

DE STER

90STE JAARGANG

NUMMER 4

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

APRIL 1990

DE STER

APRIL 1990

ARTIKEL EN

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERSTER

2

BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
'WEES NIET ONGELOVIG'
PRESIDENT
GORDON B. HINCKLEY

8

**DE HEILIGEN
IN ITALIE**
DON L. SEARLE

16

IK, BIOGRAAF?
JEANETTE GERMAIN

26

**HET LEGER VAN
DE HEER**

PRESIDENT
THOMAS S. MONSON

30

**I. LIEF ZIJN
VOOR DAN**
BARBARA WORKMAN

34

**BIENVENIDOS!
WELKOM TERUG!**
MARVIN K. GARDNER

42

**HET WERK
GAAT VOORT**
EEN BLIK OP HET LEVEN
VAN EEN PROFEET

20

**HET SPIJT ME,
BERTHA**
SHERON S. GIBB

23

CARNAVAL IN BRAZILIË
JAN PINBOROUGH

32

**MIJN LAST
WERD VERLICHT**
HORST SCHARFFS

RUBRIEKEN

1

INGEZONDEN BRIEVEN

7

ZHV.
HUISBEZOEKBOODSCHAP
**'MIJ INDACHTIG ZIJN'
DOOR HET AVONDMAAL**

31

MORMOONSE BOODSCHAP
**DE EEUWIGHEID
IS LANG...**

SCHILDERIJ:
KNUD EDSBERG

2

DE TOVERTUIN
GREG LARSON

6

LIEDJE
**IK WIL GRAAG ALS
JEZUS WORDEN**

8

**ONZE LEIDERS
SPREKEN**

10

PARTICIPATIEPERIODE
DE VERZOENING
LAUREL ROHLFING

12

VEEL PLEZIER!
VRIENDEN VAN JEZUS
D. A. STONE

VERBORGEN VLINDER
COLLEEN FAHY

13

VERHALEN UIT HET
BOEK VAN MORMON
**REIZEN IN DE
WILDERNIS**

16

**WEES EEN VRIEND
VAN DE HEILAND**
OUDERLING
ROBERT E. WELLS

DE WOORDEN
VAN DE PROFET

Ik vind het erg belangrijk om de *Liahona* (Spaanstalig) te lezen. Daarin kan ik de woorden van de profet en van andere algemene autoriteiten vinden. Door de prachtige waarheden die daarin vervat zijn, kan ik te weten komen wat de wil van de Heer is.

Een van de boodschappen die het meeste voor me heeft betekend is 'Aan de alleenstaande zusters in de kerk' van president Ezra Taft Benson. Ik voelde dat dat de woorden van de Heer aan zijn dochters waren. Het is zo duidelijk en zo reëel dat ik kan zien dat deze beginselen eeuwig zijn en bedoeld om mij blijven te laten inzien dat ik waardig moet blijven om de tempel te betreden.

Het is zo mooi op de Heer te vertrouwen en te weten dat zijn beloften volledig zullen worden vervuld als wij gehoorzaam zijn.

Naarlike ik de *Liahona* lees, met daarin het getuigenis en de ervaringen van mijn broeders en zusters over de hele wereld, leer ik hen beter kennen. Ik ben blij dat het evangelie van Jezus Christus in zoveel landen te vinden is en dat de mensen overal de vreugde kunnen

proeven van de boodschap van de Heiland.

Ik weet dat onze Hemelse Vader alle mensen liefheeft en dat hij het beste wil voor zijn kinderen.

Maria Quinteros Inostroza

Wijk Jose Arrieta

Ring Las Condes Santiago Chili

IN ZIJN VOETSPOR

Om een oprecht hart te hebben en onze geest te verruimen, moeten we zoeken naar goede boeken en tijdschriften. Ik heb altijd een goed tijdschrift gehad dat aan deze eis voldoet - een goed tijdschrift dat elke maand op mij ligt te wachten - de *Songdo Wi Bot* (*Vriend van de Heiligen*, Koreaanstalig).

Ik ben dankbaar dat ik door dat tijdschrift de waarheid te weten ben gekomen van de boodschap van de Heiland, en dat ik in staat ben geweest om in zijn voetspoor te volgen door de woorden van de hedendaagse profet te lezen.

In geen enkel ander tijdschrift zijn zoveel opbouwende getuigenissen en prachtige verhalen te vinden als in de *Songdo Wi Bot*. Net als de levende regen op een dorre vlakte, verschaft dat tijdschrift ons wat we nodig hebben om te vechten tegen de teleurstellingen, de

frustraties, het verdriet en de ontmoedigende ervaringen van het leven.

Ik houd van de *Songdo Wi Bot* en respecteer het zeer. Ik hoop dat meer heiligen het zullen leren waarderen en hun naasten er in zullen laten delen, met als het Boek van Mormon.

Lee, Kang Ok

Wijk Shindang

Ring Seoul Korea

VOL VERWACHTING

Veel leden van de kerk, inclusief de minder-actieve, wachten maandelijks ongeduldig de komst af van *A Liahona* (Portugeestalig).

De boodschap van het Eerste Presidium is heel bijzonder. Daardoor voelen we ons alsof we, van aangezicht tot aangezicht, met de vertegenwoordiger van de Heer spreken.

Omdat er in dat tijdschrift materiaal staat voor mensen van alle leeftijden, zijn zelfs de kinderen er blij mee. Sommige lezers slaan, zodra het tijdschrift er is, meteen de bladzijden met kernnieuws op en de ZHV-zusters vinden al gauw de huisbezoekboodschap voor de zusters die zij bezoeken.

Elke maand lijken we de heiligen

te kunnen horen zeggen: 'Wat een geweldig nieuw nummer van *A Liahona*! Er staat een artikel in dat speciaal voor mij geschreven lijkt te zijn.' En voor veel minder-actieve leden is dat tijdschrift de enige binding die ze met de kerk hebben.

Alcina Penedo Tinoco Barbosa

Jardim Caxingul

Ring São Paulo Brazilië

BIJZONDER OPBOUWEND

Het eerste wat ik doe zodra ik *De Ster* ontvang, is de boodschap van het Eerste Presidium lezen en kijken of er iets in staat dat ik in mijn leven moet toepassen. Daarna lees ik de persoonlijke ervaringen van andere leden, omdat ik het bijzonder opbouwend vind om te lezen over mensen die zich in soortgelijke omstandigheden bevinden, vooral Europese leden.

Ik zou graag meer lezen over leden die leven volgens de evangeliebeginselen, in landen waar dat wettens of politieke en sociale omstandigheden er moeilijk is. Hun ervaringen zouden voor leden in andere delen van de wereld heel opbouwend moeten zijn.

Margriet Noot

Gemeente Nijmegen

Nederland

April 1990 90ste jaargang Nummer 4
Officiële Nederlandstalige uitgave van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Vriend'.

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson,

Gordon B. Hinckley,

Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,

Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,

David B. Haight, James E. Faust,

Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,

Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,

Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Ree D. Pinnegar, Gene R. Cook,

William R. Bradford, Francis M. Gibbons,

Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinnegar

Director of Church Magazines:

Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zeldelijk redacteur: Brian K. Kelly

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: Ann Laemmlen

Assistent-redacteur: De Kinderster:

De Anne Walker

Art-director: M. Masato Kawasaki

Vormgeving: Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en

administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (0)31 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen

der Letzten Tage, Industriestrasse 21,

Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 7271 03 34

© 1990 by Corporation of the President

of The Church of Jesus Christ of Latter-

day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschenen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Ijlands.

Informatie voor abonnees in de V. S.: DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year, \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone

number 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 30,00

België: Bfr. 520,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenvaard van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgevan van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegrift ontvangt.

Verschiint twaalf maal per jaar

Printed by

Friedrichsdorf Printing Center,

Federal Republic of Germany

PB MA 9004 DU

‘WEES NIET ONGELOVIG’

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
EERSTE RAADGEVER
IN HET EERSTE PRESIDIUM

Geloof in Jezus Christus, de Zoon van God, de grootste persoon
van tijd en eeuwigheid; en geloof dat Hij leeft, onze Heiland en Verlosser.

Deze maand viert de christelijke wereld Pasen, in nagedachtenis van de opstanding. De verrezen Heer verscheen toen voor het eerst aan Maria Magdalena en later op de dag aan de tien apostelen. Tomas ontbrak. ‘De andere discipelen zeiden tot Hem: Wij hebben de Here gezien!’ Maar Tomas zei, net als velen toen en nu: ‘Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven’ (Johannes 20:25). Heeft u anderen niet horen spreken zoals Tomas sprak? ‘Geef ons het ontegenzeggelijke bewijs’, zeiden ze. ‘Bewijs het voor onze ogen, onze oren en onze handen, anders zullen we het niet geloven.’ Dit is de taal van de tijd waarin we leven. De ongelovige Tomas is het prototype geworden van mensen in alle eeuwen, die weigeren iets anders te aanvaarden dan wat ze stoffelijk kunnen bewijzen en verklaren – alsof je liefde, geloof, of zelfs het stoffelijke verschijnsel elektriciteit zou kunnen bewijzen.

Maar acht dagen later waren de apostelen weer bijeen. Deze keer was Tomas erbij. ‘Jezus kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden, en zeide: Vrede zei u!’

Hij riep Tomas apart en zei: ‘Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.’

Tomas, verbaasd en verontrust, ‘antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God!’

‘Jezus zeide tot Hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven’ (Johannes 20:26-29; cursivering toegevoegd).

GELOOF IN JEZUS CHRISTUS

Voor allen die misschien twijfelen, herhaal ik de woorden die tegen Tomas werden gesproken toen hij de verwonde handen van de Heer betastte: ‘Weest niet ongelovig, maar gelovig.’ Geloof in Jezus Christus, de Zoon van God, de grootste

persoon van tijd en eeuwigheid. Geloof dat zijn onvergelyklijke leven terugreikt tot vóór de schepping der aarde. Geloof dat Hij de Schepper is van de wereld waarop wij wonen. Geloof dat Hij de Jehova van het Oude Testament is, dat Hij de Messias van het Nieuwe Testament is, dat Hij is gestorven en opgestaan, dat Hij het westelijk halfronde bezocht en de mensen er onderwees, dat Hij deze laatste evangeliebedeling inluide, en dat Hij leeft, de levende Zoon van de levende God, onze Heiland en Verlosser.

Johannes zegt van de schepping: 'Alle dingen zijn door het woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is' (Johannes 1:3).

Kan iemand die 's nachts onder de sterrenhemel heeft gewandeld, de adem van het voorjaar op het land heeft gezien, twifelen aan de hand van de Godheid in de schepping? Als men de schoonheid van de aarde gadeslaat, is men geneigd te spreken zoals de psalmist: 'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen; 'De dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht' (Psalm 19:1-2).

Al het mooie der aarde draagt de vingerafdrukken van de Meesterschepper, van die handen die Tomas per se wilde aanraken voordat hij kon geloven.

Wees niet ongelovig, maar geloof in Jehova, wiens vinger in het onweer op de Sinaï op de stenen tafelen schreef: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben' (Exodus 20:3). De tien geboden, de basis van alle goede wetten die de menselijke relaties besturen, zijn het produkt van zijn goddelijk genie. Als u het geweldige aantal wetten ziet dat ter bescherming van mens en maatschappij werd ontworpen, weet dan dat ze zijn voortgekomen uit die korte woorden die door de alwijze Jehova aan Mozes, de leider van Israël, werden gegeven.

Geloof in Hem die de God was van Abraham, Izaak en Jakob, die de bron van inspiratie was van alle vroegere profeten – als zij gedreven door de Heilige Geest spraken. Zij spraken namens Hem als zij koningen berispten, naties

'IK VERONDERSTEL
DAT NIEMAND VAN ONS
VOLLEDIG KAN BEGRIJPEN
HOE DE GROTE JEHOVA
ONDER DE MENSEN
MOEST KOMEN.'

ILLUSTRATOR: ROBERT BARRETT

kastijdde, en wanneer ze als zieners uitzagen naar de komst van de beloofde Messias. Door de macht van openbaring verkondigden ze: 'Daarom zal de Here zelf u een teken geven; Zie de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven' (Jesaja 7:14).

'En op hem zal de Geest des Heren rusten, de geest van wijsheid en verstand, de geest van raad en sterkte, de geest van kennis en vreeze des Heren' (Jesaja 11:2).

'En de heerschappij rust op zijn schouders en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' (Jesaja 9:5).

Twijfel niet, maar geloof dat Hij op aarde werd geboren en in een kribbe werd gelegd daar er geen plaats was in de herberg. Een engel vroeg een profeet die deze dingen in een visioen had gezien: 'Kent gij de welwillende barmhartigheid Gods?' (1 Nephi 11:6.) Ik veronderstel dat niemand van ons dat volledig kan begrijpen – hoe de grote Jehova onder mensen moest komen, zijn geboorte in een stal in een vazalstaat, temidden van een volk dat Hem zou haten. Maar er was een engelenkoor dat bij zijn geboorte zijn heerlijkheid bezong. Er waren herders die Hem aanbaden. Er was een nieuwe

ster in het oosten. Er waren wijzen die ver reisden om hem met goud, wierook en mirre te huldigen. Hebben zij die kleine handjes verwonderd aangeraakt toen ze hun gaven aan de pasgeboren koning gaven?

Herodes, die de profetieën kende, vreesde die handen en probeerde ze te vernietigen. De afschuwelijke slachtpartij van de onschuldigen bracht bloed op zijn hoofd en handen.

Geloof dat Johannes de Doper door de macht van openbaring sprak toen hij van Jezus verkondigde: 'Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt' (Johannes 1:29). En dat het de stem van de Almachtige was die bij de Jordaan verkondigde: 'Deze is mijn Zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matteüs 3:17).

Geloof en weet dat Hij een man van wonderen was, Hij die de wereld had geschapen en haar bestuurde daar de grote Jehova de aardse elementen en functies van het leven be-greep. Te beginnen met Kana (zie Johannes 2:1), waar Hij water in wijn veranderde, ging Hij verder en maakte dat de lammen liepen, de blinden zagen, de doden weer levend werden. Hij, de Meestergeneesheer, genas de zieken door het gezag dat in Hem was, daar Hij de zoon van God was.

Hij was de trooster van de belasten van zijn tijd, en van alle generaties die voor Hem en na Hem zijn gekomen en die waarlijk in Hem hebben geloofd. Tot elk van deze zei Hij:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

'Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen,

'Want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30).

ONDERSTEUNEND GELOOF

Op een dag sprak ik met een vriend die uit zijn geboorteland was ontsnapt. Toen zijn land was gevallen, werd hij gearresteerd en geïnterneerd. Zijn vrouw en kinderen hadden weg kunnen komen, maar hij was langer dan drie jaar een gevangene geweest zonder dat hij in contact kon komen met degenen die hij liefhad. Het eten was slecht, de levensomstandigheden benauwend, zonder uitzicht op verbetering.

'Wat heeft je in al die donkere dagen gesteund?' vroeg ik.

Hij antwoordde: 'Mijn geloof; mijn geloof in de Here Jezus Christus. Ik legde mijn lasten op Hem en dan leken ze veel lichter.'

Op een keer reisde de Heer door Samaria. Hij was moe en had dorst. Bij de bron van Jakob stopte en rustte Hij. Aan een vrouw die gekomen was om water te putten, vroeg Hij te drinken. In het gesprek dat toen volgde, verkondigde Hij de reddende macht van zijn leer en zei: 'Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;

'Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwiggen leven' (Johannes 4:13-14).

In datzelfde gesprek maakte Hij zich bekend toen de vrouw bij de bron over de beloofde Messias sprak: '... die

'GELOOF DAT
HET ONVERGELIJKELIJKE
LEVEN VAN JEZUS CHRISTUS
TERUGREIKT TOT VÓÓR
DE SCHEPPING DER
AARDE.'

Christus genoemd wordt . . . ' Ondubbeltzinnig zei Hij: 'Ik, die met u spreek, ben het' (Johannes 4:25-26).

Twijfel niet, maar geloof dat Hij de Meester van leven en dood is. Aan de treurende Martha verkondigde Hij zijn eeuwige macht, zeggende: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven,

'en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven' (Johannes 11:25-26).

Werden er ooit zulke troostende woorden gesproken voor hen die geliefden verloren? Tomas was aanwezig toen die woorden gesproken werden en ook later toen Lazarus uit het graf te voorschijn kwam. Toch twijfelde hij aan de macht van de Heer om zichzelf na die verschrikkelijke kruisdood op te wekken. Hij zei tegen zijn mede-apostelen dat hij het niet zou geloven, tenzij hij de wonden in de handen kon voelen. Het is daarom ook niet zo verwonderlijk dat Jezus hem berispte, zeggende: 'Weest niet ongelovig, maar gelovig.'

ANDERE BEWIJZEN

Evenals Tomas zijn wij geneigd om aan de bewijzen van Christus' onvergelykbare leven en macht voorbij te gaan. Die bewijzen worden niet alleen in de Bijbel, het testament van de oude wereld gevonden. De nieuwe wereld heeft ook een testament. Het is door de gave en de macht Gods tevoorschijn gekomen om de joden en de andere volken te overtuigen dat Jezus de Christus is. Het is het Boek van Mormon en bevat nog een getuigenis, prachtig van taal en machtig van geest.

Toen Jezus op aarde was, sprak Hij over andere schapen en een andere kudde dan die welke Hij onderwees. Hij vertelde dat ook zij zijn stem zouden horen 'en [...] worden één kudde, één herder' (Johannes 10:16).

Na Christus' opstanding werd onder het volk dat in het land Overvloed, ergens op het westelijk halfmond, was verdagerd, een stem uit de hemel gehoord. Het was de stem van God die zei: 'Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn Naam heb verheerlijkt - hoort Hem.

'En (. .) zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; (. .)'

Hij zei tot hen: 'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:7-8, 10).

Hij vroeg ze, evenals Hij het Tomas vroeg, zijn handen en zijde te betasten, en zij verbaasden zich en riepen: 'Hosanna! Gezegd zij de naam van de allerhoogste God!' (3 Nephi 11:17.)

Zij twijfelden niet, maar geloofden, evenals miljoenen die dit prachtige getuigenis van de verrezen Heer hebben gelezen. Als iemand dit met een gebed in zijn hart leest, zal hij de waarheid van dit opmerkelijke nieuwe getuigenis van Christus kennen.

Er is nog een andere getuige, want even zeker als de stem van God bij de Jordaan verkondigde dat Jezus zijn Zoon was, deed hij dit ook op de berg der verheerlijking. En ook in het land Overvloed werd dezelfde introductie bij de opening van deze laatste evangeliebedeling gebruikt, in een glorieus visioen waarin God de Eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus verschenen en tot de jongen Joseph Smith spraken. Hij was gekomen om te zoeken. In de jaren die daarop volgden sprak hij als een profeet van de verrezen Heer, en heeft hij zelfs zijn leven gegeven om te getuigen van Hem die aan het kruis stierf.

Met zoveel bewijzen en het getuigenis dat door de macht van de Heilige Geest in ons hart werd geboren, voeg ik er in ernstige, oprechte en liefdevolle woorden mijn getuigenis van de Heer Jezus Christus aan toe. Daarom, o mens, 'wees niet ongelovig, maar gelovig.' Geloof in Hem die de levende Zoon van God is, onze Heiland en Verlosser. Leef zijn leringen na, onderhoud zijn geboden en ontvang zijn weergalozende leiding en troost in uw leven.

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

1. Tegenwoordig is het voor velen gewoon om net als Tomas ontenezeggelijke bewijzen te willen hebben aangaande geestelijke zaken. Hij zei: 'Bewijs het voor onze ogen, onze oren en onze handen, anders zullen we het niet geloven.'

2. De Heer heeft ons gezegd: 'Wees niet ongelovig, maar gelovig.' Geloof dat Hij de Zoon van God is, de Schepper van deze wereld, de Jehova van het Oude Testament en de Messias van het Nieuwe Testament, dat Hij deze laatste bedeling inluide; en dat Hij leeft, onze Heiland en Verlosser.

3. Schriftuurlijk bewijs dat Jezus onze opgestane Heiland is, kunnen we in het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en in het verslag van het visioen van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith lezen.

‘MIJ INDACHTIG ZIJN’ DOOR HET AVONDMAAL

‘En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis’ (Lucas 22:19).

Op een zondagochtend hoorde Jana-lee Gale, verpleegkundige in een groot ziekenhuis in Salt Lake City, de bekendmaking over de verschillende kerkdiensten voor de patiënten. Jana-lee deed navraag op haar afdeling, maar de meeste van haar patiënten waren te ziek of te vermoeid om erheen te gaan.

Eén vrouw echter – een heilige der laatste dagen – maakte kenbaar dat zij graag de HLD-dienst wilde bijwonen. Vlughulp Jana-lee haar klaar te maken en kamde haar haar. Hoewel de patiënte constant pijn had, klaagde ze niet.

Later op de dag pakte de vrouw Jana-lee’s hand en zei: ‘Ik wil je even bedanken voor je hulp zodat ik naar de kerk kon gaan. Ik ben een tijd niet geweest omdat ik zo ziek was. Toen ik van het avondmaal nam . . .’ Ze zweeg even en ging toen verder, ‘voelde ik de Geest van God en wist ik gewoon dat Christus mijn Verlosser is.’ Beide vrouwen sprongen de tranen in de ogen. (Zie *De Ster*, december 1983, ‘De vergeten sabbat’, blz. 21-22.)

De Heiland indachtig zijn, is een onmisbaar onderdeel van de avondmaalsdienst. De symbolen die wij iedere zondag nuttigen, zijn een tastbare herinnering aan de verbonden die wij bij de doop sluiten, wanneer wij de

ILLUSTRATOR: BETH WHITTAKER

DE SYMBOLEN DIE
WIJ IEDERE ZONDAG
NUTTIGEN, ZIJN EEN
TASTBARE HERINNERING
AAN DE VERBONDEN DIE
WIJ BIJ DE DOOP
SLUITEN.

naam van Christus op ons nemen en verklaren zijn discipelen te zijn. Terwijl de gebeden over het brood en het water worden uitgesproken, krijgen wij de gelegenheid na te denken over het zoenoffer van de Heiland voor

onze zonden en Hem indachtig te zijn. Wij worden herinnerd aan de zegeningen die wij kunnen ontvangen naarmate wij ernaar streven ons doopverbond na te komen: dat wij de Geest van de Heer altijd met ons zullen hebben.

Wat een heerlijke belofte! Net zoals Jana-lee’s patiënt de troostende Geest van de Heer voelde toen zij van het avondmaal nam, kunnen ook wij de troost en leiding van de Geest ervaren. Daartoe moeten wij de verbonden die wij sluiten bij het nuttigen van het avondmaal nakomen en ernaar streven het voorbeeld van Christus na te leven. Als wij bijvoorbeeld tegen iemand gezondigd hebben of negatieve gevoelens jegens hem of haar koesteren, moeten we ons bekeren en het met die persoon goedmaken.

Als wij dan aan het voorbeeld van de Heiland denken, zullen wij er beter in slagen ons leven op het zijne te laten lijken. □

Suggesties voor de huisbezoeksters

1. U of de zuster die u bezoekt, wil misschien vertellen over een keer dat een doorvoeld gebruiken van het avondmaal een zegen bleek te zijn.
2. Geef aan hoe wij de Heiland beter indachtig kunnen zijn en beter kunnen aanbidden door het avondmaal te gebruiken. Hoe kan Hem indachtig zijn ons helpen in ons dagelijks leven?

(Zie *Hulpboek voor de gezinsavond* [PBHT 5197 DU], les 13, ‘Het avondmaal en de doop’ blz. 68; en les 14.)

DE HEILIG

DE HEILIGEN DER
LAATSTE DAGEN
BOUWEN DE KERK OP
IN STEDEN ZOALS
FLORENCE.

GIUSEPPE PASTA
IS PRESIDENT VAN
HET ZENDINGSGEBIED
ROME.

RECHTS:
PRESIDENT EN
ZUSTER VAIRA IN HUN
WONING IN DE BUURT
VAN HET COMOMEER.
PRESIDENT VAIRA
WAS DE EERSTE
PRESIDENT VAN DE
RING MILAAN EN IS NU
PRESIDENT VAN HET
ZENDINGSGEBIED
CATANIA.

EN IN ITALIË

DON L. SEARLE

De dag van het evangelie is aangebroken
voor de Italianen, en duizenden ontdekken het geluk
en de vrede die deze dag brengt.

Het geloof in God van de jonge student Giuseppe Pasta werd voortdurend op de proef gesteld door zijn atheïstische vrienden. Om zijn geloof te onderbouwen begon hij de Bijbel intensief te bestuderen. Zijn studie bracht Giuseppe inderdaad dichter bij God. Maar hij raakte er ook van doordrongen dat de kerk van zijn voorvaders enigszins onvolledig was. Zij had hem zedelijke beginselen geleerd, maar hij voelde dat het evangelie van Jezus Christus meer inhield.

Waar was deze aanvullende waarheid?

Toen zijn gebeden om verder inzicht onbeantwoord leken te blijven, concludeerde hij dat hij misschien niet rechtsheden genoeg was. Als een soort boetedoening besloot hij in een armenhuis te gaan werken, waar 'ik erachter kwam wat de reine liefde van Christus is'.

Op een dag ontmoette hij twee zendelingen van de kerk, die bij het armenhuis op straat aan het werk waren. Die ontmoeting leidde, na een lang onderzoek, tot zijn bekering, maar zijn doop verzweeg hij lange tijd voor zijn familie.

Toen hij het uiteindelijk vertelde, waren zijn familieleden geschokt. Zijn vrienden boden hem een petitie aan met honderden handtekeningen, waarin zij hem smeekten terug te keren tot de 'ware kerk'. Er werd voor hem een gesprek met de kardinaal van Turijn gearrangeerd in de hoop dat deze geestelijke hem van gedachte kon doen veranderen. Zij raakten bevriend. De kardinaal raakte er na verloop van tijd van overtuigd dat de jonge Giuseppe oprecht was in wat hij geloofde en gaf hem de raad er trouw aan te blijven.

Giuseppe Pasta is nu twintig jaar lid van de kerk, lang genoeg om hen te kunnen aanmerken als een HLD-pionier in Italië. Hij werkte zeventien jaar lang als leidinggevend functionaris voor Fiat, voordat hij in dienst trad van de

kerk om het eerste regionale kantoor in Italië te openen. Als verzegelaar heeft hij in de Zwitserse tempel vele van zijn landgenoten voor eeuwig aan elkaar verzegeld. Momenteel is hij president van het Zendingsgebied Rome en geeft als zodanig leiding aan ongeveer 150 zendelingen die de evangeliewaarheden aan andere Italianen verkondigen.

Evenals president Pasta hebben vele Italiaanse heiligen der laatste dagen hun leven in orde gebracht om tot de kerk te kunnen toetreden, na de evangeliewaarheden te hebben ontdekt waarvan zij het bestaan niet wisten. Evenals hij zijn velen van hen pioniers in hun familie en in hun land.

Op Sardinië weigerde Antonio Mura tot twee keer toe naar de deur te komen en met de zendelingen te praten. De derde keer dat de zendelingen voor de deur stonden, zeiden zij degene die opeendeed dat er een man in het huis was die behoefte had aan de boodschap die zij brachten. Zij wisten dit, zeiden zij, omdat de Geest des Heren hen drie keer naar zijn deur had geleid. Antonio Mura luisterde uiteindelijk naar het evangelie - en kwam erachter dat 'het als een raam was waardoorheen ik een mooi landschap kon zien waarvan ik het bestaan niet wist'. Hij 'verslond' het Boek van Mormon, herinnert hij zich. Sinds zijn doop in 1973 heeft hij verschillende roepingen vervuld, waaronder die van districts-president.

Ver in het zuiden, op Sicilië, kregen Rosario Virgillito en zijn toekomstige vrouw het zwaar te verduren van hun familie toen zij in 1984 lid van de kerk werden. Omdat trouwen in de kerk op Sicilië een traditie is, waren hun families verbaasd en gegriefd dat Rosario en zijn geliefde in plaats daarvan in het verre Zwitserland in iets dat zij een tempel noemden, wilden trouwen. Maar het paar deed wat het wist dat goed was. Rosario is nu werkzaam als quorumpresident

RECHTS: ARCHITECT BATTISTA TONON,
HIER AAN HET WERK IN ZIJN KANTOOR,
IS AL SINDS 1968 LID VAN DE KERK EN
HEEFT AL VELE FUNCTIES VERVULD.

ouderlingen in de Gemeente Catania in het Zendingsgebied Catania. Als een pionier in zijn familie weet hij dat zijn voorbeeld van wezenlijk belang zal zijn. 'Ik kan mij geen fouten permitteren, want mijn familie kijkt aandachtig toe.'

Er is een sterke kerkelijke traditie in Italië. Voor veel Italianen is er geen andere kerk dan de kerk die deze tradities al generaties lang in stand houdt.

Ouderling Lorenzo Snow van de Raad der Twaalf had 140 jaar geleden als zending met dezelfde traditie te maken. Hij had dan ook geen succes onder de katholieken, maar onder de Waldenzen, een groep protestanten in het noorden van Italië.

Op 19 oktober 1850 beklommen hij en drie zendingcollega's een berg, nabij Torre Pellice aan de voet van de Italiaanse Alpen. Zij noemden deze de berg Brigham, en vanaf een verhevenheid die zij de Rots van profetie noemden, wijdde ouderling Snow het land toe aan de prediking van het evangelie. Op 27 oktober hadden zij hun eerste doeping.

Hoewel ouderling Snow naar andere plaatsen werd geroepen, ging het werk in Italië door en verbreidde zich naar Zwitserland. In 1854, toen het zendingsgebied het Zwitsers-Italiaans zendingsgebied werd, had Italië drie gemeenten met 64 leden. 50 bekeerlingen waren reeds naar de Verenigde Staten verhuisd.

Maar de zendingen werden na verloop van tijd teruggeroepen, waardoor de kerkorganisatie afbrokkelde.

Na de Tweede Wereldoorlog brachten militairen uit de Verenigde Staten, die in Italië waren gestationeerd, de kerk terug. Begin jaren zestig werden zij en hun gezinnen door het Zwitserse zendingsgebied in groepen en gemeenten georganiseerd.

Er waren nog een paar Italiaanse leden, zoals Vincenzo di Francesca (zie 'Ik verbrand het boek niet!', *De Ster*, juni 1988, blz. 14) die op de een of andere manier met het evangelie in aanraking waren gekomen. Het militair personeel had ook nog wat bekeerlingen gemaakt. Halverwege 1964 spraken de verslagen van het Zwitserse zendingsgebied over 229 heiligen der laatste dagen in Italië. Op 27 februari 1965, nu het Boek van Mormon weer in het Italiaans beschikbaar was, organiseerde het Zwitserse zendingsgebied een Italiaanse zone. Er werden zendingen te werk gesteld

in Turijn, Milaan, Brescia, Verona, Vicenza en Pordenone. Op 10 november 1966, op ongeveer dezelfde plaats waar ouderling Snow 116 jaar eerder Italië had toegewijd aan de verkondiging van het evangelie, wijdde ouderling Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf het land opnieuw toe aan de verkondiging van het evangelie. In het toewijdingsgebed dat hij met het gezag van het heilige priesterschap en onder inspiratie uitsprak, voelde hij zich gedrongen te voorspellen dat duizenden Italianen tot de kerk zouden toetreden.

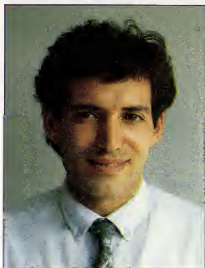
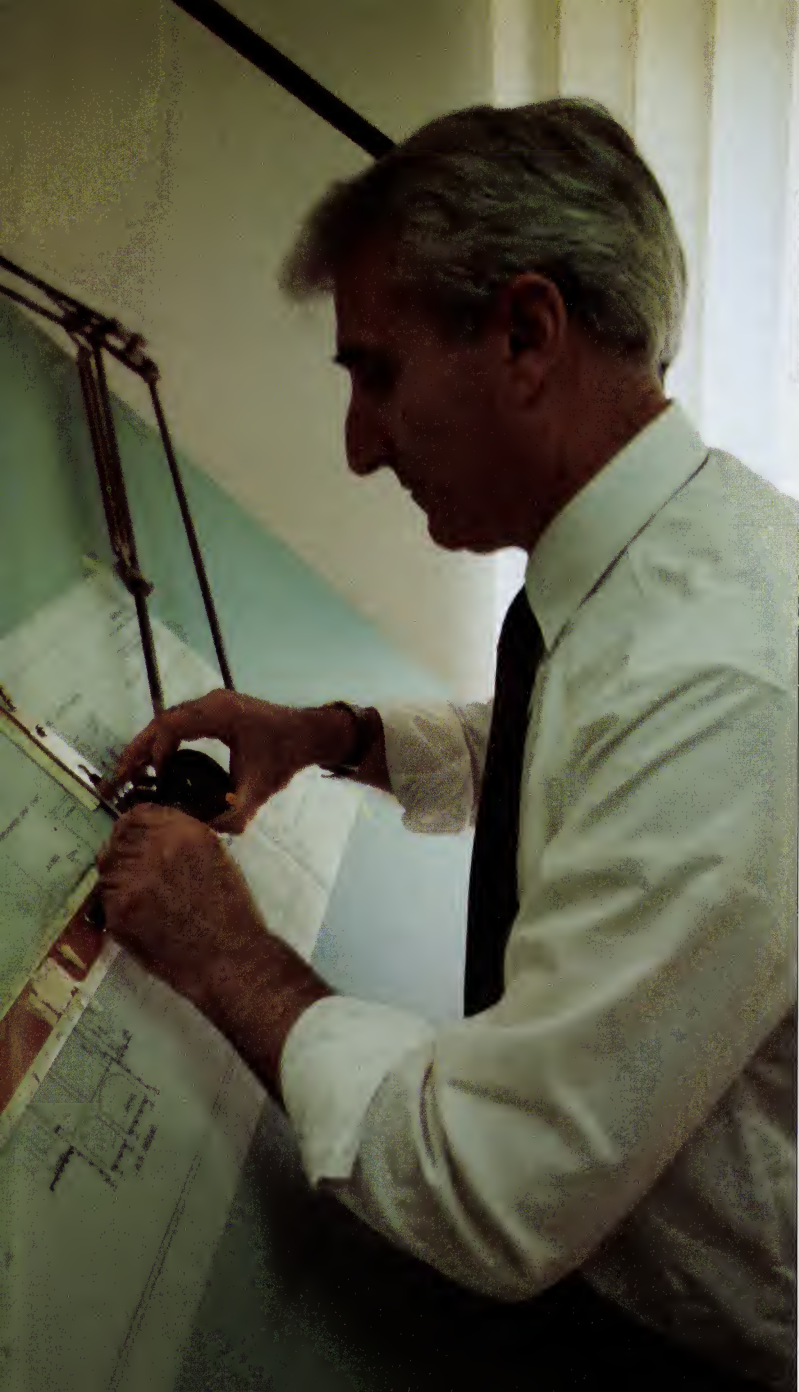
Die profetie is vervuld. In 1989 bedroeg het ledental meer dan 14000, verdeeld over drie zendingsgebieden - Milaan, Rome en Catania - en twee ringen - Milaan en Venetië. Bijna een derde deel van de leden is woonachtig in deze twee ringen.

De kracht van de kerk in Noord-Italië wordt enigszins duidelijk op de zondagmorgen van een ringconferentie in Milaan. De leden vullen een groot afgehuurd theater, de burgemeester van Milaan legt een kort bezoek af en spreekt gunstig over de heiligen der laatste dagen en de sterke, eeuwige waarden die zij aanhangen. Zoiets zou een paar jaar geleden gewoon niet mogelijk zijn geweest in Italië.

Ringpresident Raimondo Castellani is typerend voor de kracht van de kerk in het hedendaagse Italië. Hij is een nederig, geestelijk man, die echter ook respect afdwingt - een dynamisch, vooruitziend algemeen manager van een bedrijf in machines. Broeder Castellani, die sinds 1983 lid is, herinnert zich dat hij en zijn vrouw aanvankelijk aarzelden om na hun doop over de kerk te spreken, zelfs tegen hun familieleden, omdat de mensen heel traditiegebonden leken. Nu spreken de Castellani's tegen iedereen die het maar horen wil over de kerk. Op zijn revers draagt de president een gouden HLD-speldje dat tot vragen aanzet.

Claudio E. Luttmann, president van de Ring Venetië, is eveneens een nederig man. Eensal president Castellani kan hij in een restaurant ongedwongen zijn hoofd buigen om in stilte een zegen over zijn lunch te vragen. In Italië dwingt zijn toewijding respect af. Ook broeder Luttmann, die bekend is van de televisie, is een dynamisch man die vertrouwen inboezemt.

President Luttmann woont in Triëst, in de verre oostelij-

**GEHEEL BOVEN:
HET HISTORISCHE
TURIJN BEHOORT TOT
HET ZENDINGSGEBIED
MILAAAN.**

**BOVEN:
ROSARIO VIRGILLITO
EN ZIJN VROUW, DIE
NU LID ZIJN VAN DE
GEMEENTE CATANIA,
WERDEN GECON-
FRONTEERD MET
HEVIGE TEGENSTAND
VAN HUN FAMILIE-
LEDEN TOEN ZE ZICH
IN 1984 HADDEN
LATEN DOPEN.**

ke hoek van de Ring Venetië die zich naar het westen uitstrekt tot voorbij Verona en zuidelijk tot voorbij Bologna. Zijn ring beslaat een aanzienlijk deel van Italië en binnen de ringgrenzen bevindt zich misschien wel een kwart van de Italiaanse bevolking. Over de snelweg is het 163 kilometer van zijn huis naar het ringcentrum in Mestre, nabij Venetië.

Vele andere ring- en wijkleiders reizen ook grote afstanden voor het vervullen van hun kerkroeping. Renato Marini, bijvoorbeeld, werkt voor de kerk in Milaan en resideert het district Turijn, dat meer dan 120 kilometer naar het westen ligt. Hij woont in Voghera, een plaatsje dat ver van de snelweg tussen de twee steden ligt. 'Mijn leven is een driehoek', zegt hij.

Sommige leden en leiders nemen de trein naar de vergaderingen en activiteiten, een comfortabele manier van reizen in Italië, die echter wel veel tijd in beslag neemt. Anderen nemen de auto, hoewel de benzine heel duur is; een volle tank voor een middelgrote auto kost al gauw 55 000 lire [meer dan NLG 80,-/BEF 1450,-]. Hoe redden ze het financieel? 'Geloof doet, vele keren, wat geld en inkomen niet kunnen', antwoordt president Luttmann glimlachend.

President Umberto Pagnani van het District Rome in het Zendingsgebied Rome zegt dat de afstand één van de factoren is die het moeilijk maken om jonge mensen actief in de kerk te houden als ze van huis uit niet gesteund worden. Zelfs in Groot Rome, waar zich verschillende gemeenten bevinden, moeten jongeren twee tot drie uur reizen naar de vergaderingen en activiteiten.

In andere gebieden, waar relatief weinig heiligen der laatste dagen wonen, is steun van ouders en leiders heel belangrijk. In Pisa is de 15-jarige Lorenzo Mariani, die opgegroeid is in de kerk, een derde deel van de actieve jeugd in zijn gemeente. Er zijn maar weinig activiteiten voor de leeftijdsgroep waar hij deel van uit maakt (maar toch weer meer dan voor die van zijn oudere zus Silvia, die in de twintig is). De 16-jarige Ilaria Grande en haar broer Luciano, die tegen de twintig is, zijn de andere twee jongeren in de Gemeente Pisa. Zowel Luciano als Ilaria gaan uit met niet-leden. Maken hun ouders zich geen zorgen dat de twee jonge mensen wellicht met een niet-lid trouwen? Ja, zegt hun vader, Nicola Grande. Maar broeder Grande, zeer actief in zendingswerk, bekijkt het van de praktische kant; hij verleent zijn kinderen zoveel mogelijk hulp bij de bekering van hen met wie zij uitgaan.

President Luttmann zegt dat veel Italianen aangetrokken worden tot de kerk door het goede voorbeeld en sterke geloof van de heiligen der laatste dagen. Ook waarden zij de nadruk die de kerk op het gezin legt. Tijdens een presentatie van de zendelingen in de Wijk Verona getuigt het hoge-raadslid Luigi Farinazzo, bijvoorbeeld, tot belangstellenden van de zegen die het evangelie in iemands leven kan zijn. Ook de andere gezinsleden zijn actief betrokken bij het zendingswerk; zijn vrouw doet geregeld een exemplaar van het Boek van Mormon cadeau aan jarige niet-heiligen der laatste dagen, en zijn jonge kinderen verbazen de leraren op school met de kracht van hun godsdienstige overtuiging.

De kerk groeit gestaag in Italië. Maar de leden van het eerste begin zijn van mening dat een tweede generatie heiligen der laatste dagen in staat zal zijn het evangelie nog veel verder te verbreiden als anderen zien wat voor invloed dat heeft als het van kinds af aan nageleefd wordt.

Jongeren als de 16-jarige Antonio Sammaciccia uit Turijn en zijn 14-jarige broer Daniele zijn wellicht de soort mensen die de eerste generatie in gedachten heeft. Als de normen van de broers Sammaciccia soms botsen met die van hun vrienden, voelen de broers niet de noodzaak om tot een compromis te komen. In de gemeente vervullen zij roepingen in de muziek en het jeugdwerk die in een grotere gemeente mogelijk door volwassenen vervuld zouden zijn. De groep jongeren in het District Turijn is klein, maar het is voor de leiders een heel karwei om voldoende activiteiten te plannen voor de enthousiaste jongeren.

In Palermo op Sicilië is Anastasia Li Vigni zowel jongevrouwenpresidente van de gemeente als van het district. Zij werd bekeerd in New York City toen haar echtgenoot daar aan zijn operacarrière werkte. 'Ik dien graag anderen', zegt ze. 'Daar leef ik voor.' En hoewel haar jonge vrouwen vele hindernissen hebben te nemen bij het naleven van het evangelie in een gebied waarin zij zo sterk in de minderheid zijn, concentreert zij zich op de kracht die het evangelie hun schenkt en zegt: 'Zij zijn mooi - heel sterk.'

Het is zondagmorgen in Rome, een handjevol jeugdwerk-kinderen uit de Gemeente Nomentano staat in een avondmaalsdienst op het podium om een aanstekelijke versie van 'Uitgekozen Hem altijd te dienen' te zingen. Al luisterend twijfelt niemand eraan dat zij niet alleen de toekomst van de kerk in hun land zullen veranderen, maar ook de toekomst van Italië zelf. □

Hoe zij tot de kerk kwamen

Vele Italianen hebben groot geloof moeten oefenen om te kunnen breken met de sterke tradities in hun land en lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Sommigen leden hadden daarbij krachtige geestelijke ervaringen die hen sterkten in hun voornemen en hun getuigenis. Hieronder leest u een paar van die ervaringen.

TOMMASO CASTRO

Tommaso Castro zag zijn moeder, die een paar jaar daarvoor was gestorven, in een droom, waarin zij hem vertelde

ZUSTER MILENA MONTRASIO, EN ROSARIO SACCONI, VEROORZAAKTEN BEIDEN GROTE OPSCHUDDING IN HUN FAMILIE TOEN ZE AANKONDIGDEN DAT ZE ZICH ZOUDEN LATEN DOPEN.

dat zij nu zaken bestudeerde die van belang waren voor de eeuwigheid.

Hoe kan dat? vroeg hij zich af. De godsdienst waartoe hij behoorde leerde niets over deze mogelijkheid.

Toen werd hij door een van zijn vriendinnen gevraagd om langs te komen om een paar Amerikaanse zendingen, die zij had uitgenodigd, eens goed voor schut te zetten. Tommaso ging, maar voelde zich er toch niet echt prettig onder.

Toen de zendingen begonnen te praten over iets dat zij het heilsplan noemden en dat overleden geliefden in staat stelde na dit leven vooruitgang te maken, hadden zij onmiddellijk Tommaso's onverdeelde aandacht. Hij nodigde de zendingen bij hem uit en liet zich weldra dopen.

Broeder Castro is hogeraadslid en woont in Pavia, ten zuiden van Milaan.

MILENA MONTRASIO

Milena Montrasio wilde van God horen dat een andere doop niet noodzakelijk was, dat er geen reden was om van kerk te veranderen en daarmee in te gaan tegen de heersende ideeën in haar familie en de gemeenschap. Maar dat was niet het antwoord dat zij ontving.

De leerstellingen die de zendingen onderwezen, hadden de vragen beantwoord waar zij mee zat - vragen zoals 'Waarom vergde God zo'n pijnlijk offer van zijn eigen Zoon?' Wat het Boek van Mormon betrof 'heb ik er nooit aan getwijfeld dat het het woord van God was', herinnert zij zich. Haar echtgenoot begreep niet waarom ze huilde als ze erin las. 'Omdat ik me gelukkig voel!', had ze geantwoord.

Hoewel Milena's man aanwezig was bij de zendingengeselen, kon hij geen interesse opbrengen voor godsdienst. Toen Milena hem vertelde dat zij zich wilde laten dopen, zei hij boos dat zij de familie te schande maakte door de kerk, waartoe zij behoorden, te verlaten. Hij dreigde bij haar weg te gaan als ze het deed.

Zij antwoordde dat zij hem altijd gesteund had in alles wat

MARIO MORO
HAD HET BOEK
VAN MORMON
AL GELEZEN TOEN
DE ZENDELINGEN
MET HEM KENNIS-
MAAKTEN.

hij had gedaan, dat kon hij nu voor haar doen. Zij zou zich niet laten dopen als hij ertegen was, zei ze, maar 'Ik zal mijn leven inrichten alsof ik gedoopt ben, omdat het getuigenis dat ik heb ontvangen te sterk is om te negeren.'

Haar vastberadenheid leidde ertoe dat hij nogmaals naar de lessen van de zendelingen luisterde. Zij lieten zich beiden in 1985 dopen. Hij is nu de bisschop van de wijk Monza in de Ring Milaan, en zij vervult verschillende roepingen, waaronder jonge-vrouwenpresidente van de wijk.

MASSIMO EN DANIELA LO MONACO

Massimo Lo Monaco had zijn jonge vrouw toevertrouwd dat hij twijfelde aan het bestaan van God. Als er een God was, waarom maakte Hij zichzelf dan niet bekend aan de mens?

Maar door iets wat zij kort daarvoor had ervaren, een antwoord op haar gebed, was Daniela Lo Monaco zeker van het bestaan van God. Zij had een ernstige fout gemaakt op haar werk en was bang voor de gevolgen. Zij had God om hulp gebeden, en toen zij het probleem aan haar chef voorlegde, was dit opmerkelijk makkelijk de wereld uit geholpen. Daarom had ze weer gebeden, dankbaar had zij gevraagd: 'Wat wilt u dat ik doe?'

Niet lang daarna hadden de zendelingen aangeklopt. Die hadden hen onderwezen en de Lo Monaco's kwamen erachter dat het evangelie zowel zijn als haar vragen beantwoordde en zij lieten zich al snel dopen. Hij is nu eerste raadgever in het presidium van de Gemeente Pisa, en zij is jeugdwerkpresidente.

MARIO MORO

Mario Moro begreep eigenlijk niet waarom hij in 1973 dat ongewone boek, dat hij in een boekhandel had zien liggen, had aangeschaft. Maar het fascineerde hem. Hij nam het overal mee naar toe.

HET GEBED SPEELDE EEN BELANGRIJKE
ROL IN DE BEKERING VAN ROBERTO EN
GIOVANNA MARINO.

De twee zendelingen van de kerk die op een dag aan zijn kantoor kwamen, stootten elkaar aan toen zij het Boek van Mormon op zijn bureau zagen liggen. Wat zij hem onderwezen over het boek was niet nieuw; hij had het al een keer gelezen en was opnieuw begonnen. Maar hoewel hij alles geloofde wat zij hem onderwezen, was hij toch wat huiverig voor de doop, een maand lang worstelde hij met de beslissing.

Toen deed hij op een dag de deur van zijn kantoor op slot en knielde neer in gebed om te vragen wat hij moest doen. Het antwoord was krachtig. Hij ging onmiddellijk naar de zendelingen - hij herinnert zich dat hij zich niet bewust was van zijn omgeving tot hij bij de zendelingen aankwam - en zij doopten hem in de vont die zij dagenlang gevuld hadden gelaten in afwachting van zijn beslissing. Zo gauw hij zijn

kleren weer aanhad, ging broeder Moro die middag met de zendingen de straat op om zendingswerk te doen.

Hij is nu tweede raadgever in het presidium van het District Sardinië en zendingsleider in de Gemeente Sassari.

ROBERTO EN GIOVANNA MARINO

Giovanna Marino had het moeilijk met een paar zaken die de zendingen onderwezen. Konden er tegenwoordig mannen zijn die zo goed waren, dat God ze had geroepen als ware profeten? Maar de geest die de zendingen in haar huis brachten, vond ze geweldig. En toen zij voor het eerst het Boek van Mormon las, ontving zij verlichting zoals de blinde Paulus genezing had ontvangen, die bijna tweeduizend jaar geleden in het deel van Italië had onderwezen waar zij nu woonde; het was alsof er schellen van haar geestelijke ogen vielen, herinnert zij zich.

Haar man Roberto aanvaardde alles wat de zendingen onderwezen; vooral de leer van het eeuwig huwelijk sprak hem bijzonder aan. Het gebed gaf hem de kracht zijn sigaret en zijn koffie te laten staan. De Marino's lieten zich in januari 1975 dopen.

Het was een jaar later, zij waren zich aan het voorbereiden om naar de Zwitserse tempel te gaan, dat zuster Marino zich herinnerde wat zij had gebeden kort voor de zendingen langs waren gekomen. Zij had gebeden wie God was, waarom Jezus Christus zijn zoon was, waarom Jezus moest sterven, en waarom wij bestaan. En zij dankte voor het antwoord op dat gebed.

De Marino's wonen in Siracusa op Sicilië. Hij is momenteel raadgever van de president van het Zendingsgebied Catania. Zij doet de public communications voor de kerk in Italië.

ROSARIO SACCONI

De zacht sprekende Rosario Sacconi was opgetogen toen de zendingen hem in 1981 het heilsplan onderwezen. Hij dacht: Eindelijk! Iemand die denkt zoals ik. Enthousiast als hij was, bracht hij zijn vrienden bijeen in de plaatselijke pizzeria en liet de zendingen het plan aan hen uitleggen. (Eén van die vrienden zou zich later laten dopen.)

Maar Rosario's bekering ging niet van een leien dakje. Op een gegeven moment wilde hij zijn doop afzeggen. Maar de geruststellende woorden van een van de zendingen troffen Rosario zo diep dat die wat hem betrof alleen konden komen van iemand die geïnspireerd werd door God.

De situatie dreigde uit de hand te lopen toen zijn familie

van zijn voornemen om zich te laten dopen hoorde. Zijn familieleden zochten hem op in zijn flat en het tumult dat de tweegebracht, trok de aandacht van de negen andere gezinnen die in het flatgebouw woonden, die zich in de discussie mengden. Uiteindelijk wist Rosario de gemoederen te sussen en zijn moeder ervan te overtuigen dat wat hij op het punt stond te gaan doen de eer van de familie niet zou schaden. Integendeel, hij zou een beter mens worden.

Na verloop van tijd moest zijn familie toegeven dat hij het bij het rechte eind had.

Rosario, die in Palermo op Sicilië woont, heeft sindsdien een zending vervuld in het Zendingsgebied Rome en is nu werkzaam voor de afdeling familiegeschiedenis van de kerk; hij legt geboorte-, overlijdens- en huwelijksakten vast op microfilm. □

Mijlpalen in Italië

1850 – Ouderling Lorenzo Snow van de Raad der Twaalf wijdt Italië toe aan de verkondiging van het evangelie. Zendingen werken onder de Waldenzen, een protestantse groepering in Noord-Italië. Er worden verschillende gemeenten georganiseerd. Vele leden emigreren naar Utah.

1964 – Het Zwitserse zendingsgebied maakt gewag van 229 heiligen der laatste dagen in Italië, de meesten Amerikaanse militairen.

1965 – Het Zwitserse zendingsgebied organiseert een Italiaanse zone.

1966 – Ouderling Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf wijdt Italië opnieuw toe aan de verkondiging van het evangelie. Het Italiaanse zendingsgebied wordt georganiseerd.

1971 – Het Italiaanse zendingsgebied wordt opgedeeld in de zendingsgebieden Italië Noord (later Milaan Italië) en Italië Zuid (later Rome Italië).

1975 – Het Zendingsgebied Padova wordt georganiseerd.

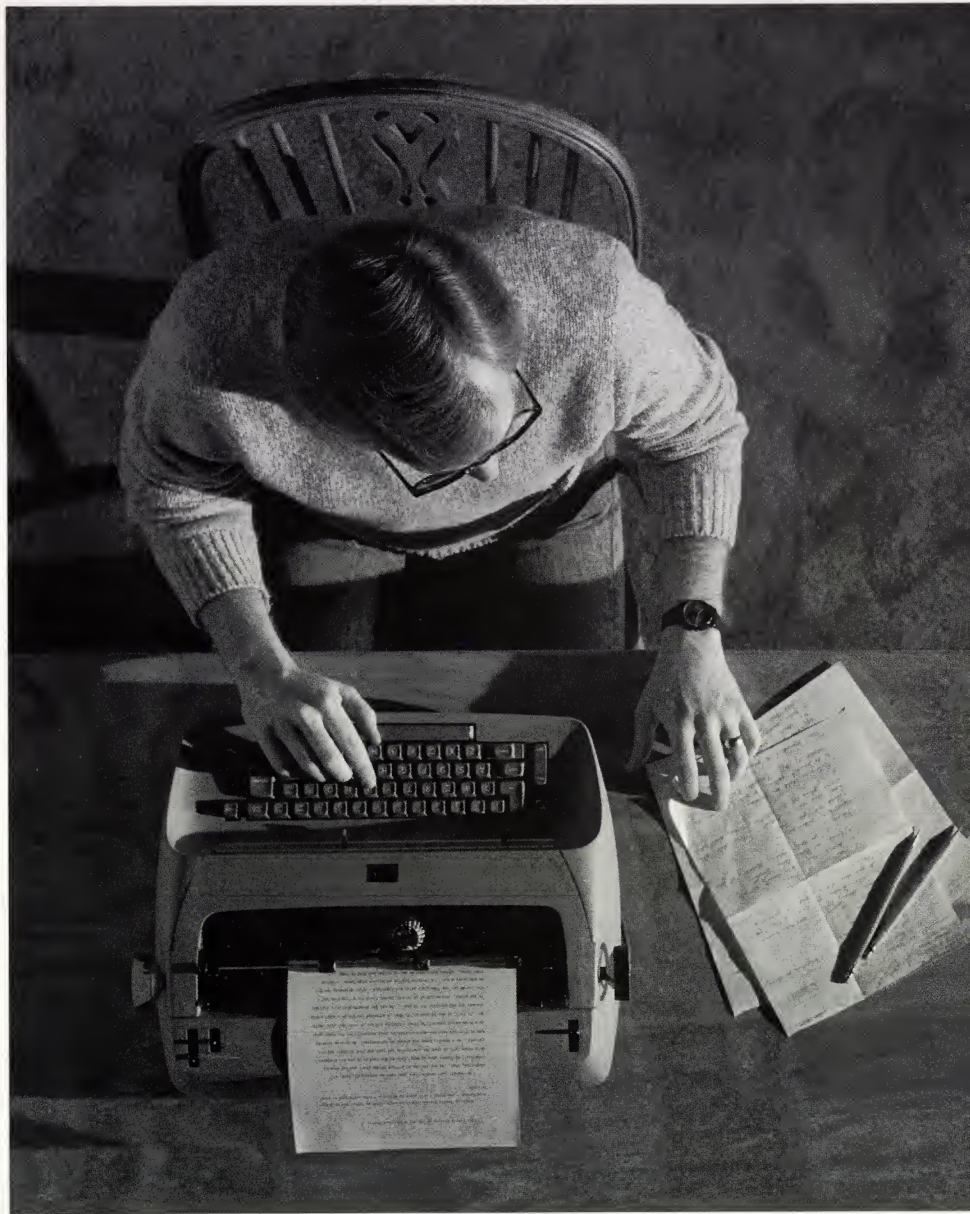
1977 – Het Zendingsgebied Catania wordt georganiseerd.

1981 – De Ring Milaan wordt georganiseerd, de eerste in Italië.

1982 – Het Zendingsgebied Padova wordt opgeheven, het gebied en de leden worden verdeeld over de zendingsgebieden Milaan en Rome.

1985 – De Ring Venetië wordt georganiseerd, de tweede in Italië.

1988 – Aan het eind van het jaar zijn er ongeveer 13500 leden in Italië.

IK, BIOGRAAF?

JEANETTE GERMAIN

Als u enkele eenvoudige regels volgt, hoeft een levensverhaal schrijven niet schrikbaar te zijn.

Anankelijk wilde ik alleen maar weten hoe mijn grootmoeder het had klaargespeeld om met heel weinig geld zes kinderen groot te brengen. Ik praatte urenlang met haar en maakte aantekeningen. Ik vroeg ook mijn moeder en mijn ooms en tantes naar hun herinneringen van familiegebeurtenissen. Wat ik met al die gegevens moest beginnen wist ik echter niet, totdat mijn nichtje Ginny voorstelde dat ik mijn grootmoeders levensverhaal zou schrijven.

Maar voor ik mijn aandacht bij de levensbeschrijving van onze grootmoeder kon bepalen, had ik het gevoel die van mijn moeder te moeten schrijven. Ze was nog maar 51, maar haar gezondheid liet haar in de steek en ik beseftte dat zij er over een jaar wellicht niet meer zou zijn. Ik begon dus meer tijd met haar door te brengen en gegevens over haar leven te verzamelen. Ginny en ik hebben samen aan de twee levensbeschrijvingen gewerkt: zij controleerde namen en datums, terwijl ik alles opschreef. Ze zijn vlak na mijn moeders dood klaargekomen.

Mijn familieleden hebben die levensbeschrijvingen met belangstelling gelezen. Wetend dat ook anderen familiegeschiedenissen zouden willen schrijven, maar niet weten hoe te beginnen, heb ik een aantal richtlijnen opgesteld voor het samenstellen van een biografie – of zelfs de eigen levensbeschrijving.

OP GANG KOMEN

Het sleutelwoord is *beknopt*. U hoeft geen 50 bladzijden te schrijven over ieder familielid – en vermoedelijk *wilt* u dat ook niet. Zorg dat alle essentiële gegevens worden genoemd: waar en wanneer hij of zij geboren werd, zijn woonplaats en beroep, met wie hij trouwde, het aantal kinderen dat uit het huwelijk geboren werd, waar en wanneer hij of zij stierf. Beschrijf zijn of haar voorkomen, karakter en wat hij of zij belangrijk vond.

Zoals bij haast alles, zal op gang komen waarschijnlijk het moeilijkst zijn. Overweeg de volgende twee stappen:

1. *Wees informeel.* Overval uw verlegen oude tante bijvoorbeeld niet met de mededeling dat u haar levensverhaal gaat schrijven, in de verwachting dat ze u dan alles gaat vertellen. Integendeel, ze zal nerveus worden en prompt vergeten bepaalde interessante feiten te vermelden. Begin langzaam.

Ga geregeld bij uw tante langs en stel haar vragen over de familie. Geef blijk van uw oprechte belangstelling en laat merken dat u van haar verhalen geniet.

2. *Roep de hulp in van andere familieleden.* Vertel ze wat u van plan bent. Onderstreep dat het niet de bedoeling is op één dag alles van hen te horen wat zij weten, maar dat u het op prijs zou stellen als zij u opbelden zodra zij zich iets belangrijks herinneren. Vraag of u hen met bepaalde vragen mag opbellen of schrijven.

Deze twee stappen hadden groot succes met mijn familie. Tegen de tijd dat ik bijvoorbeeld serieus aan de biografie van mijn grootmoeder begon te werken was zij zo gewend geraakt aan mijn vragen en de gesprekken over het verleden, dat zij zich helemaal niet meer nerveus of onbehaaglijk voelde als zij vragen beantwoordde of verhalen vertelde.

GEGEVENS VERZAMELEN

Bereid u erop voor serieus en zorgvuldig de nodige gegevens te verzamelen. Verhalen zijn belangrijk en leuk, maar zij geven u niet alle feiten en details die u voor een biografie nodig hebt.

Maak een afspraak met uw familieleden en nodig hen uit om namen, datums en gebeurtenissen te rangschikken. De volgende stappen kunnen daarbij nuttig zijn:

1. *Maak voor de persoon in kwestie een chronologische lijst.* Mijn nichtje Ginny heeft mij daarbij geholpen. Voor onze grootmoeder noteerde zij de geboorte- en huwelijksdatums, waarna ik samen met grootmoeder een paar uur besteedde aan het verzamelen van verdere belangrijke namen, plaatsen en datums, zoals waar ze was opgegroeid, op welke scholen ze had gezeten, wanneer ze eindexamen en andere examens had gedaan, waar en wanneer ze had gewerkt, waar en wanneer ze grootvader had ontmoet, waar en wanneer hun kinderen waren geboren, waar ze hadden gewoond, en wanneer grootvader met pensioen was gegaan. Als degene waar je over schrijft de antwoorden niet weet, kunt u een goede bekende of een ander familielid om deze gegevens vragen.

2. *Als u de juiste chronologie hebt, vul dan de bijzonderheden in.* Ik vroeg mijn grootmoeder wat haar lievelingsvakken op school waren geweest en voor welke vakken ze goede cijfers kreeg. Waarom was ze bepaald werk gaan doen? Had ze ooit een ernstig ongeluk gehad of was ze ooit zwaar ziek geweest? We spraken over haar hobby's en de reizen die ze had gemaakt. Ik vroeg naar haar goede vrienden en vriendinnen en wat die voor haar betekenden. Ik vroeg haar ook naar de perioden in haar leven dat zij heel gelukkig of verdrietig was geweest.

3. *Sta hen toe hun verhaal te vertellen.* Moedig de mensen aan om te praten over hun ouders, broers, zusters en kinderen. Leg hun geen beperkingen op. Neem het gesprek zo mogelijk op, of maak aantekeningen en werk die zo snel mogelijk daarna uit.

4. *Schakel anderen in.* Vraag jongeren en ouderen, vrienden en familieleden naar de persoon waarover u schrijft. Mijn grootmoeder vertelde heel andere dingen over mijn moeder dan mijn tantes of mijn broer. Met al die hulp begon ik te begrijpen wat voor iemand mijn moeder was, hoe ze door de jaren heen was veranderd en wat de belangrijke keerpunten in haar leven waren geweest.

5. *Probeer niet alle mensen volmaakt te maken.* Het getuigt niet van werkelijkheidszin of eerlijkheid wanneer we onze familieleden beschrijven alsof het altijd geweldige mensen waren. Wanneer mijn kinderen over hun grootmoeder en hun overgrootmoeder lezen, wil ik dat zij zich met hen kunnen vereenzelvigen, ook al hebben zij ze nooit gekend. Een waarheidsgetrouwe afbeelding van onze familieleden kan ertoe bijdragen dat de nakomelingen leren van de successen en fouten van hun voorouders. Mijn moeder, bijvoorbeeld, had een drankprobleem en ik vind het belangrijk dat mijn kinderen weten welke moeilijkheden dat veroorzaakt voor de persoon zelf en voor zijn of haar gezin.

DE BIOGRAFIE SCHRIJVEN

Hoe schrijven wij een interessant, instructief verhaal als we alle noodzakelijke gegevens eenmaal bij elkaar hebben?

1. *Gebruik de chronologische lijst als houvast.* Ik besloot de biografieën chronologisch te schrijven omdat ze, volgens mij, dan begrijpelijker zijn. Anderen kunnen ervoor kiezen

het verhaal onder verschillende hoofdstukjes te schrijven, zoals schoolopleiding, kinderjaren, gezinsleven enz.

2. *Schrijf snel een eerste concept.* Bekommer u niet om spelling, interpunctie of stijl. Fouten kunt u later corrigeren. Het belangrijkste is het basisverhaal op papier te krijgen: waar de persoon geboren werd, wie zijn ouders waren, waar hij heeft gewoond en gewerkt – en zo verder tot het eind van zijn leven, of tot de huidige tijd.

3. *Probeer niet alles te vermelden.* U zult niet voldoende tijd of energie hebben om alle bijzonderheden in het verhaal op te nemen. Laat onder het schrijven de feiten weg die u minder belangrijk voorkomen. Richt u op verhalen en gebeurtenissen die uw geliefd familielid het beste beschrijven. Weid niet uit over feiten die voor zichzelf spreken.

4. *Verlevendig feiten door middel van beschrijvingen en bijzonderheden.* Zo zullen ze interessanter zijn. Mijn grootmoeder, bijvoorbeeld, was dol op dieren. Toen ik merkte dat dit feit in mijn eerste concept steeds naar voren kwam, besloot ik een aparte alinea te schrijven over haar dierenliefde en sommige van de troeteldieren die een rol in haar leven hadden gespeeld, zoals de geit die altijd de achterdeur openmaakte en het huis binnenwandelde.

5. *Vergeet niet uw familiedid te beschrijven.* Vertel over bepaalde gewoonten, eigenaardigheden, de manier van kleden en zich uitdrukken. Ik zorgde er bijvoorbeeld voor niet te vergeten mijn moeders schitterende haar te beschrijven. Het is niet moeilijk zulke details erbij te halen op verschillende punten in uw verhaal, dat daardoor veel echter en levendiger wordt.

6. *Schrijf een tweede concept wanneer het eerste af is.* Controleer de spelling. Zorg voor correcte interpunctie. Verander desgewenst de volgorde van de alinea's of schrap er een paar als dat nodig is. Wees echter niet al te precies: het is nog steeds een concept.

7. *Stuur een kopie van het tweede concept naar de mensen die u van gegevens hebben voorzien.* Vraag of u iets belangrijks hebt overgeslagen, of zij correcties wenselijk vinden. Nodig hen uit u te vertellen waar u, volgens hen, de persoon in kwestie goed of verkeerd hebt begrepen. Bij het ontvangen van de antwoorden zult u misschien tegenstrijdigheden ontdekken. Dat is niet erg; mensen herinneren zich bepaalde gebeurtenissen of mensen anders. Probeer

de mening van de meerderheid te ontdekken. Of, als u niet achter de feiten kunt komen, vermeld dat dan ook in de biografie.

8. *Schrijf nu het definitieve, volledige verhaal.* Als u de genoemde stappen hebt gevolgd, zal het meeste werk al gedaan zijn. Stel echter een datum vast waarop het werk af moet zijn, anders raakt u misschien verward in eindeloze herzieningen en komt u er niet toe de definitieve versie te schrijven.

ALS HET AF IS

Lees het verhaal door zodra het af is en geniet van uw prestatie. Maak er onmiddellijk fotokopieën van. Misschien wilt u de mensen van wie u hulp hebt ontvangen bedanken met een kopie van het voltooid product.

Overweeg de biografie niet alleen ter beschikking te stellen aan uw familie, maar ook aan, bijvoorbeeld, het plaatselijke historische genootschap. De bibliotheek voor familiegeschiedenis van de kerk heeft ook altijd belangstelling voor biografieën van haar leden om in haar bestand op te nemen. (Family History Library, 35 North West Temple, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.) Steeds meer onderzoekers vatten belangstelling op voor familiegeschiedenis en willen weten over het leven van niet alleen beroemdheden, maar ook van heel gewone mensen. Als uw verhaal bepaalde groepen mensen zou kunnen helpen, kunt u overwegen hen er deelgenoot van te maken. Ik ben van plan mijn moeders verhaal door te geven aan verschillende instanties en publicaties die zich erop toelagen mensen met een drankprobleem te helpen.

Er is tijd nodig voor het onderzoek en het schrijven van een biografie, maar het kan een interessante, dankbare taak zijn. Het levensverhaal schrijven van mijn moeder en mijn grootmoeder heeft mij en de hele familie geholpen hen veel beter te leren kennen, om hun sterke punten meer te waarderen en een aantal van hun worstelingen beter te begrijpen. En zij hebben ons geholpen niet alleen een beter grip te krijgen van de familie, maar ook van onszelf. □

Jeanette Germain, free-lance schrijfster, woont in Boise (Idaho). Zij heeft twee familiegeschiedenissen geschreven en maakt nu, samen met haar zuster, plannen voor een videogeschiedenis van hun vader.

HET SPIJT ME, BERTHA

SHERON S. GIBB

Toen ik dertien was en net naar de middelbare school ging, leerde ik Bertha kennen. Ik kan me die eerste schooldag nog goed herinneren. Het gebouw was groot, met eindeloze gangen en rijen leerlingenkastjes. De meeste leerlingen werden met de schoolbus uit omliggende kleine plaatsen en boerderijen opgehaald. Hoewel het geen leerlingen waren met een stadse mentaliteit, wilden we wel graag populair worden onder en aanvaard door de anderen. Er waren zoveel leerlingen dat we een voormalige basisschool aan de overkant van de straat gebruikten in verband met een tekort aan klaslokalen. Ik was afwisselend enthousiast en in paniek bij de gedachte dat ik al zoekend van het ene klaslokaal naar het andere zou moeten dwalen.

Ik had de hele zomer hard gewerkt als babysit en als plukster van aardbeien en kersen, waarvoor ik om 5 uur opstond, zodat ik genoeg geld kon verdienen om wat leuke kleren te kopen die ik naar school kon dragen. Maar zelfs in al mijn mooie nieuwe kleren voelde ik me niet op mijn gemak.

Mijn vriendinnen en ik bleven op een kluitje staan en probeerden door nonchalant gedrag te verbergen dat we bang waren, wat we niet durfden toe te geven. We hadden groot ontzag voor de oudere leerlingen die vol zelfvertrouwen al lachend en onderling plagend door de gangen liepen. Het was een hele opluchting toen de bel eindelijk ging en we allemaal in de grote aula bijeenkwamen, waar aangekondigd werd dat alle nieuwe leerlingen voor de eerste dag zouden worden toegewezen aan een oudere 'grote broer of zus' die hen rond zou leiden. De namen van de nieuwe leerlingen en hun 'gidsen' werden opgelezen.

Toen na mijn naam de naam Bertha Brown werd opgelezen, hoorde ik verschillende vriendinnen gniffelen. Ik had geen idee wie Bertha Brown was, maar het was duidelijk dat sommigen van hen dat wél wisten. Zodra we onze 'grote zus'

konden opzoeken, werd ik omringd door meisjes die zeiden dat ik me gauw moest verstoppen om te voorkomen dat Bertha me zou vinden. Het was duidelijk dat toegewezen worden aan Bertha het ergste was wat je kon overkomen. Ik was in de war. Iets in me zei dat ik me niet moest verstoppen, omdat dat gemeen zou zijn. Maar aan de andere kant wilde ik graag populair zijn bij de andere meisjes, en dat verlangen won het.

En zo begon het spel – het verstoppen, giechelen en ingebeeelde gevaren ontvluchten. Voorlopig wisten we aan Bertha te ontkomen, maar ik ving nog net een glimp van haar

OMDAT IK
PROBEERDE POPU-
LAIR TE ZIJN BIJ
MIJN SCHOOLVRIEN-
DINNEN VERMEED IK
BERTHA EN KREEG
IK EEN TOTAAL
VERKEERD BEELD
VAN HAAR.

op. Het was waar dat ze niet knap was. En met haar ongekamde, droge haar zag ze er zelfs een beetje angstaanjagend uit. Haar kleren zagen eruit als iets wat een oma zou dragen, en ze had lelijke bruine schoenen aan.

Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje: arme kleine Sheron moest zich verstoppen voor Bertha. De enige keer dat ik het gezicht van Bertha zag, was ze zo verdrietig. Hoe konden we toch zo gemeen zijn tegen haar? Dat had ze niet verdiend. En toch vluchtte een grote groep meisjes voor één eenzame persoon. Ik wist dat het verkeerd was. Ik wilde dat vreselijke spel helemaal niet spelen. Ik wist dat ze erdoor in verlegenheid moest zijn gebracht, maar omdat ik niet moedig genoeg was om er wat tegen te doen, liet ik me door de anderen meeslepen. Maar ik voelde me zo naar!

Toen ik later die dag naar het kantoorje van mevrouw Jensen moest, vergat ik Bertha even. Mevrouw Jensen was op de basisschool mijn lievelingsonderwijzeres geweest, en nu was ze decaan aan de middelbare school. Ik kon bijna niet wachten om haar te spreken. Op weg naar haar kantoorje stelde ik me voor welke geweldige redenen ze zou

kunnen hebben om mij te spreken. Misschien wilde ze dat ik haar assistente zou worden. Misschien had ze een belangrijke taak voor me. In mijn enthousiasme om mevrouw Jensen te spreken rende ik bijna door de gangen. Ik wilde alles voor haar doen.

Toen ik haar kantoorje binnenkwam, zag ik dat ze tranen in haar ogen had en mijn hart brak bijna toen ze me recht in de ogen keek en zei: 'Ik heb Bertha expres aan jou toegewezen, in plaats van aan een ander nieuw meisje, omdat ik dacht dat jij de enige was die aardig voor haar zou zijn!'

Alle ellende van die dag overviel mij nu, en ik begon te huilen toen ik beseftte dat mevrouw Jensen *inderdaad* een belangrijke taak voor mij had gehad en dat ik erin tekort was geschoten. Ik was ook tegenover Bertha tekortgeschoten. Maar boven alles was ik niet eerlijk geweest tegenover mezelf. De volgende dag was iedereen het spellekje – en Bertha – vergeten. Maar ik ben het *nooit* vergeten. Na die dag heb ik haar nauwelijks meer gezien. Maar wanneer ik een glimp van haar opving en haar alleen zag zitten, wilde ik haar ontzettend graag vertellen hoezeer het me speet. Maar ik schaamde me te diep en begreep door mijn jonge leeftijd nog te weinig van mededogen om te weten hoeveel dat voor haar betekend zou hebben.

Hoewel ik Bertha na de middelbare school niet meer gezien heb, is ze toch een belangrijk deel van mijn leven blijven uitmaken. Ik wens nog steeds dat ik destijds de moed had gehad om haar vriendin te worden. Maar hoe bied je iemand je excuses aan die je nooit gesproken hebt en die je toch zo diep hebt gekwetst dat je dat dertig jaar later nog niet vergeten bent?

Toen ik eens met Pasen de verzoening van Christus bestudeerde, heb ik het eindelijk van me af kunnen zetten. Ik ben de Heiland zo dankbaar voor zijn offerande en voor het besef dat ik die geestelijke last door zijn geweldige gave eindelijk kan neerleggen en gemoedrust en vergeving kan krijgen – hoewel ik het nooit zal vergeten. Ik kan deze les echter wel gebruiken om mijn leven te beteren en anderen tot zegen te zijn.

Door Bertha ben ik nooit meer bewust onvriendelijk tegen iemand geweest en heb ik geprobeerd dat mijn kinderen ook te leren. Ik heb in mijn hart een plekje gereserveerd voor hen die nergens bij schijnen te horen, voor hen die eenzaam en vergeten zijn. Door Bertha lukt het mij beter om niet op eerste indrukken af te gaan en te begrijpen wat er leeft in het hart van de mensen die ik ontmoet. Door anderen goed te behandelen, heb ik geprobeerd het goed te maken, maar ik wens nog altijd dat ik haar kon spreken en zeggen: 'Het spijt me, Bertha'. □

CARNAVAL IN BRAZILIË

JAN PINBOROUGH

HLD-JONGEREN IN BRAZILIË VIERDEN CARNAVAL DOOR HET UITVOEREN VAN DIENSTPROJECTEN, ZOALS DEZE JONGEREN VAN DE RING SANTO AMARO SƆO PAULO DIE EEN PLAATSELIJK PARK EEN SCHOONMAAKBEURT GAVEN.

Elk jaar is er in Brazilië een enorm landelijk feest, het *carnaval*. Drie dagen en nachten lang zijn de straten vol mensen. Zij drinken en dansen, en doen mee aan parades en fuiven. Velen trekken zich weinig aan van zedelijke normen in hun streven naar het grootst mogelijke amusement.

Maar jonge leden van de kerk in vier Braziliaanse ringen weten hoe zij zich beter kunnen 'amuseren'. Terwijl andere carnavalgangers probeerden geluk te vinden door zichzelf te vermaken, dienden deze jongeren anderen tijdens jeugdconferenties. Daardoor leverden zij het bewijs voor een van de belangrijkste leerstellingen van de Heiland: 'ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnenwil, die zal het vinden' (zie Matteüs 16:25).

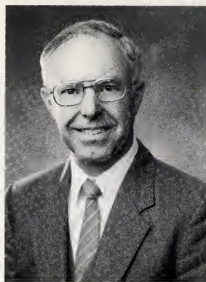
Deze leerstelling lijkt tegenstrijdig. Tenslotte, is meer krijgen van wat je hebben wilt niet de aangewezen manier

om gelukkig te worden? De jongeren van de Ring Santo Amaro São Paulo Brazilië weten beter. Twee weken voor aanvang van hun jeugdconferentie begonnen ze voedsel, speelgoed en kleding te verzamelen voor de kinderen van een staatsweeshuis. Niet alleen leden droegen bij, maar ook burens en anderen.

Zaterdag werd de conferentie geopend met voetbal, volleybal, andere sporten en een roadshow. Maar op zondag stelden tweehonderd jonge leden van de Ring Santo Amaro zich in dienst van hun broeders en zusters. Ze schreven meer dan honderd brieven aan voltijdzendingen uit hun ring. Zestien priesters gingen met voltijdzendingen zendingswerk doen. Anderen gingen 120 minder-actieve jongeren thuis bezoeken om hen uit te nodigen voor de rest van de jeugdconferentie. Enkelingen gingen in op de uitnodiging om tijdens de haardvuuravond die zondag te komen luiste-

Van het gebiedspresidium

Ouderling Spencer J. Condie,
eerste raadgever in het
presidium Gebied Europa

Luistert u?

splier. Het was aan het gezicht van Craig te zien dat hij teleurgesteld was. 'Let nou maar eens op', zei ik tegen hem. Ik begon zachtjes een grommende tijger na te doen. Tot Craigs grote verbazing strekten de leeuwen hun oren, hieven hun kop op en begonnen geërgerd rond te lopen.

Ik legde mijn arm op de schouder van mijn zoon en legde uit: 'Nu zie je hoe de Heer met een stille, zachte stem met ons kan communiceren, ondanks alle geluiden die om ons heen zijn.'

Nephi leerde zijn broers in dit verband een belangrijke les. Zijn raad aan Laman en Lemuël is ook voor ons van belang. Nephi zei: 'Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart gevoelloos geworden.' (1 Ne. 17:45; nadruk toegevoegd). Inspiratie van omhoog moet zowel gevoeld als gehoord worden als wij een grote verandering van hart willen ervaren.

Dit kan het geval zijn geweest bij de priester Eli, vader van twee slechte zoons. De Heer liet Eli zijn ongenoegen blijken, omdat zijn zoons zichzelf hadden bezoeideld 'en hij [...] hen niet eens [had] berispt' (zie 1 Sam. 3:13). De Heer wist

uiteindelijk tot Eli door te dringen bij monde van de jongeman Samuël. In de onderstaande lofzang schildert James D. Burn op milde

wijze het contrast tussen Eli, die zijn oren sloot voor de Heer, en de jonge profet Samuël, die de Heer wel hoorde:

'Stilte na de avondzang'

*Stilte na de avondzang,
Duister in de tempelgang,
Kaarsen brandden zachtjes zwak
Bij de ark van het godsverbond.
Toen plots de god'lijke mond
de stilte in 't vertrek verbrak.*

*De priester Eli was in diepe rust,
was zich van geen kwaad bewust.
De Heer bezocht zijn aardse woon,
Samuël zei: spreek, want uw knecht hoort.
En Eli sliep maar voort,
Maar God — Hij sprak tot Hanna's zoon.*

*O geef mij Samuëls luist' rend oor,
Opdat ik U, o Heer, bekoor,
En gehoorzamend herken,
Elke fluistering van uw stem,
Als u mij roept zoals eens hem,
Dat ik zal zeggen: ja, amen.*

*O geef mij Samuëls need' rig hart,
Niet verhard en niet getart
Door Satan, de sluwe albedil,
Dat U voortdurend prijst en looft,
Dag en nacht in U gelooft,
Zich beweegt steeds naar uw wil.*

*O geef mij Samuëls held' re geest,
En dat ik aan uw tafel feest',
En met kindergen mag lezen
Wat verborgen is voor de wijzen.
Dat mijn kennis met mij mag verrijzen,
En dat ik nimmer hoef te vrezzen!*

(Naar 'Hushed Was the Evening Hymn' van James D. Burn.)

Een paar jaar geleden bezochten mijn gezin en ik een van de grootste dierentuinen ter wereld. We genoten van de verscheidenheid aan dieren en stonden versteld van alle capriolen van de apen en hun andere klimgrage vriendjes. Maar toen we bij de leeuwen en de tijgers kwamen, was ons zoontje heel teleurgesteld, dat alle leeuwen in de zon lagen te slapen. Volgens hem was het niet eerlijk om te moeten betalen voor slapende leeuwen.

Kennelijk waren de andere bezoekers het met hem eens, want veel van hen schreeuwden en klaptten in hun handen om de leeuwen tot actie aan te zetten.

Onze zoon, Craig, trok ongeduldig aan mijn arm en zei: 'Fluit eens lekker hard, pa, daar zullen ze wakker van worden!'

Omdat ik hem niet wilde teleurstellen, krulde ik mijn tong om een van mijn hardste en schrillste fluitjes ten beste te geven. Maar de leeuwen vertrokken geen

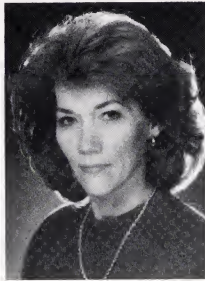
Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

De Heiland heeft uitgelegd: 'Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze' (Joh. 10:27). Toen Hij verscheen aan de Nephieten en uit de hemel tot hen sprak '... [was het] geen harde stem, evenmin was het een luide stem; niettemin (...) drong [ze] tot in de ziel door, en deed hun hart branden' (3 Ne. 11:3). Het is mijn wens dat een ieder van ons zowel met zijn hart als met zijn oren luistert, en de raad van de apostel Jakobus zal opvolgen en een dader des woord wordt en niet alleen een hoorder (zie Jak. 1:22).

Het is mijn wens dat onze jongeren hun vader en moeder eren door te luisteren naar hun wijze raad, die gebaseerd is op jaren van ervaring; en dat ouders met hun hart zullen luisteren naar de gevoelens van hun kinderen. Lehi leerde veel door te luisteren naar de vraag van zijn zoon: 'Hebt gij de Here gevraagd?' (1 Ne. 15:8).

De edele Naïman werd genezen van melaatsheid door te luisteren naar zijn knecht die vroeg: 'Mijn vader, had de profeet u iets moeilijks opgedragen, zoudt gij dat dan niet doen?' (2 Kon. 5:13).

Het is mijn wens dat echtgenoten met hun hart zullen luisteren naar de gevoelens van hun echtgenote, en dat echtgenotes zullen luisteren naar hun echtgenoot. En moge een ieder van ons luisteren naar de stille, zachte stem, die ons alles zal zeggen wat we moeten doen (zie 2 Nephi 32:5). ■

Marilyn Choules

Hoe belangrijk is een kind, zijn behoeften en vragen? Doen we zijn bezigheden af met onbelangrijk of zinloos? Doen we zijn vragen af met lastig of hinderlijk? Doen we alleen wat aan zijn behoeften als onze belangrijker zaken gedaan zijn?

Onze Heiland heeft ons duidelijk gezegd hoe wij met kleine kinderen behoren om te gaan.

'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij. Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matt. 18:5-6).

Als volwassenen, ouders en leerkrachten hebben wij het gebod gekregen onze kinderen te onderwijzen.

'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (LV 93:40).

Waarom is het voor kinderen van belang dat zij worden onderwezen? Het

evangelie onderwijst ons hoe wij moeten liefhebben. De Heiland leefde en stierf, om al zijn kinderen de mogelijkheid te geven om het evangelie te horen en hun verhoging in te gaan. Kinderen kunnen alleen hun verhoging ingaan als zij de juiste keuzen doen. Kinderen kunnen juiste keuzen doen als zij de juiste informatie hebben en die begrijpen. Ons is duidelijk gezegd wat wij onze kinderen moeten onderwijzen.

'En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders' (LV 68:25).

En —
'Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en in het ingetogenheid te wandelen;

gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mos. 4:15).

President Bensons liefde en zorg voor de kinderen van de kerk bleek duidelijk uit zijn toespraak die hij tot hen richtte. Hij legde hun uit dat er zekere zaken zijn die zij moeten weten.

'Vandaag wil ik jullie vertellen wat onze Hemelse Vader wil dat je weet, zodat je zijn wil kunt leren en echt gelukkig zijn.'

Daarna besprak hij tien punten die kinderen kunnen doen. Deze punten kunnen onze leidraad zijn in ons streven onze kinderen te onderwijzen.

1. Leer de Schriften kennen, in het bijzonder het Boek van Mormon.
2. Bid dagelijks tot onze Hemelse Vader.
3. Eer je vader en je moeder.
4. Bezoek de avondmaalsdienst.
5. Ga elke week met plezier naar het jeugdwerk.
6. Wees eerlijk.
7. Sta pal voor wat je gelooft.

8. Doe goed je best op school.

9. Hou van je land.

10. Bereid je voor op een zending. (Zie *De Ster*, mei 1989, blz. 76-77.)

Het is duidelijk dat wij onze kinderen moeten onderwijzen en wat wij ze moeten onderwijzen. Maar hoe kunnen wij dat doeltreffend doen? De wereld van tegenwoordig maakt heel veel aanspraak op onze tijd en energie. Ook onze kinderen hebben genoeg andere bezigheden. Maar dit verandert of vermindert onze verantwoordelijkheid niet. De Israëlieten ontvingen specifieke raad inzake het onderwijs aan hun kinderen.

‘Gij zult ze uw kinderen leren en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit en wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat’ (Deut. 11:19).

Wij moeten elke gelegenheid om onze kinderen te onderwijzen te baat nemen. Alles wat we zeggen en doen, onderwijst onze kinderen. Dat kan een voorval zijn waarin wij hun een correct beginsel onderwijzen, of een waarin wij hun een incorrect beginsel onderwijzen. Dat is aan ons. Hoe wij onze kinderen behandelen, het voorbeeld dat wij stellen, hoe wij naar hen luisteren en met hen praten, elke handeling bevat een boodschap. Als wij onze kinderen goed willen onderwijzen, zullen wij van hen de hoogste prioriteit moeten maken. Ouderling J. Richard Clark heeft ons duidelijke

lijjk onderwezen omtrent het belang van onzelfzuchtig dienstbetoon bij het onderwijs aan onze kinderen.

‘... het gezin [is] de sterkste en belangrijkste hoeksteen van de samenleving. Alleen waar het de hoogste prioriteit heeft gekregen, heeft het standgehouden. In die gevallen heeft men de individuele belangen ondergeschikt gemaakt aan de belangen van de groep, plaatste men opoffering boven zelfzucht en kregen loyaliteit, eerbied voor de familienaam, vreugde in de prestaties van een ander, en de volle aandacht voor elkaar, voorrang’ (*De Ster*, mei 1989, blz. 53).

Houden van hen die wij onderwijzen is van wezenlijk belang. President Hinckley heeft nadruk gelegd op de belangrijke invloed van liefde op de veiligheid van het ouderlijk huis en de wereld.

‘Liefde lijkt op de poolster. Zij is constant in deze veranderlijke wereld. Zij houdt verband met de kern van het evangelie. Zij is de veiligheid van het gezin. Zij is de bescherming van het gemeenschapsleven. Zij is een baken van hoop in een wereld vol zorgen’ (*De Ster*, mei 1989, blz. 59).

Als ouders en leerkrachten is ons deze heilige taak toevertrouwd: de ziel van onze kinderen. In de sfeer van liefde kunnen wij hen onderwijzen. We moeten bereid zijn om van onze tijd te geven. Dat kunnen we doen door ons voorbeeld, door metterdaad te onderwijzen, te luisteren en begrip te tonen; het omvat

doelen en verwachtingen, vastberaden maar eerlijke discipline; het omvat loyaliteit, steun en liefde.

We behoren de beste mogelijkheden te scheppen, waarin onze kinderen kunnen leren en groeien. Het is essentieel dat onze kinderen het jeugdwerk en de avondmaalsdienst bijwonen. Onders, het is onze verantwoordelijkheid om onze kinderen daar mee naar toe te nemen. Bovendien moe-

ten wij met hen bespreken wat zij daar leren en deze leringen onderstrepen in ons gezin. Leerkrachten en leiders werken met de ouders samen om in de behoeften van ieder kind te kunnen voorzien.

Met de liefdevolle toewijding van hun ouders en hun leerkrachten kunnen alle kinderen leren een liefdevol en dienstvaardig, een zinvol en gelukkig leven te leiden. ■

De kerk bereikt nieuwe mijlpaal: 7 miljoen leden

Na een jaar van ongeëvenaarde groei, waarin meer dan 300.000 mensen tot de kerk toetraden, heeft de kerk nu 7 miljoen leden.

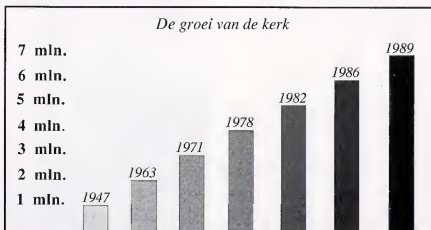
Kerkeleiders hebben bekendgemaakt dat de grootste groei plaatsvond in de Latijnsamerikaanse landen en op de Filipijnen. Zij schatten dat ongeveer 30 procent van de leden niet-Engelstalig zijn, en dat ongeveer een derde deel buiten de VS woont.

In 1947 werd de eerste miljoen leden bereikt, 117 jaar nadat de kerk in 1830 was hersteld. De tweede

miljoen in 1963, 16 jaar later. De derde miljoen in 1971, acht jaar later, de vierde miljoen in 1978 in vier jaar. De vijfde en zesde miljoen in respectievelijk 1982 en 1986, beide in ongeveer vier jaar.

De zevende miljoen werd in iets meer dan drie en een half jaar bereikt.

Het groeitempo is dusdanig dat de meerderheid van de leden — ongeveer 53 procent — nooit een andere president hebben gekend dan president Spencer W. Kimball en president Ezra Taft Benson.

Diverse wijken en gemeenten fungeren als

Bliksemactie voor

C. R. Kirschbaum

Toen Roemenië zich losmaakte van een tientallen jaren durende dictoriale overheersing, kwam spoedig aan het licht hoe ellendig de mensen er in dat land aan toe zijn. Zoals altijd wanneer er ergens rampen en nood zijn, maakten velen geld over en stroomde het geld binnen. Fantastisch zijn deze reacties! Maar ook was directe voedselhulp héél hard nodig.

Direct na de omwenteling, nog vóór er een giro-nummer bekend was waarop geld kon worden gestort, werden zuster en broeder André van der Vlis uit de Wijk Den Haag benaderd door de Stichting Tweede Wereldcentrum (voorheen de Bokowski-stichting, die zich inzette voor de politieke gevangenen en vluchtelingen van de Oostbloklanden). Deze stichting had 23 december 1989 alles in orde om op 29 december met

door het Ministerie van Buitenlandse Zaken gefinancierde vrachtwagens naar Roemenië te vertrek-

ken. Maar op welk centraal punt zouden de goederen kunnen worden ingeleverd? Waar zouden de goederen tussentijds kunnen worden opgeslagen?!

Spontaan gingen de poorten open van het kerkgebouw aan de Leersumstraat in Den Haag, aan de Bas Jungertiusstraat in Rotter-

dam-Zuid, aan de Wernerlaan in Hilversum, en aan de Frieslandlaan in Haarlem.

Verder stelden in Huizen de familie Panhuizen, in Soesterberg zuster Scholte en in Heemstede de familie Kirschbaum hun huis ook als verzameladres beschikbaar.

Kleding en levensmiddelen worden gesorteerd en ingepakt.

Uit de dagbladen van 30 december 1989

Roemenië

Met name niet-bederfelijk voedsel hard nodig Inzamelingsactie voor Roemenië in Hilversum

HILVERSUM — De volksofstand in Roemenië, die heeft geleid tot de executie van Nicolae Ceausescu en zijn vrouw Elena, heeft heel Nederland aangegrepen. In talloze plaatsen zijn acties op poten gezet om met name voedsel voor Roemenië in te zamelen. Ook de Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest heeft in Hilversum heeft...

De lokale radio interviewde de kerkleden in genoemde steden, berichten verschenen urenlang op TV op de lokale kabelkranten met de adressen van onze kerkgebouwen en de particuliere adressen. De plaatselijke pers produceerde vele artikelen over deze actie, folders werden in de omgeving van de inzamelingsadressen huis-aan-huis verspreid.

En toen barstte de stroom los! Honderden mensen brachten — blij dat ze iets konden doen — hun levensmiddelen, dekens en goede kleding naar de opgegeven adressen. Kerkleden sorteerden en verpakten alles in dozen. Zij ontvingen dankjes en complimenten voor hun bereidwilligheid. Deze dank was echter niet nodig, want wat deden al deze kerkleden? Zij deden datgene wat de Heer van ons vraagt, en wel dienstbetoon en zendingswerk in de vorm van bekendheid geven aan kerk.

Zij waren zeer voldaan toen twaalf afgeladen vrachtwagens naar onze medemens in Roemenië vertrokken.

Veertienhonderd voedselpakketten in 's-Graveland opgehaald Bliksemactie Roemenië uiterst gladjes verlopen

HILVERSUM — De inzamelingsactie voor Roemenië in Hilversum heeft uiterst gladjes verlopen. In totaal zijn veertienhonderd voedselpakketten opgehaald. De actie werd geïnitieerd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest in Hilversum.

Hulpactie voor Roemenië
Tien duizend mensen in ook vreedzaam Roemenië, die het gebrek aan voedsel en andere levensmiddelen ondervindt, worden geholpen door de Nederlandse Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest. De hulpactie is geïnitieerd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest in Hilversum. De actie wordt ondersteund door de lokale radio en tv.

ROTTERDAM Inzamelingsactie voor Roemenië komt goed op gang

'We hopen dat we het straks niet meer kunnen bijbenen'

ROTTERDAM — De inzamelingsactie voor Roemenië komt goed op gang. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest heeft in Rotterdam een inzamelingspunt geopend. De actie wordt ondersteund door de lokale radio en tv. We hopen dat we het straks niet meer kunnen bijbenen.

HAARLEM Acties Roemenië in Haarlem

HAARLEM — Acties voor Roemenië in Haarlem. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest heeft in Haarlem een inzamelingspunt geopend. De actie wordt ondersteund door de lokale radio en tv.

HAARLEMVELDEN Veel acties in regio

HAARLEMVELDEN — Veel acties in regio. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest heeft in Haarlemvelden een inzamelingspunt geopend. De actie wordt ondersteund door de lokale radio en tv.

Honderden pakketten voedsel uit Hilversum

Honderden pakketten voedsel uit Hilversum. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligste Geest heeft in Hilversum een inzamelingspunt geopend. De actie wordt ondersteund door de lokale radio en tv.

Ballet: van therapie tot carrière

Bert Niessink in gesprek met Jan Dijkwel

Als 12-jarige jongen had Jan Dijkwel een slechte lichaamshouding. Hij liep enigszins gebogen en zijn voeten stonden naar binnen. Zijn vader wist een goede therapie. Ga op ballet, zei hij, dat zal je lichaam goeddoen. Jan volgde de raad van zijn vader op en ging op ballet. Toen Jan 14 was, kwam er iemand van de balletacademie, nu de Hogeschool voor kunsten, die op zoek was naar talent, naar de balletschool. Hij werd uitgekozen. Vier jaar lang volgde hij de lessen, die varieerden van anatomie en muziektheorie tot dansgeschiedenis en moderne dans. Daarna solliciteerde hij bij Het Nationale Ballet. Hij werd uitgenodigd voor een auditie ... hij en nog honderd andere jongens die allemaal dolgraag in het beroemde dansgezelschap wilden worden opgenomen. Er waren echter maar drie dansers nodig! Jans talent gaf echter de doorslag. Hij gaat nu zijn tweede seizoen in bij Het Nationale Ballet, een dansgezelschap dat in 1961 in Amsterdam werd opgericht. De groep telt 84 dansers en danseressen. De artistieke leiding is in handen van choreograaf Rudi van Dantzig.

Hoe ziet een dag van een balletdanser eruit?

Als we op toernee zijn, moeten we om tien uur 's morgens aanwezig zijn. We kleden ons dan om, maken

de spieren los en beginnen om elf uur met de training tot kwart over twaalf. Om half een begint de repetitie voor de uitvoering, die tot kwart over vier duurt. Om vijf uur gaan we per bus

naar de plaats waar we optreden. Van half acht tot acht hebben we dan nog een training aan de barre. Om kwart over acht begint de voorstelling tot half twaalf. Daarna afschminken, om-

kleden, terugreizen. Meestal zijn we rond half twee 's nachts weer terug in Amsterdam. Dat doen we drie dagen achter elkaar, hebben dan een dag vrij en treden daarna weer twee dagen op.

Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . .

BENT U KUNSTENAAR EN LID VAN DE KERK?

**Hoe zou u het vinden
als uw werk in het Museum
voor kerkgeschiedenis
en kunst in Salt Lake City
werd tentoongesteld?**

Sla om voor meer informatie.

Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . .

**Het Museum voor kerkgeschiedenis
en kunst in Salt Lake City schrijft een
kunstwedstrijd uit.**

**Wie kan meedoen:
alle HLD-kunstenaars**

Thema: schriftuurlijk

<i>Kunstvormen</i>	
schilderen	pottenbakken
lithograferen	juwelierskunst
tekenen	quilt
fotograferen	kantwerk
weven	borduurwerk
keramiek	of elke andere kunstvorm

Aantal inzendingen per kunstenaar: één

Uiterste inzenddatum: 31 oktober 1990

[Priesterschapsleiders: wilt u deze poster op het publicatiebord hangen.]

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

APRIL 1990

DE TOVERTUIN

G R E G L A R S O N

Toen Nicky de straat inging waar hij woonde, rende hij bijna. Toen hij bij zijn huis kwam, rende hij naar binnen, sloeg de deur te hard achter zich dicht en riep: 'Old Nonno, ik ben thuis'.

Er kwam geen antwoord.

Nicky rende door het huis, op zoek naar Old Nonno. Uiteindelijk vond hij Old Nonno, in de schommelstoel, op de veranda. Hij zat lekker in de zon. 'Hallo, Old Nonno', zei Nicky terwijl hij naar zijn overgrootvader toeliep. Hij sloeg zijn armen om hem en hield hem stevig vast. 'Bent u klaar?'

Old Nonno glimlachte naar Nicky en keek hem met zijn glazige, 102 jaar oude ogen aan. Het waren vriendelijke, begrijpende ogen die in zijn leven veel hadden gezien. 'Nou en of. Ik ben klaar!'

Zowel Nicky's grootvader als zijn overgrootvader hadden bij Nicky en zijn ouders gewoond. Ze noemden grootvader Nonno en overgrootvader Old Nonno. Twee jaar geleden overleed Nicky's grootvader. Nicky's overgrootvader had de tijd genomen om met hem te praten en te spelen. Nicky had geen betere vriend dan Old Nonno.

Tegen de tijd dat Nicky zijn werkklaren aanhad en naar buiten ging, stond Old Nonno al klaar in de tuin met de kisten tomatenplantjes die ze een paar weken eerder samen hadden gekweekt.

Nicky droeg een emmer water naar de tuin en Old Nonno stak met de lange puntige stok in de zachte grond om een gat te maken. Nicky gooide water in het gat en liet er een tomatenplantje van ongeveer 15 centi-

meter in zakken, en Old Nonno drukte de aarde om de wortels van het plantje aan.

Toen ze de tweede rij bijna afhadden, stopte Old Nonno even. Hij pakte een handjevol grond en kwam langzaam overeind, met een dromerige blik in zijn ogen. Er viel wat grond tussen zijn vingers door. Nicky keek naar de ruwe knokkels van Old Nonno. Ze waren gezwollen en misvormd door de jicht. Nicky vroeg zich af of oud worden zeer deed. Toen keek Nicky naar Old Nonno's gezicht en zag dat hij niet vanwege de pijn was gestopt. Het waren zijn herinneringen.

Old Nonno was een tiener toen hij zijn ouders in Italië achterliet en naar Amerika emigreerde. Hij had vele jaren hard moeten werken voordat hij een kleine groentekwekerij had kunnen kopen. De kwekerij lag net buiten de stad waar hij bijna vijftig jaar lang miljoenen tomaten en andere groenten had geteeld. Dat land was nu veranderd in straten, grasvelden, bomen en huizen.

Old Nonno boog zich voorover en drukte de grond om het laatste tomatenplantje aan. Toen draaide hij zich om naar Nicky en zei: 'Laten we snel opruimen, dan kunnen we naar onze tovertuin gaan.'

15 minuten later zaten ze boven in Old Nonno's kamer. Behalve de deur, de kast en het raam waren de muren van Old Nonno's kamer bedekt met boekenplanken waarop boeken stonden die zijn oude, wazige ogen niet meer konden lezen.

'Je geest is net een tovertuin', zei Old Nonno altijd tegen Nicky. 'Het is een tovertuin omdat alles wat je daar plant, uitgroeit tot een plant of tot onkruid.'

‘Is dat niet prachtig, Nicky? Dat is een van mijn lievelingsteksten.’

Nicky knikte, maar hij vroeg zich af of hij werkelijk had begrepen wat hij net had gelezen. Hij besloot er later over na te denken. Nu moesten ze eerst maar eens verder gaan met lezen. ‘Gisteren hebben we *Huckleberry Finn* uitgelezen, Old Nonno. Wat zullen we nu gaan lezen?’

‘Dat boek’, zei Old Nonno, en hij wees naar een boek.

Nicky pakte het grote boek, sloeg het open bij hoofdstuk één en begon te lezen. Hij keek naar Old Nonno die zijn ogen dicht en een grote glimlach op zijn gezicht had.

Je moet iedere dag kiezen wat je in je tovertuin plant.’ Old Nonno ging in een oude stoel zitten en legde met zijn handen zijn voeten op een voetenbankje. Van de tafel naast hem, pakte hij een kleine ingelijste foto van zijn vrouw en keek er met veel liefde naar. Nicky had Old Nonno nooit gekend. Ze was meer dan twintig jaar voor Nicky’s geboorte overleden.

Nicky zat aan de andere kant van de tafel op een stoel en sloeg de Bijbel van Old Nonno bij de boekelegger open. Nicky las Old Nonno altijd eerst uit de Schriften voor.

Nicky vond de aangestreepte verzen en las hardop: ‘Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd;

‘Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om het geplante uit te rukken’ (Prediker 3:1-2).

Toen Nicky de Bijbel dichtsloeg en terug op de tafel legde, zei Old Nonno rustig:

De hele lente door haalden Nicky en Old Nonno het onkruid uit de tuin en ondersteunden de groeiende tomatenplantjes met stokjes. In de zomer veranderden de gele bloemetjes in groene tomaatjes die iedere dag groter werden. Nicky en Old Nonno probeerden te raden welke van de twee tomaten die ze in de gaten hielden het eerste rijp zou zijn.

Op een dag was een van de tomaten helemaal rijp. Zodra Nicky's honkbal-training afgelopen was, sprong hij op zijn fiets en reed hard naar huis. Hij zou met Old Nonno de rijpe tomaat gaan plukken, deze opeten en daarna samen een ijsje gaan eten. Toen Nicky de tuin inreed, stond zijn moeder al op hem te wachten.

'Nicky,' zei ze zacht, 'er is iets met Old Nonno gebeurd. Papa is een paar minuten geleden met hem in de ziekenauto naar het ziekenhuis gegaan, en ik heb hier op jou gewacht.'

Nicky liet zijn fiets op het gras vallen en stapte in de auto. Toen zijn moeder de auto startte en wilde wegdren, riep Nicky: 'Stop!' Hij sprong uit de auto, rende de tuin weer in, en plukte voorzichtig de rijpe tomaat.

Het was ongeveer vijf kilometer rijden naar het ziekenhuis, maar het leek wel eeuwen te duren. *Misschien is er niets ernstigs aan de hand*, hoopte Nicky.

Nicky's moeder vroeg bij de receptie van de eerste hulp hoe het met Old Nonno ging. Een paar minuten later kwam er een dokter in groene ziekenhuiskleding met Nicky's vader door de metalen draaideuren.

'We konden niets meer voor hem doen', zei de dokter. 'Maar, meneer Mariani is vredig overleden. Ik hoop dat dat u een beetje troost.'

Nicky's moeder begon te huilen, en Nicky ook. Toen hij zijn tranen had bedwongen, merkte Nicky dat hij Old Nonno's tomaat nog steeds in zijn hand had. Hij ging ermee naar de kamer van de verpleegsters. 'Misschien is er wel iemand die dit wil hebben', zei hij en gaf de tomaat met een geforceerde glimlach aan een verpleegster.

De verpleegster pakte de tomaat vriendelijk aan en glimlachte terug.

Tijdens de begrafenis scheen de zon helder in de blauwe lucht. *Een goeie dag om in de tuin te werken*, dacht

Nicky toen hij tussen de tomatenplantjes doorliep – Old Nonno's laatste oogst. Een paar maanden geleden nog had Old Nonno een handjevol zaadjes in de palm van Nicky's hand gelegd. Nu waren deze zaadjes uitgegroeid tot gezonde planten vol prachtige tomaten.

Nicky ging naar Old Nonno's kamer en wachtte tot zijn ouders zich voor de begrafenis hadden omgekleed. Hij liep langs de boekenplanken en stopte af en toe om naar bekende titels te kijken. Boeken; honderden boeken waar Old Nonno zoveel van hield. Duizenden zaadjes voor hun tovertuin. Nicky zat in de grote stoel van Old Nonno, pakte de foto van Old Nonni en keek naar haar vriendelijke gezicht. *Waar Old Nonno ook is, besloot hij, hij is in ieder geval bij Old Nonni, en ze zullen samen gelukkig zijn.*

Hij keek weer naar al die boeken en begreep plotseling de werkelijke toverkracht van Old Nonno's tovertuin. De boeken waren nog steeds in de kamer, maar Old Nonno had de 'zaadjes' die erin zaten meegenomen!

Op het kerkhof had Nicky nog zo'n gedachte toen hij de kist het graf in zag gaan. Het was niet Old Nonno in die kist, maar gewoon een lichaam dat Old Nonno had achtergelaten; een oud, versleten lichaam.

Toen de kist in het graf stond, kreeg Nicky tranen in zijn ogen en hij had een vervelend gevoel in zijn maag. Hij zou Old Nonno erg missen. Maar ondanks de pijn kwamen er bekende woorden in zijn gedachten: *Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd.* 'Toen hij deze tekst eerst had gelezen, waren het maar woorden. Nu betekenden die woorden iets. 'Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven... Er kwamen andere gedachten uit Old Nonno's tovertuin in Nicky's gedachten: *'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden'* (1 Korintiërs 15:22).

Plotseling werd het hem duidelijk. Alles had een doel. Zelfs de dood had een doel, en je hoeft er niet bang voor te zijn. Toen hij Old Nonno had geholpen om zaadjes in zijn tovertuin te zaaien, had hij ook in zijn eigen tovertuin bijzondere, eeuwige herinneringen gezaaid. □

Ik wil graag als Jezus worden

Oprecht

♩ = 104-116

Musical notation for the first system, including treble and bass staves with chords: B^b, B^{b7}, E^b, E^bm, B^b, E^b.

Musical notation for the second system, including treble and bass staves with chords: C⁷, F, B^b, F, E^b, E^bm. Lyrics: 1. Ik wil graag als Je - zus wor - den en wil van mijn vrien - den hou - den, hen

Musical notation for the third system, including treble and bass staves with chords: B^b, E^b, F⁷, B^b, B^{b7}. Lyrics: volg dus zijn voor - beeld na. Ik wil van zijn lief - de hel - pen, dat vind ik fijn. Ik hoop dat als Je - zus weer

E^b Cm B^b E^b D⁷

ge - ven, ja, o - ver - al waar ik ga. Wan -
terug - komt, ik al - tijd bij Hem mag zijn. Ik

Gm Dm E^b Dm E^b Dm

neer ik moet kie - zen voor goed of voor slecht, in ge - dach - te hoor ik dan de
denk aan de woor - den die Hij heeft ge - zegd, en dan voel 'k zijn stem weer door de

Cm⁷ F⁷ Chorus B^b B^{b7} E^b B^b

Hei - li - ge Geest, die zegt: 'Houd van el - kaar zo - als Je - zus van jou;
Hei - li - ge Geest, die zegt:

E^b B^b C⁷ F⁷ B^b B^{b7}

doe voor een an - der wat Hij doen zou. Wees aar - dig en lief in ge -

E^b E^bm B^b F⁷ 1. E^b B^b 2. E^b B^b

dach - te en daad, wie dat doet, die volgt Je - zus' raad.' 2. Ik raad.'

Tekst: naar Janice Kapp Perry, geb. 1938

Muziek: Janice Kapp Perry

Copyright © 1980 Janice Kapp Perry. Dit liedje mag gekopieerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk.

Johannes 13:15, 34

ONZE LEIDERS SPREKEN

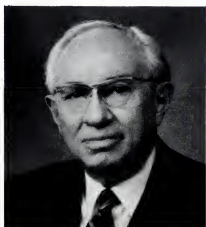
April is een bijzondere maand voor de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het paasfeest valt dit jaar in april.

Dit is een belangrijke tijd; we moeten het leven van de Heiland en zijn opstanding uit de dood herdenken.

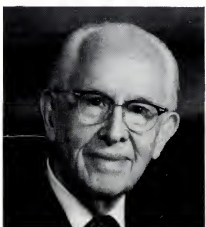
Op 6 april 1830 werd de kerk door de profeet Joseph Smith georganiseerd. Om die gebeurtenis te herdenken, houdt de kerk iedere eerste zondag van april de jaarlijkse algemene conferentie. Dit jaar valt de conferentie op 31 maart en 1 april. Vanuit de hele wereld

komen heiligen naar Salt Lake City om naar de kerkleiders te luisteren. Anderen volgen hun toespraken via de radio of de televisie. En weer anderen kunnen de toespraken in *De Ster* lezen.

Op deze bladzijden staan foto's van de profeet, zijn raadgevers en leden van het Quorum der Twaalf Apostelen. Tijdens de aprilconferentie spreken zij tot de leden van de kerk. Kijk eens of je erachter kunt komen wie ze zijn zodat je ze op de foto's kunt herkennen. Probeer een paar belangrijke dingen te onthouden die zij op de algemene conferentie tot ons zeggen.

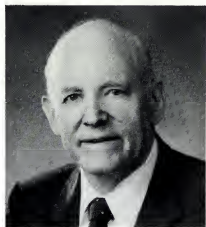
Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

Ezra Taft Benson
President

Thomas S. Monson
Tweede raadgever

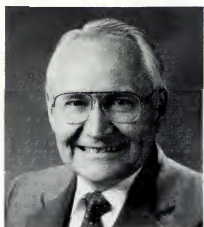
Howard W. Hunter
President van het Quorum
der Twaalf Apostelen

Boyd K. Packer
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

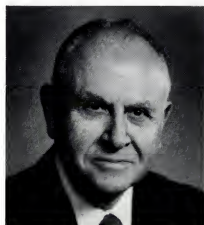
Marvin J. Ashton
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

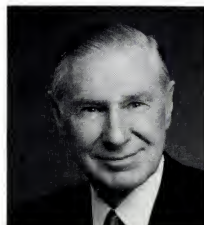
L. Tom Perry
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

APRIL 1990

Zondag	Maandag	Dinsdag	Woensdag	Donderdag	Vrijdag	Zaterdag
1¹	2	3	4	5	6²	7
8	9	10	11	12	13	14
15³	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	29	27	28
29	30	1 Algemene conferentie 2 Kerk in 1830 georganiseerd 3 Pasen				

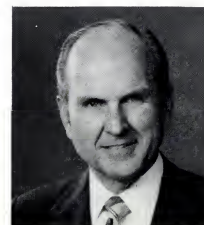
David B. Haight
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

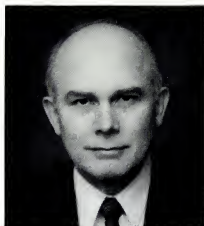
James E. Faust
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Neal A. Maxwell
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Russell M. Nelson
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

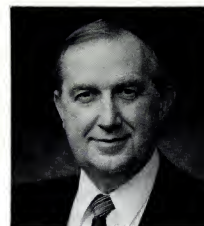
Dallin H. Oaks
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

M. Russell Ballard
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Richard G. Scott
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

DE VERZOENING

LAUREL ROHLFING

**... want Ik ben God, en heb
Mijn Eniggeboren Zoon in de
wereld gezonden om de wereld
te verlossen . . .
(Leer en Verbonden 49:5).**

Toen ouderling Paul H. Dunn, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig, elf jaar oud was, speelde honkbal een belangrijke rol in zijn leven. Zijn ouders gaven zijn ploeg toestemming om in hun grote achtertuin honkbal te spelen. De tuin was helemaal van schuttingen voorzien, en achter de laatste schutting liep een pad. Aan de andere kant van dat pad stond een grote kerk met een prachtig glas-in-loodraam dat uitkeek op het hek aan de achterkant van de tuin.

Op een warme zomeravond was er een spannende honkbalwedstrijd in de achtertuin van de familie Dunn. Het was Pauls slagbeurt en hij raakte de bal zo hard dat die over de schutting ging, over het pad en toen, tot ieders ontzetting, door het grote raam in de kerk. Het scheen de jonge Paul toe dat het glas urenlang bleef vallen. De spelers stoven in alle richtingen uiteen.

Toen Paul voldoende moed had verzameld om naar huis te gaan, ontdekte hij dat zijn vader twee bezoekers had. Het waren predikanten van de bewuste kerk. Tot Pauls verbazing schenen ze te weten van welk huis de bal was gekomen. Paul gaf toe dat hij degene was die de bal had geslagen en het raam gebroken had, en hij zei dat het hem erg speet.

Pauls vader legde zijn arm om de schouders van zijn zoon, klopte hem op het hoofd en zei: 'Dit is een goede jongen'. Ook hij betuigde zijn spijt over het ongelukje

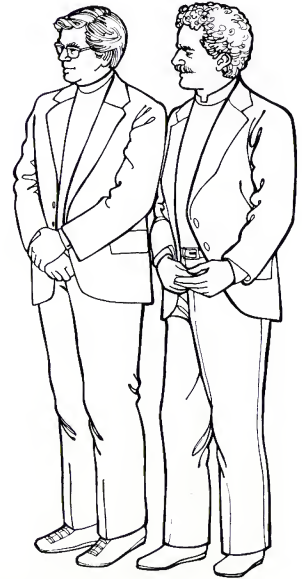
en vroeg hoeveel het zou kosten om het raam te herstellen. Zij vertelden hem dat het ongeveer vijfhonderd dollar zou kosten.

Toen onderwees de vader Paul een belangrijke les. Hij vroeg de predikanten of zij het beginsel van de verzoening van Christus begrepen. Ze leken hier verward op te reageren. Zijn vader zei: 'In onze kerk geloven we dat "dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden"' (zie Artikel 3). Hij legde uit dat wij allen door de verzoening vergeven kunnen worden als wij ons bekeren. Jezus betaalde de losprijs voor onze zonden toen Hij in de hof van Getsemane voor ons leed. Daar Hij de enige volmaakte persoon op aarde was, was Hij de enige die dit voor ons kon doen. Wij konden het niet voor onszelf doen. Zonder zijn offerande zouden onze zonden nooit vergeven kunnen worden en zouden wij niet meer bij onze Hemelse Vader en Jezus kunnen wonen.

De vader van Paul wees erop dat, hoewel Paul het raam had gebroken, hij dat nooit zelf zou kunnen betalen. Toen zei hij: 'Maar als de vader van Paul, en omdat ik van hem houd, zal ik betalen wat hij zelf niet kan betalen.'

Hierdoor begreep Paul wat Jezus voor ons heeft gedaan toen Hij verzoening deed voor onze zonden. Nu, met Pasen, kunnen we dankbaar zijn dat onze Hemelse Vader ons genoeg liefhad om zijn Zoon te sturen zodat wij vergeven kunnen worden als we iets verkeerd doen.

(Zie de aanwijzingen en de ideeën voor de participatieperiode op de bladzijde 'Veel plezier!'.)

ILLUSTRATRICE: LORI ANDERSON

AANWIJZINGEN EN IDEEËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. Kleur de figuurtjes voor het flanelbord en plak ze op stevig papier of karton. Knip ze uit. Plak met lijm of plakband kleine stukjes schuurpapier op de achterkant zodat ze goed op het flanelbord blijven zitten. Of maak poppetjes van de figuurtjes door ze op een plat stukje te plakken.
2. Laat de kinderen iemand uitkiezen om

samen, met gebruikmaking van de figuurtjes of poppetjes, aan de kinderen of tijdens de gezinsavond aan hun familie thuis het verhaal te vertellen.

3. Vertel het verhaal van Paul Dunn aan de kinderen en laat het hen dan naspelen. Gebruik eenvoudige kostuums.

4. Zing liedjes over het avondmaal, zoals

'De liefde van onze Heiland' (*Zing maar mee*, C-2) en 'Als ik eet 't gebroken brood' (*Zing maar mee*, C-1).

5. Schrijf de woorden van het derde Artikel des geloofs op afzonderlijke papiertjes, gooi ze door elkaar, en geef ieder kind één papiertje. Laat de kinderen de papiertjes in de juiste volgorde leggen.

VRIENDEN VAN JEZUS

D. A. STONE

Zet de namen van de mensen die de Heiland kenden en liefhadden bij zijn of haar juiste omschrijving.

1. Johannes
2. Jozef van Arimatea
3. Lazarus
4. Marta
5. Maria
6. Maria Magdalena
7. Matteüs
8. Nicodemus
9. Petrus (Simon Petrus)
10. Salome
11. Tomas
12. Zacheüs

- a. De zuster van Lazarus die maaltijden bereidde voor Jezus. (Zie Lucas 10:38-42.)
- b. Vertelde de apostelen dat Jezus was opgestaan uit het graf. (Zie Johannes 20:17-18.)
- c. De tollenaar (belastingambtenaar) die Jezus bij hem thuis uitnodigde. (Zie Lucas 19:2-6.)
- d. Doopte Jezus in de Jordaan. (Zie Matteüs 3:13-17.)
- e. Verdedigde Jezus tegenover de Farizeëen en nam deel aan zijn begrafenis. (Zie Johannes 7:45-51; 19:38-40.)
- f. De vrouw die de voeten van Jezus zalfde met kostbare balsem. (Zie Johannes 12:3-8.)
- g. Oorspronkelijk twijfelde hij, maar later geloofde hij dat Jezus was opgestaan. (Zie Johannes 20:24-29.)
- h. Maria (moeder van Jakobus),

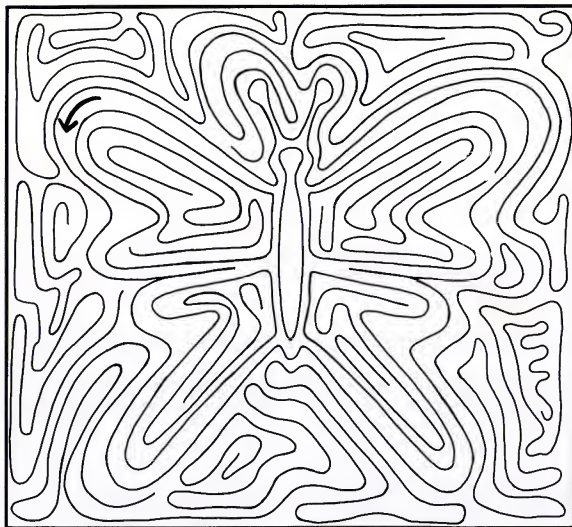
Maria Magdalena en _____ gingen met specerijen naar het graf van Jezus. (Zie Markus 16:1-8.)
 i. Vroeg Pilatus om toestemming om het lichaam van Jezus te begraven. (Zie Matteüs 27:57-60.)
 j. Jezus noemde hem Kefas,

wat 'steen' betekent. (Zie Johannes 1:40-42.)
 k. Jezus wekte hem op uit de dood. (Zie Johannes 11:38-45.)
 l. Tollenaar die Jezus als een van zijn discipelen volgde. (Zie Matteüs 9:9.)

VERBORGEN VLINDER

COLLEEN FAHY

Ontdek de vlinder door de ruimte met de pijl tussen de lijntjes te kleuren. Kleur daarna de rest van het plaatje.

REIZEN IN DE WILDERNIS

De Heer wilde dat iedere zoon van Lehi een vrouw had die hun kinderen het evangelie leerde. Lehi moest dus zijn zoons het gezin van Ismaël in Jeruzalem laten ophalen. (1 Nephi 7:1-2)

De zoons van Lehi gingen terug naar Jeruzalem. Ze vertelden Ismaël wat de Heer van hem verlangde, en Ismaël geloofde hen. Ismaël ging met zijn gezin mee naar Lehi. (1 Nephi 7:3-5)

Terwijl ze in de wildernis reisden, werden Laman, Lemuël en een paar leden van Ismaëls gezin boos. Ze wilden terug naar Jeruzalem. (1 Nephi 7:6-7)

Nephi vertelde hen dat ze geloof in de Heer moesten hebben en dat ze naar het beloofde land zouden worden geleid. Hij zei dat Jeruzalem verwoest zou worden. Ze gingen niet terug. (1 Nephi 7:8-13, 16-21)

Later trouwden Nephi, zijn broers en Zoram met de dochters van Ismaël. (1 Nephi 16:7)

De Heer vertelde Lehi om verder te gaan met de reis. 's Morgens vond Lehi een koperen bal bij zijn tent. Deze bal werd de Liahona genoemd en gaf de weg aan. (1 Nephi 16:9-10)

Ze verzamelden voedsel en zaden, en pakten hun tenten in. Ze reisden vele dagen door de wildernis, volgens de aanwijzingen van de Liahona. (1 Nephi 16:11-12)

Nephi en zijn broers gingen onderweg op dieren jagen voor voedsel. (1 Nephi 16:14-15)

De stalen boog van Nephi brak en de bogen van zijn broers deden het niet meer zo goed. Ze konden nu geen dieren doden. Laman en Lemuël werden erg boos op Nephi. Iedereen had honger. (1 Nephi 16:18-21)

Nephi maakte een houten boog en vroeg zijn vader waar hij moest jagen. Lehi ging bidden en kreeg instructies uit de Liahona. (1 Nephi 16:23-24, 26-27)

De Liahona deed het alleen als zij gehoorzaam waren, en wees aan waar Nephi moest jagen. Nephi ging naar de top van de berg en doodde een aantal dieren voor voedsel. (1 Nephi 16:28-31)

Iedereen was blij dat er voedsel was. Ze hadden er spijt van dat ze boos waren geweest en ze dankten God voor hun zegeningen. (1 Nephi 16:32)

De reis was niet makkelijk. Ze waren vaak moe. Soms hadden ze honger of dorst. Toen Ismaël doodging, waren zijn dochters verdrietig. Ze klaagden bij Lehi. (1 Nephi 16:33-35)

Laman en Lemuël klaagden ook. Zij geloofden niet dat de Heer tot hun vader had gesproken. Zij wilden Lehi en Nephi doodmaken en naar Jeruzalem teruggaan. (1 Nephi 16:36-38)

Laman en Lemuël hoorden de stem van de Heer. Hij zei tegen ze dat ze niet boos op Lehi en Nephi moesten zijn. Toen bekeerden Laman en Lemuël zich. (1 Nephi 16:39)

Ze gingen verder met hun moeilijke reis. God hielp hen en maakte hen sterk. Er werden kinderen geboren. Lehi en Sariah kregen nog twee zonen, Jakob en Jozef. (1 Nephi 17:1, 3; 18:7)

Nadat zij acht jaar in de wildernis hadden gereisd, kwamen ze bij de kust. Daar vonden ze vruchten en honing. Ze noemden het land Overvloed. (1 Nephi 17:4-6)

WEES EEN VRIEND VAN DE HEILAND

OUDERLING ROBERT E. WELLS

VAN HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Ik vind dat alle leden van de kerk de taak hebben om zo te leven dat iedereen kan zien dat we christenen zijn en vrienden van de Heiland.

President Spencer W. Kimball was een vriend van de Heiland. Toen hij in het ziekenhuis lag om aan zijn hart te worden geopereerd, werd hij door een jongeman met zijn bed door de hal naar de operatiekamer gereden. De jongeman kreeg per ongeluk zijn vinger tussen de deur. Het deed pijn, en hij gebruikte de naam van de Heiland ijdel. President Kimball, die al half onder narcose was, opende zijn ogen en zei vriendelijk: 'Jongeman, dat moet je niet zeggen; Hij is mijn beste vriend!'

Hebben jij en ik zo'n relatie met de Heiland? Weet Jezus dat wij net zo over Hem denken als president Kimball deed?

Nog een voorbeeld van het discipelschap van president Kimball vond enige jaren geleden op kerstavond plaats. Hij belde me op en vroeg of ik het erg druk had. Ik antwoordde: 'Helemaal niet, president Kimball. Wat kan ik voor u doen?' Hij zei dat hij iemand nodig had om met hem mee naar het kinderziekenhuis te gaan om een aantal Indiaanse kinderen uit Noord- en Zuid-Amerika een zegen te geven.

Toen we in het ziekenhuis waren, gingen we van verdieping naar verdieping om hun, en vele andere kinderen, een zegen te geven. Ik was diep ontroerd door de liefde en tedere vriendschap van president Kimball voor al die kinderen. Hij was het voorbeeld van de tedere, liefdevolle vriendschap die de Heiland zou geven. Nu wist ik waarom hij zo gemakkelijk kon zeggen: 'De Heiland is mijn vriend.'

Ik hoop dat wij er allemaal dagelijks aan zullen werken om betere vrienden van de Heiland te worden. □

(Aangepast overgenomen uit het verslag van de oktoberconferentie 1982.)

Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . .

Informatie omtrent kunstwedstrijd 1991

Het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst in Salt Lake City heeft de tweede internationale kunstwedstrijd voor HLD-kunstenaars aangekondigd.

Aan de eerste internationale kunstwedstrijd die het museum in 1987 uitschreef, hebben meer dan 1000 HLD-kunstenaars uit 14 landen meegedaan. Schilderijen, litho's, tekeningen en beeldjes weerspiegelen een breed spectrum van de geschiedenis, het geloof, de cultuur en de leefstijl van de heiligen der laatste dagen, alsmede van schriftuurlijke thema's.

De kunstwedstrijd van 1991 beperkt zich tot schriftuurlijke thema's, maar staat open voor meer kunstvormen: schilderen, lithograferen, tekenen, foto-graferen, weven, keramiek, pottenbakken, juwelierskunst, quilt, kantwerk, borduurwerk of elke andere kunstvorm.

'Wij moedigen HLD-kunstenaars aan een werk in te sturen dat gebaseerd is op een schriftuurlijk thema', zegt ouderling John K. Carmack, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en algemeen bestuurder van de afdeling kerkgeschiedenis die het museum beheert.

'De Schriften bevatten inspirerende leringen, getuigenissen en verhalen van grote geestelijke waarde voor mensen over de hele wereld. We hopen dat onze beste kunstenaars deze wedstrijd zullen aangrijpen om hoogwaardige kunstwerken te scheppen.

'Dankzij een anonieme schenking zijn wij in staat de beste prestaties te belonen met aanzienlijke geldprijzen', zegt ouderling Carmack. 'Met een deel van het gedoneerde bedrag zal het museum een aantal ingezonden kunstwerken aankopen om daarmee haar permanente collectie aan te vullen en die te gebruiken in toekomstige exposities en kerkelijke publikaties.'

De jurering, die in handen is van een jury van zes personen, zal volgens museumdirecteur Glen M. Leonard in twee fasen verlopen. De voorselectie zal aan de hand van foto's of dia's van de werken gebeuren. (De foto's en dia's worden niet teruggestuurd.) De kunstenaars van wie een werk geselecteerd wordt, wordt daarna gevraagd het werk zelf in te sturen voor de uiteindelijke jurering. Zie hieronder voor details.

Uit de anonieme schenking van 43000 dollar bestemt de jury 13500 dollar voor het prijzengeld: vijf 'eervolle vermeldingen' (elk 1500 dollar), en 15 'aanmoedigingsprijzen' (elk 400 dollar). Het overige geld zal gebruikt worden om ingestuurde kunstwerken aan te kopen.

De prijswinnaars en aankopen zullen tijdens de prijsuitreiking op 29 maart 1991 in Salt Lake City worden bekendgemaakt. Deze ceremonie zal worden gevolgd door een receptie ter ere van de kunstenaars. De bekroonde werken zullen tot 2 september 1991 in het museum worden tentoongesteld.

'Als men mee wil doen, moet men *één kunstwerk* insturen dat uitdrukking geeft aan een thema, waarde, verhaal of beeld uit een van de vier standaardwerken van de kerk.

'De thematische mogelijkheden van deze wedstrijd zijn beduidend kleiner dan die van 1987. Daar staat echter tegenover dat er meer verschillende kunstvormen worden toegestaan. Wij verwachten dat wij door deze wedstrijd met het werk van nog veel meer HLD-kunstenaars bekend zullen raken.'

Het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst heeft de distributiecentra van de kerk gevraagd om als inzamelingspunt te fungeren. Deelnemers kunnen hun werk daar naar toesturen.

Ook het aanmeldingsformulier kan bij een van de centra worden aangevraagd. De foto's of dia's van het kunstwerk – de uiterlijke inleverdatum is 31 oktober 1990 – kunnen ook naar het distributiecentrum worden gestuurd.

Kunstenaars wier werk door de voorselectie komt, kunnen daarna hun kunstwerk naar het distributiecentrum sturen. Het distributiecentrum zal zorgdragen voor de verzending naar Salt Lake City.

De deelnemers kunnen hun foto's of dia's, met het officiële aanmeldingsformulier, ook rechtstreeks naar Salt Lake City sturen:

Museum of Church History and Art,
45 North West Temple Street,
Salt Lake City, Utah 84150, VS.

Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . . Lees dit eerst! . . .

Binnenkort in uw wijkmediatheek – de videoband van de aprilconferentie 1990

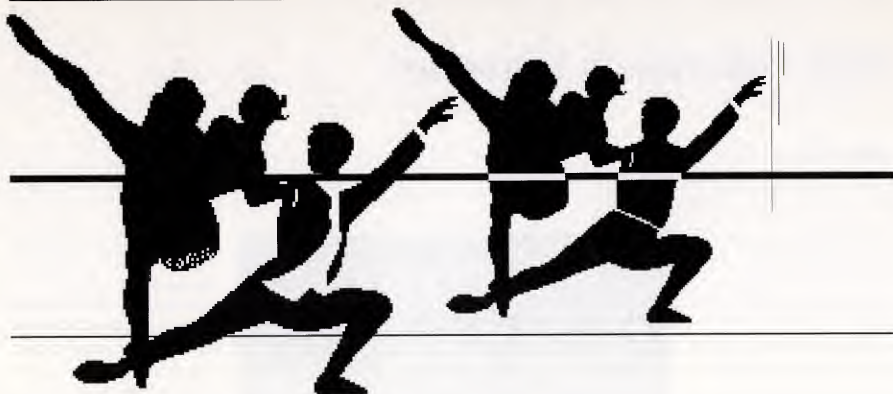
Heeft u een videorecorder? Zo ja, dan weet u hoe fijn het is om naar uw favoriete programma te kijken wanneer u dat nitkomt en niet wanneer de omroep vindt dat u moet kijken, of hoe fijn het is om een videoband te kunnen huren voor een rustige avond thuis. Over videobanden gesproken, wist u dat de videobanden van de algemene conferenties voor u klaarliggen bij de mediatheek van uw wijk of gemeente? Jazeker. En binnenkort ligt ook de videoband van de aprilconferentie 1990 voor u klaar.

Nog nooit zijn de woorden van de leiders van de kerk zo binnen uw bereik geweest. Het Eerste Presidium heeft gezegd: 'In deze tijd waarin elke standaard van waarheid en gerechtigheid neergehaald wordt, moeten wij de leden voorzien van alle mogelijke hulp om ondermijnende invloeden te kunnen bestrijden.'

Een van de beste hulpmiddelen is een videoband van de algemene conferentie, die de algemene autoriteiten van de kerk bij u in de huiskamer brengt. Grijp deze kans aan. Zij verkondigen de wil des Heren. Kom er zelf achter waar de Heer wil dat u zich nu op concentreert.

Binnenkort in de mediatheek van uw wijk – de videoband van de aprilconferentie 1990. Laat deze kans niet liggen.

Als we niet op toernee zijn, bestaat de dag grotendeels uit trainen en repeteren, en zijn we zes uur 's avonds klaar. Een balletdanser werkt zes dagen in de week.

Welk ballet voeren jullie momenteel op?

We staan nu [de eerste week van januari, red.] in Arnhem en voeren *De schoone slaapster* op.

Het Nationale Ballet behoort tot 's werelds beste balletten. Treden jullie vaak op in het buitenland?

We hebben drie toernees per jaar. In 1989 zijn we in Taiwan, Italië en Oost-Berlijn geweest. Ik was een maand voordat de muur neerging, in Berlijn. Ik heb een bezoek aan de muur gebracht. Een kille bedoening. Je kon de wil, het smachten naar vrijheid gewoon voelen.

In 1990 staan er voorstellingen in Nederland, Israël

en Italië op het programma.

In 1991 gaan we hopelijk naar de Sovjetunie.

In het verleden werd er soms raar aangekeken tegen de balletdanser. Is dat nu nog zo?

Leuk dat je dat vraagt, want daar bestaat inderdaad nogal wat misverstand over. Het Nationale Ballet heeft 84 dansers en danseressen: 38 mannen en 46 vrouwen. Daaruit kun je afleiden dat ballet al lang geen vrouwenaangelegenheid meer is. Integendeel, in de moderne balletten wordt steeds meer ruimte gecreëerd voor de danser. Daarbij moet ik zeggen dat het niveau van het ballet de afgelopen jaren ook is gestegen. Er wordt beter getraind, meer mensen interesseren zich in ballet, er zijn nu betere faciliteiten en betere leraren. Het hele klimaat is aanzienlijk verbeterd. De dansers worden ook steeds beter, binnen afzienbare tijd zul je van

wel heel uitzonderlijke klassen moeten zijn om nog een baan als balletdanser te kunnen vinden.

Kun je enkele hoogtepunten, en wellicht ook dieptepunten, uit je danscarrière noemen?

Dansen in een van de beste dansgroepen ter wereld is op zich een hoogtepunt, ondanks de moordende concurrentie die er heerst in de balletwereld. Ook is het fijn om te kunnen dansen in een van de mooiste theaters in Nederland, het Muziektheater in Amsterdam. Dat gebouw heeft echt ongekende faciliteiten.

Een dieptepunt was het overlijden van Henny en Judith Jurriëns [een ballet-echtbaar dat vorig jaar in Canada omkwam bij een auto-ongeluk, red.], die ik persoonlijk gekend heb. Hij was een uitzonderlijk goed mens. Een voorbeeld voor alle dansers. Niet alleen qua dansprestaties, maar ook

qua persoonlijkheid. Hij was een goede leider. Het was een zware slag voor balletminnend Nederland.

Welk advies heb je voor jongens en meisjes die balletdanser willen worden?

Laten ze vooral aan iemand die het kan weten, vragen of ze talent hebben. Bij zo'n beoordeling spelen veel factoren mee: heeft hij of zij een goede lichaamsbouw, is er genoeg souplesse, is hij of zij sterk, heeft hij of zij uitstraling, doorzettingsvermogen, discipline. Men moet niet vergeten dat ballet topsport is, het is een zeer zwaar beroep. Het heeft geen zin erin door te gaan als men niet voldoende talent heeft en niet volkomen toegewijd is. Van alle kinderen die naar de ballet-academie gaan, bereikt slechts 3 procent wat ze willen en dat is aangenomen worden in een heel goed dansgezelschap!

Mijn volkstuin in Frankfurt

Adolf Lersch

Als ik denk aan mijn volkstuin in Frankfurt, dat we nu meer dan vijf jaar hebben, zie ik dat als een grote zegen.

Ik had altijd al een tuin willen hebben, zoals de tuin die ik mij uit mijn jeugd herinner, maar ik zag er geen gat in nog een tijdrovende bezigheid toe te voegen aan mijn drukke leven. Ik had het al druk genoeg als vader en als lid van de kerk.

Toen ik echter op een dag in augustus 1984 nadacht over het niet bepaald rooskleurige stadsleven, waarin mij kinderen opgroeiden, voelde ik mij gedrongen iets aan de situatie te doen. Ik moest denken aan een uitspraak van Lowell L. Bennion over tuinieren, niet om groenten te laten groeien, maar kinderen; en aan wat president Kimball had gezegd over het hebben van een tuin. Dat deed mij besluiten neer te knielen en mijn Hemelse Vader te vragen ons te helpen een volkstuin in Frankfurt te bemachtigen. Ik was mij er heel goed van bewust dat er al honderden mensen op de wachtlijst stonden.

Kort daarna ging ik naar het kantoor dat de tuintjes toewijst, waar ik te horen kreeg dat ik er op dat moment geen tuintjes vrij wa-

De schrijver aan het werk in zijn tuin onder het nauwlettende toezicht van zijn dochter Donata.

ren. Terwijl de vrouw die mij te woord had gestaan, mij uitliet, zag zij haar chef, ging naar hem toe en vroeg hem of hij ook wist of er tuinen vrij waren gekomen. En laat hij nou weten dat er inderdaad iemand was die zojuist zijn huurovereenkomst had opgezegd. Als ik wilde kon ik het gaan bezichtigen. Met de tram zou ik er een half uur over doen om daar te komen.

Toen ik het met behulp van een routebeschrijving, die mij op dat kantoor in de hand was gedrukt, eindelijk gevonden had, zag ik dat het een smalle lap grond

was van 38 bij 7 meter. Op het stuk grond was een fundering van een huisje dat er eens had gestaan. Er was een waterpomp die bleek te werken, een vijver vlakbij het tuintje en een mesthoop die de vorige huurder had achtergelaten. Ook deed het mij goed dat er zeven fruitbomen op stonden.

Na het een tijdje overwogen te hebben besloten mijn vrouw en ik het tuintje te huren. Er was echter nog wel een obstakel: een stal die voor de helft op ons land stond. Deze stal was van de huurder van de tuin naast ons. Deze man, die

ons was beschreven als een ruwe kerel, had verschillende tuinen daar en had er één, namelijk die wij wilden huren, opgegeven. Men had hem wel gezegd dat hij de stal zou moeten neerhalen, maar men had hem er niet van kunnen overtuigen. Ik besloot het probleem aan mijn Hemelse Vader voor te leggen. Nadat ik erover gebeden had, besefte ik dat het belangrijker was om op goede voet met mijn buurman te staan dan de stal kwijt te raken. Daarom ging ik mijn buurman met een gebed in mijn hart opzoeken, die ik onmiddellijk herkende van de beschrijving die wij hadden gekregen. Hij zei dat hij begrepen had dat zijn stal neergehaald moest worden, maar dat hij het alleen zou doen als het echt moest. De toon waarop hij het zei, maakte evenwel duidelijk dat hij het helemaal niet zag zitten. Ik zei hem dat wat mij betrof de stal wel kon blijven staan. Toen ik dat gezegd had, vroeg hij mij wat ik van plan was met de waterpomp die hij had aangebracht. En ook vroeg hij of ik het hek aan de andere kant van de tuin wilde overnemen. Ik vroeg hem wat hij voor de pomp en het hek wilde hebben. Tot mijn grote verbazing antwoordde hij: 'Twee-

honderd mark', wat een flink stuk onder de normale prijs lag, waaraan hij toevoegde dat, als ik wilde, ik een stuk van zijn land kon gebruiken — 100 vierkante meter groot! — zonder bijkomende kosten.

Dit was het begin van een lange en vruchtbare ervaring.

Water

Onze kinderen vonden het heerlijk om in de vijver te poedelen en het onkruid watter te geven — weten stadskinderen veel! Mijn vrouw en ik leerden dat de grond veel langer vochtig bleef als die geschoffeld was.

Bemesten

Onze tuin had dienst gedaan als wei en daarom was de grond hard geworden. Het

gaan staan. We leerden ook dat de mest niet de belangrijkste factor is: er zijn planten die u beter niet in vers bemeste grond kunt planten.

Oogsten

We waren blij met de zeven fruitbomen op ons lapje grond. In het eerste jaar hebben we ze niet gesnoeid, omdat we wilden zien hoeveel vruchten ze zouden dragen. Het resultaat: 60 liter sap en 90 liter gewekt fruit. Mijn vrouw kreeg het ook voor elkaar om 70 liter groenten te wekken zonder daar ervaring in te hebben.

Het is fantastisch om rijpe tomaten, bonen, pruimen of aardbeien te kunnen oogsten, ze te kunnen proeven en je te realiseren hoeveel verser ze zijn in vergelijking met wat je bij de groenteboer koopt.

wilden we de oogst vergroten, maar we kwamen er al snel achter dat er heel wat meer bij kwam kijken dan alleen spitten en planten. Het wieden nam heel veel

Het buitenleven heeft ons gehard. We hebben geleerd dat het goed is om gezamenlijk te werken aan het nakomen van een gebod dat ons bij monde van een pro-

'Het is fantastisch om rijpe tomaten, bonen, pruimen of aardbeien te kunnen oogsten, ze te kunnen proeven en je te realiseren hoeveel verser ze zijn in vergelijking met wat je bij de groenteboer koopt.'

'Ik beseftte dat het belangrijker was om op goede voet met mijn buurman te staan dan de stal kwijt te raken.'

was een zegen voor ons dat wij de beschikking hadden over paardemest, zodat wij het jaar daarop bij het spitten niet meer met beide voeten op de spade hoefden te

Hanteerbaarheid

Aanvankelijk hadden we een kwart van het totaal aan grond omgespit om groenten op te telen. Na een tijdje

tijd in beslag. Nu zijn we teruggegaan naar het oorspronkelijke aantal bebouwde vierkante meters, dat we zonder al te veel moeite kunnen bijhouden.

Voordelen

We hebben ons natuurlijk afgevraagd of ons tuintje ons nu werkelijk wat heeft opgeleverd. In het eerste jaar wisten we de touwtjes net aan elkaar te knopen. Maar we hadden wel biologisch geteelde groenten en fruit. Wij voelden de zekerheid van een voedselvoorraad. We hadden geleerd wat tuiniëren inhoudt en het inzicht dat regen niet opweegt tegen slecht weer.

feet is gegeven. Veel van de gelijkenissen van de Heer, zoals *Het onkruid* en *De zaaiër*, kwamen tot leven tijdens onze arbeid in de tuin.

Wij zijn dankbaar voor ons volkstuinje, omdat we onze handen erdoor hebben kunnen gebruiken, die er sterker door zijn geworden. Het heeft onze ogen geopend voor de pracht en het wonder van Gods schepping.

Adolf Lersch is lid van de Wijk Frankfurt in de Ring Frankfurt West-Duitsland. Hij is getrouwd met Agnes van der Elst, oorspronkelijk uit de Wijk Haarlem. ■

Eerste kerkgebouw in Hongarije ingewijd

Het eerste kerkgebouw in Hongarije is op dinsdag 17 oktober 1989 ingewijd door president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Het kerkgebouw is een door de kerk aangekocht landhuis in Boedapest, dat geschikt is gemaakt om als kerkgebouw te kunnen fungeren.

President Monson werd bijgestaan door ouderling Russel M. Nelson van het Quorum der Twaalf.

De inwijdingsdienst, die om 6 uur 's avonds begon werd bijgewoond door 125 tot 150 mensen. 'Een mengeling van kerkleden en serieuze onderzoekers.'

Nadat ouderling Russel M. Nelson het land op 19 april 1987 had toegewijd tot het verkondigen van het evangelie, werd de kerk op 1 juni 1988 officieel erkend door de Hongaarse regering. Sindsdien zijn er een zendingschtpaar en acht zendingelingen werkzaam in het land. Zij vallen onder het Zendingsgebied Wenen Oostenrijk, dat wordt gepre- siedeerd door president Dennis B. Neuenschwander.

'We zijn heel blij dat we nu officieel zijn erkend in Hongarije en dat hier nu voltijdendingelingen zijn,' zei president Monson in een interview met *Church News*. 'President Neuenschwander heeft opmerkelijk werk verricht bij de inleidende fasen van het werk in

Het eerste HLD-kerkgebouw in Hongarije

Foto - Conrad Burgoyne

Hongarije.'

President Monson omschreef het nieuwe kerkgebouw als volgt: 'Het is een prachtig groot huis dat in een bijna volmaakte staat is gebracht. Het is gerieflijk en zijn kamers zijn perfect geschikt gemaakt om als klaslokalen te fungeren. Wat eens een grote huiskamer en eetkamer waren zijn nu een mooie vergaderruimte voor de heiligen. De ruimte kan ook door de zendingelingen gebruikt worden om belangstellenden te onderwijzen.

President Monson vertelde dat er tijdens de inwijdingsplechtigheid zelfs mensen in de gang moesten plaatsnemen, omdat de vergaderruimte al vol was. Een goed begin voor de kerk in Hongarije. ■

Mededelingen en beleid

Zondagsschool

De Heer geeft zoveel om zijn kinderen dat Hij ons heeft opgedragen alleen te onderwijzen als wij de Heilige Geest bij ons hebben. 'En indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen' (LV 42:14). Als zowel de leerkracht als de cursist bereid is zich door de Heilige Geest te laten leiden, kunnen de zondagsschoollessen de gevoelens en het gedrag aanmoedigen die leiden tot het eeuwige leven. De leerkracht bereidt zich erop voor de invloed van de Heilige Geest te voelen als hij -

1. Bidt, vast als het te pas komt, de Schriften bestudeert, en de geboden onderhoudt.
 2. IJverig elke les voorbereidt door te lezen, te overdenken, anderen vragen te stellen en inspiratie te zoeken.
 3. In geloof bidt om bijzondere hulp om bepaalde cursisten te kunnen bereiken. Als de leerkracht iets weet over de behoeften van de cursisten, zal een dergelijk gebed het meest doelmatig zijn.
- Zondagsschoolhandboek, blz. 2 ■

De zendelingenpagina's

In de zendelingenpagina's dit keer een verslag van Rodrigo Fuenzalida uit de Gemeente Antwerpen die een zending vervult in het Zendingsgebied Amsterdam Nederland.

Rodrigo Fuenzalida

Ik heb mij op 30 mei 1989 gemeld bij het zendingshuis van het Zendingsgebied Amsterdam. Ik was enorm dankbaar, blij en enthousiast dat ik God mocht dienen en op die manier mijn liefde voor Hem en mijn medemensen te tonen. Ik begon te leren wat gehoorzaamheid, geloof, hoop en liefde inhouden. Daar ben ik heel dankbaar voor. De eerste twee dagen werkte ik samen met de twee assistenten van de president. Ik voelde zo sterk de Geest. Zij leerden mij hoe ik als zending zou kunnen slagen.

Op de eerste dag met mijn trainer, elder Lovell, gingen we naar een onderzoeker. We probeerden alles wat we geleerd hadden zo goed mogelijk toe te passen. Nadat we ons getuigenis hadden gegeven, was de Heilige Geest zo sterk aanwezig, dat wij hem (de onderzoeker) uitnodigden om zich voor te bereiden op de doop. Hij zegde toe dat te zullen doen. Die avond zal ik nooit vergeten. De Heilige Geest was in zo ruime mate aanwezig, dat wij werden vervuld van vreugde, liefde en vrede.

Door de influisteringen van de Geest, die ik meerdere malen mijn leven heb ervaren, weet ik dat God leeft

en dat Hij een plan heeft voor ons heil. Het was Jezus Christus die ons heeft laten zien hoe wij dat plan kunnen volgen.

Ik weet dat iedereen die met oprecht verlangen op zoek gaat naar de waarheid, de waarheid zal vinden.

Als we bereid zijn om Christus te volgen, Hem te leren kennen, zijn geboden te onderhouden, zijn naam

den en met zekerheid zeggen: Ik weet dat God leeft en dat Hij van mij houdt, omdat ik het voel en zie dat hij met mij is.

Ik weet dat het niets uitmaakt waar je op zending gaat, maar ik ben wel heel blij dat dat voor mij Nederland is (hoewel de Nederlander van nature eigenwijs is, maar misschien is dat wel zijn kracht). Veel belangrijker is evenwel het oprechte verlangen om God te dienen en alles te doen wat Hij van jou verwacht, zodat je een instrument in zijn handen kunt zijn.

Ik ben dankbaar dat ik mag ervaren dat dit het werk van de Heer is. Het is heerlijk om de Geest te voelen op je zending en geleid te wor-

van een leien dakje gaat. Een week lang langs de deuren gaan zonder binnen gelaten te worden is geen pretje. Gelukkig heeft een zending veel hulpbronnen waar hij kracht uit kan putten: gebed, de Schriften, de leden, familie, leiders, collega's, humor.

Ik wil besluiten met een van mijn lievelingsteksten: 'Hem, die zich bekeert en geloof oefent en goede werken voortbrengt en voortdurend bidt zonder ophouden, zal het worden gegeven, de verborgenheden van God te weten; ja, hem zal het worden gegeven dingen te openbaren die nimmer zijn geopenbaard; en hem zal het worden gegeven duizenden zielen tot beke-

Ouderling Fuenzalida in een typisch Hollands landschap.

op ons te nemen en tot het einde toe te volharden, zullen wij het gezelschap van de Heilige Geest waardig zijn. Daardoor kunnen wij gereinigd en geheiligd wor-

den. Er zijn vele mensen die zeggen: er is hoop. Maar zij die een getuigenis hebben van de Leer van Christus zeggen: er is zekerheid. Dat betekent niet dat alles

ring te brengen, zoals het ons was gegeven dezen, onze broederen, tot bekering te brengen' (Alma 26:22). Dit is mijn verlangen.

In het zendingsveld

*Schiet in de roos,
schrijf een zending!*

- Valentin Arts** - England Coventry Mission, 4 Cophall House, Station Square, Coventry, West Midland, Engeland CV1 2PP **Pieter Paul van Beek** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, Engeland LS18 5BJ **Lex de Bruijn** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, Engeland LS18 5BJ **Petra Chardon** - Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E. Suite 122., Calgary, Alberta T2H OW3, Canada **Rodrigo Fuenzalida** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG **HILVERSUM**, Nederland **Raymond Greef** - California Anaheim Mission, 760 North Euclid - suite 213, Anaheim, Californië 92801, USA **Nel de Hoog** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG **HILVERSUM**, Nederland **Jim Jansen** - England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, Engeland CR4 4ED **Hans Jobst** - Canada Toronto Mission, 338 Queen Street - suite 214, Brampton, Ontario L6V 1C5, Canada **Jelmer de Jonge** - Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesey, (GE, Zwitserland **George en Gertje Kraanen** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **John en Ricardo Maxwell** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **John Muntinga** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Alexandra Onstein** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Mel Oppermann** - North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, U.S.A. **Remy van der Put** - Mission Française de Paris, 23, Rue du Onze Novembre, 78110 Le Vesinet, Frankrijk **Steven van Rangelrooy** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Marcus van Rooij** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Marijke Rutten** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Serge Vandendriessche** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Katinka Varenkamp** - England Coventry Mission, 4 Cophall House, Stationsquare, Coventry, West Midland, Engeland CV1 2PP **Hans Veenstra** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Kenneth Vernes** - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, U.S.A. **Jan Vlonk** - England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperly, Altrincham, Cheshire, Engeland WA15 7UP **Lucas en Adele Vreeken** - Waldstraße 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, West-Duitsland

*Indien er een adres
ontbreekt cq. verkeerd
vermeld staat, neem dan
a.u.b. contact op met het
Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE
Nieuwegein, Nederland.*

ren naar ouderling Helio da Rocha Camargo van het Tweede Quorum der Zeventig. En sommigen namen de volgende dag deel aan activiteiten.

Maandag ondernamen de jongeren een dienstproject voor de gemeenschap. Om precies te zijn: ze knapten Guarapiranga Park op, een groot park in het gebied van de ring. Ze schilderden wegmarkeringen, picknicktafels en hekken, en trokken daarmee de aandacht van de duizenden bezoekers van het park. Sommigen van hen deden met de jongeren mee aan een picknick en hoorden zo meer over de kerk. De parkleiding verklaarde nog nooit zo'n dienstproject gezien te hebben en vertegenwoordigers van het stadsbestuur uitte hun dank voor het werk van de jongeren.

'Ik heb geleerd dat we elkaar moeten liefhebben, en niet alleen onszelf. Ik heb ook geleerd dat we in harmonie moeten samenleven. Ik geloof dat we de geesteszieken, de daklozen en de wezen moeten helpen.'

Carlos dos Santos Souza, Wijk Diadema 2

Maar het ontroerendst was het bezoek op dinsdag van de tweehonderd jongeren aan het staatsweeshuis. Ze namen mee wat ze de twee voorafgaande weken hadden verzameld. Maar ze namen ook iets mee dat de kinderen harder nodig hadden: liefde en aandacht. De vierhonderd wezen die ze bezochten, die in leeftijd van nul tot zes jaar varieerden, vertelden ze verhalen, ze verschoonden luiers en zongen jeugdwerklidjes. Ze gingen met de kinderen naar de speeltuin en praatten met ze. Toen de tijd van vertrekken aanbrak, vloeiden er heel wat tranen. Met een hart dat vol was, vond de jeugd van de Ring Santo Amaro dat zelfs een getui-

'Hoewel de mensen over het algemeen opgewekt zijn, beseffen ze niet wat waar geluk inhoudt. Geluk is niet iets dat je krijgt, maar iets dat je geeft.'

Simone, Wijk Jabaquara

VEEL HLD-JONGEREN GAVEN VAN HUN
TIJD AAN KINDEREN UIT EEN WEESHUIS,
WAAR ZE MET ZE SPEELDEN,
VERHALEN VOORLAZEN, LIDJES ZONGEN
EN ZELFS LUIERS VERSCHOONDEN.

genisdienst van drie uur nog te kort was om hun gevoelens te uiten. Zij hadden hun medemens gediend, liefde gegeven, en hadden vreugde gevoeld. En ze wilden elk jaar zo'n jeugdconferentie houden.

Het mag onwaarschijnlijk lijken dat een kleine groep jongeren echt de wereld kan veranderen, maar de Heiland heeft onderwezen dat ook een enkele lamp licht geeft aan ieder die zich in het huis bevindt (zie Matteüs 5:15). En zij die het licht van het evangelie in zich hebben, zijn allen die hen zien tot zegen, en bovendien allen die zij direct dienen.

'Dit moet wel een van de onvergetelijkste momenten in mijn leven zijn. Ik zie uit naar meer van dergelijke momenten om samen met mijn broeders en zusters te beleven. Ik heb enkele heel bijzondere mensen ontmoet.'

Antonio, Wijk São Paulo 13

De Ring São Paulo Taboao koos voor de jeugdconferentie tijdens het carnaval het thema 'De wereld veranderen'. Tijdens het schoonmaken van het plein voor een plaatselijk openbaar gebouw waren zij in de gelegenheid om verscheidene passanten over de kerk te vertellen. En zij knielden neer in gebed alvorens exemplaren van het Boek van Mormon aan burens en vrienden te geven, die geen van allen het geschenk weigerden.

'Dit waren de geweldigste dagen van mijn leven. Ik heb geleerd hoe ik mijn medemens moet helpen en dienen. Ik ben erg blij dat ik lid ben van de kerk. Ik wil op zending gaan en de mensen helpen om net zo gelukkig te worden als ik.'

Debora, Wijk 2, Bosque

De Ring São Paulo Interlagos hield soortgelijke activiteiten voor meer dan 250 jongelui. Zij schreven meer dan vierhonderd brieven aan minder-actieve leden van hun ring en baktten taarten die zij aan oudere leden brachten. Ze schilderden een plaatselijke school en maakten die schoon, bezochten een weeshuis en gaven familieleden die het evangelie nog niet hadden aanvaard een exemplaar van het Boek van Mormon.

Jonge leden van de Ring São Paulo West zamelden geld in voor het zendelingenfonds van de ring en bezochten een bejaardenhuis. Verder schreven ze brieven naar voltijdzendingen en gaven exemplaren van het Boek van Mormon weg.

Voelden deze jonge Braziliaanse heiligen dat ze het carnaval gemist hadden? Beslist niet. Want zij leerden dat het licht in jezelf sterker wordt als je anderen in het licht van het evangelie laat delen.

HET LEGER VAN DE HEER

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

TWEEDE RAADGEVER

IN HET EERSTE PRESIDIUM

ILLUSTRATOR: SCOTT SNOW

Zo'n 24 jaar geleden zat ik op een van de koorzetels van de Assembly Hall, die zich in de zuidwesthoek van Temple Square bevindt. De gelegenheid was een ringconferentie. Ouderling Joseph Fielding Smith en ouderling Alma Sonne hadden de opdracht ons ringpresidium te reorganiseren. De Aäronische priesterschap, versterkt door leden van de bisschappen, verzorgden de muziek voor de conferentie. Degenen onder ons die bisschop waren, zongen met onze jongemannen mee. Zodra we ons eerste lied gezongen hadden, maakte ouderling Smith vanaf de kansel de namen bekend van het nieuwe ringpresidium. Ik neem aan dat de andere leden van het presidium van hun roeping op de hoogte waren gesteld, maar ik was dat niet. Nadat hij mijn naam had voorgelezen, zei ouderling Smith: 'Als broeder Monson bereid is deze roeping te aanvaarden, willen wij nu graag van hem horen.' Toen ik op de kansel stond en uitkeek over die zee van gezichten, moest ik denken aan het lied dat wij zojuist gezongen hadden: 'Have Courage, My Boy, to Say No' ('Jongen, heb de moed om nee te zeggen'). Ik besloot bij de aanvaarding van mijn roeping 'Jongen, heb de moed om ja te zeggen' als thema te nemen.

De woorden van een bekende lofzang beschrijven jullie ten voeten uit:

*O ziet! Een vorst'lijk leger met
zwaard en schild en vaan,
Marcheert ter overwinning op
's levens kampplaats aan.
't Zijn stoere, kloeke strijders,
vereend, zij wijken niet.
Zij volgen trouw hun Leider,
en zingen 't vreugdelied:*

*Zegepraal, zegepraal, door Hem,
Die ons redde!
Zegepraal, zegepraal, door Christus,
onze Heer!
Zegepraal, zegepraal, zegepraal,
door Christus, onze Heer!
(HL 118.)*

De priesterschap vertegenwoordigt een machtig leger van gerechtigheid – ja, een koninklijk leger. Wij worden geleid door een profeet van God. Het opperbevel berust bij onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Onze marsorders zijn duidel-

lijk en beknopt. Matteüs beschrijft onze opdracht met deze woorden van de Meester: 'Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19-20). Hebben de discipelen uit die tijd gehoor gegeven aan dat goddelijk bevel? Marcus vertelt: 'Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte . . .' (Marcus 16:20).

Het bevel om uit te gaan is niet ingetrokken. Integendeel, het is met nog grotere nadruk herhaald. Tengevolge van die oproep zijn er op dit moment duizenden zendingen in het veld. En binnenkort zullen er nog eens duizenden volgen. Er worden steeds nieuwe zendingsgebieden georganiseerd. Wat leven we toch in een spannende tijd!

God heeft jullie die het Aäronisch priesterschap dragen en eren, bij zich gehouden tot dit bijzondere tijdperk. De oogst is werkelijk groot. Vergis je niet; de zegeningen van de eeuwigheid liggen voor je. Hoe kun je het beste reageren? Ik wil jullie aanraden drie deugden te ontwikkelen, namelijk:

1. Het verlangen om te dienen.
2. Het geduld om je voor te bereiden.
3. De bereidheid om te werken.

Zo zullen jullie altijd bij dat koninklijke leger van de Heer blijven horen. Laten wij die drie deugden eens één voor één bekijken.

Ten eerste, het verlangen om te dienen. Denk aan de uitspraak van de Meester, 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest' (LV 64:34). Een predikant heeft eens in deze laatste dagen gezegd: 'Totdat de bereidwilligheid de plichtmatigheid overtreft, zullen mannen uit plichtsgevoel vechten en niet uit vaderlandsliefde. Een plicht wordt pas optimaal nagekomen als hij wordt vervuld door iemand die graag méér zou doen als het binnen zijn vermogen lag.'

Wat is het toch juist dat jullie niet jezelf roepen voor een zending. Wat is het toch wijs dat jullie ouders je niet roepen. Jullie worden door God geroepen, door middel van profetie en openbaring. Je zendingsoproep wordt ondertekend door de president van de kerk.

Ik heb jarenlang het voorrecht gehad samen te werken met president Spencer W. Kimball toen hij voorzitter was van de leidinggevende raad voor het zendingswerk. Die gedenkwaardige vergaderingen waarin de zendingen aan hun zendingsgebied werden toegewezen, waren vol inspiratie, met zo nu en dan een humoristische onderbreking. Ik herinner me nog goed het aanbevelingsformulier van een toekomstige zending waarop de bisschop de opmerking

had gezet: 'Deze jongeman heeft een zeer hechte band met zijn moeder. Ze vraagt zich af of hij kan worden toegewezen aan een zendingsgebied hier in Californië, zodat zij hem van tijd tot tijd kan bezoeken en hem iedere week kan opbellen.' Nadat ik deze opmerking had voorgelezen, wachtte ik president Kimballs besluit af. Twinkelogen en met een kleine glimlach zei hij, zonder verder commentaar: 'Deel hem in bij het Zendingsgebied Johannesburg Zuid-Afrika.'

De gevallen waaruit later bleek dat de roeping naar een bepaald gebied door God was gestuurd, zijn te talrijk om op te noemen. Maar dit weet ik: de zendingsopdrachten worden door God geïnspireerd. Samen met jullie onderkennen wij de waarheid die zo eenvoudig is gesteld in de Leer en Verbonden: 'Indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen' (zie LV 4:3).

Ten tweede, het geduld om je voor te bereiden. De voorbereiding op een zending is geen zaak die in een opwelling even wordt aangepakt. Zij begon lang voor jij je kunt herinneren. Iedere klas in het jeugdwerk, de zondagsschool, het seminarie – iedere priesterschapstaak – heeft een diepere bedoeling gehad. In alle stilte, bijna onmerkbaar, werd een leven gevormd, een carrière begonnen, een man gemaakt. Een dichter heeft het eens zo uitgedrukt:

*Who touches a boy by the Master's plan
Is shaping the course of a future man.*

(Wie een jongen beroert met des Meesters plan,
Bepaalt de koers voor de toekomstige man.)

De roeping van adviseur van een quorum jongens is een hele opgaaft. Adviseurs, denkt u goed na over de kansen die u krijgt? Mediteert u? Bidt u? Bereidt u zich voor? Bereidt u de jongens voor?

Als 15-jarige jongen werd ik geroepen om een quorum leraren te presideren. Onze adviseur had oprechte belangstelling voor ons, daarvan waren we ons bewust. Op zekere dag zei hij tegen mij: 'Tom, jij hebt toch belangstelling voor duiven fokken?'

Ik antwoordde enthousiast: 'Nou en of!'

Daarop vroeg hij: 'Hoe zou je 't vinden als ik je een koppel rasduiven gaf?'

'Geweldig!' was mijn antwoord, want mijn duiven waren de hele gewone die ik op het dak van onze school gevangen had.

Hij nodigde me uit de avond daarop bij hem thuis te komen. Die dag was een van de langste uit mijn jonge leven. Een uur voordat hij uit zijn werk kwam, stond ik al op mijn adviseur te wachten. Hij nam mij gelijk mee naar zijn duivenhok in een kleine schuur achterin de tuin. Terwijl ik stond te kijken naar de mooiste duiven die ik ooit had ge-

zien, zei hij: 'Kies maar een doffer uit, dan krijg je van mij een duif zoals er in de hele wereld geen tweede te vinden is.' Toen ik mijn keus had gedaan, legde hij een kleine duif in mijn hand. Ik vroeg waarom ze zo anders was dan de andere. 'Bekijk haar maar eens goed,' antwoordde hij, 'dan zul je zien dat ze maar één oog heeft. Inderdaad, zij miste een oog; ze was eens aangevallen door een kat. 'Neem ze maar gauw mee naar jouw duivenhok,' raadde hij me aan. 'Houd ze een dag of tien binnen en laat ze dan eens uitvliegen om te zien of ze bij je willen blijven.'

Ik volgde zijn instructies trouw op. Toen ik ze losliet, stapte de doffer parmantig heen en weer op het dak, waarna hij weer naar binnen ging om te eten. Maar de eenogige duif was in een mum van tijd verdwenen. Ik belde Harold, mijn adviseur, op en vroeg of ze misschien naar haar oude hok was teruggekeerd.

'Kom maar even hierheen,' zei hij, 'dan gaan we samen kijken.'

Terwijl we van de keuken naar de schuur liepen, merkte mijn adviseur op: 'Tom, je bent quorumpresident leraren.' Inderdaad, dat wist ik al. Toen vroeg de hij eraan toe: 'Hoe ga je 't aanpakken om Bob weer actief te maken?'

'Ik zal ervoor zorgen dat hij deze week op de quorumvergadering is,' beloofde ik.

Daarop stak hij zijn hand in een speciaal nest en gaf me de eenogige duif. 'Houd haar weer een paar dagen binnen en probeer het dan nog eens.' Zo gezegd, zo gedaan, maar ze verdween opnieuw. Weer kreeg ik te horen: 'Kom maar even hierheen, dan gaan we samen kijken of ze teruggekomen is.' En op weg naar het duivenhok achterin de tuin: 'Gefeliciteerd, jongen, dat je erin geslaagd bent Bob naar de priesterschapsvergadering te krijgen. Wat gaan jullie nu samen doen om Bill te activeren?'

'We zullen ervoor zorgen dat hij deze week komt,' opperde ik.

Die gang van zaken herhaalde zich keer op keer. Pas toen ik een volwassen man was, besefte ik dat Harold, mijn adviseur, mij inderdaad een bijzondere duif gegeven had: de enige in zijn hok waarvan hij zeker wist dat ze iedere keer terug zou keren. Het was zijn geïnspireerde methode om iedere twee weken een persoonlijk priesterschapsgesprek te hebben met zijn quorumpresident leraren. Ik heb veel te danken aan die eenogige duif en nog meer aan die quorumadviseur. Hij had het geduld om mij te helpen bij mijn voorbereiding op de kansen die voor mij lagen.

Ten derde, de bereidheid om te werken. Zendingswerk is moeilijk. Het zal veel van je krachten vergen, het uiterste van je capaciteiten eisen. Je zult niet alleen de tweede, maar

ook de derde mijl moeten gaan. Vergeet niet dat 'niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd' (Prediker 9:11), maar zij die tot het einde toe volharden. Neem je het volgende voor:

*Stick to your task till it sticks to you.
Beginners are many, but enders are few.
Honor, power, place and praise
Will always come to the one who stays.
Stick to your task till it sticks to you;
Bend at it, sweat at it, smile at it, too -
For out of the bend and the sweat and the smile
Will come life's victories after awhile.*
(Houd je aan je taak tot die je tweede natuur is.
Velen beginnen wel, maar weinigen houden vol.
Eer, macht, positie en lof
Zijn voor hen die volharden.
Houd je aan je taak tot die je tweede natuur is;
Zet je schouders eronder, zweet erover,
maar lach haar ook toe -
Uit de kromming van je rug, het zweet en de lach
ontstaan de overwinningen van het leven.)

Tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog werd ik achtien. Een week voordat ik voor actieve dienst in de marine vertrok, werd ik tot ouderling geordend. Een lid van de bischop van mijn wijk was mij op het station komen uitzwaaien. Vlak voor de trein vertrok, gaf hij mij een boek. Het heette *Missionary Handbook* (Handboek voor de zending). Ik schoot in de lach en zei: 'Maar ik ga nu niet op zending.' 'Neem het toch maar mee,' antwoordde hij. 'Misschien komt het van pas.'

Dat deed het inderdaad. Tijdens de basistraining kregen we te horen hoe we een grote pluunjak het beste konden pakken. 'Als je een hard, rechthoekig voorwerp hebt om op de bodem te leggen,' adviseerde onze commandant, 'zal alles beter op zijn plaats blijven.' Plotseling bedacht ik dat ik precies het juiste voorwerp had: het *Missionary Handbook*. Twaalf weken lang heeft het zo dienst gedaan.

De avond voor we met kerstverlof zouden gaan, waren onze gedachten, zoals zo dikwijls, bij huis. Het was rustig in de kazerne. Plotseling merkte ik dat mijn maatje in de kooi naast mij - een mormoonse jongen, Leland Merrill - lag te kreunen van de pijn. 'Wat scheelt je, Merrill?' vroeg ik.

'Ik ben ziek, echt ziek.'

Ik raadde hem aan zich bij de ziekenboeg te melden, maar hij antwoordde terecht dat dat mijn maatje was halen door zijn kerstverlof.

De uren verliepen en zijn gekreun nam toe. Toen, in wanhoop, fluisterde hij: 'Hé, Monson, Monson, jij bent toch ouderling?' Ik bevestigde dat, waarop hij zei: 'Geef me dan, alsjeblieft, een zegen.'

Gelijk was ik mij er sterk van bewust dat ik nog nooit een zegen had gegeven, zelf nooit zo'n zegen had ontvangen en nooit het geven van een zegen had bijgewoond. Mijn gebed tot God was een smeekbede om hulp. Het antwoord kwam: 'Kijk op de bodem van je plunjezak.' En dus schudde ik om twee uur 's nachts mijn plunjezak leeg op de grond, waarna ik dat harde, rechthoekige voorwerp, het *Missionary Handbook*, meenam naar het nachtlucht om na te kijken hoe men een zieke een zegen geeft. Terwijl zestig nieuwsgierige matrozen toekeken, gaf ik de zegen. Voor ik mijn spullen weer had ingepakt, lag Leland Merrill als een klein kind te slapen.

De volgende ochtend draaide hij zich glimlachend naar mij om en zei: 'Monson, wat ben ik blij dat jij het priester-schap draagt.' Zijn blijdschap werd alleen overtroffen door mijn dankbaarheid.

Toekomstige zendingen, ik bid dat onze Hemelse Vader jullie zal zegenen met het verlangen om te dienen, het geduld om je voor te bereiden en de bereidheid om te werken, zodat jullie – en allen die deel uitmaken van dat koninklijke leger van de Heer – recht zullen hebben op zijn belofte: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen' (zie LV 84:88). □

(Ut een toespraak die gehouden is tijdens de aprilconferentie van 1979.)

1. LIEF ZIJN VOOR DAN

BARBARA WORKMAN

FOTOGRAFIE: STEVE BUNDERSON

Op een dag zat ik in de keuken na te denken over alle dingen die ik in mijn leven wilde verbeteren: familiehistorisch onderzoek, lichamelijke oefening, tijd met mijn kinderen doorbrengen, het huis op orde brengen – de lijst was lang. Hoe meer ik erover nadacht, hoe langer de lijst scheen te worden. Ik vroeg me af waar ik moest beginnen?

Ik besloot de lijst in categorieën in te delen: (1) gebed, schriftstudie en het bijhouden van mijn dagboek; (2) het huishouden, de was en het eten; (3) lichamelijke gezondheid; (4) gezinsactiviteiten en tijd met de kinderen; en (5) het gedenkboek, persoonlijke geschiedenissen en familiehistorisch onderzoek.

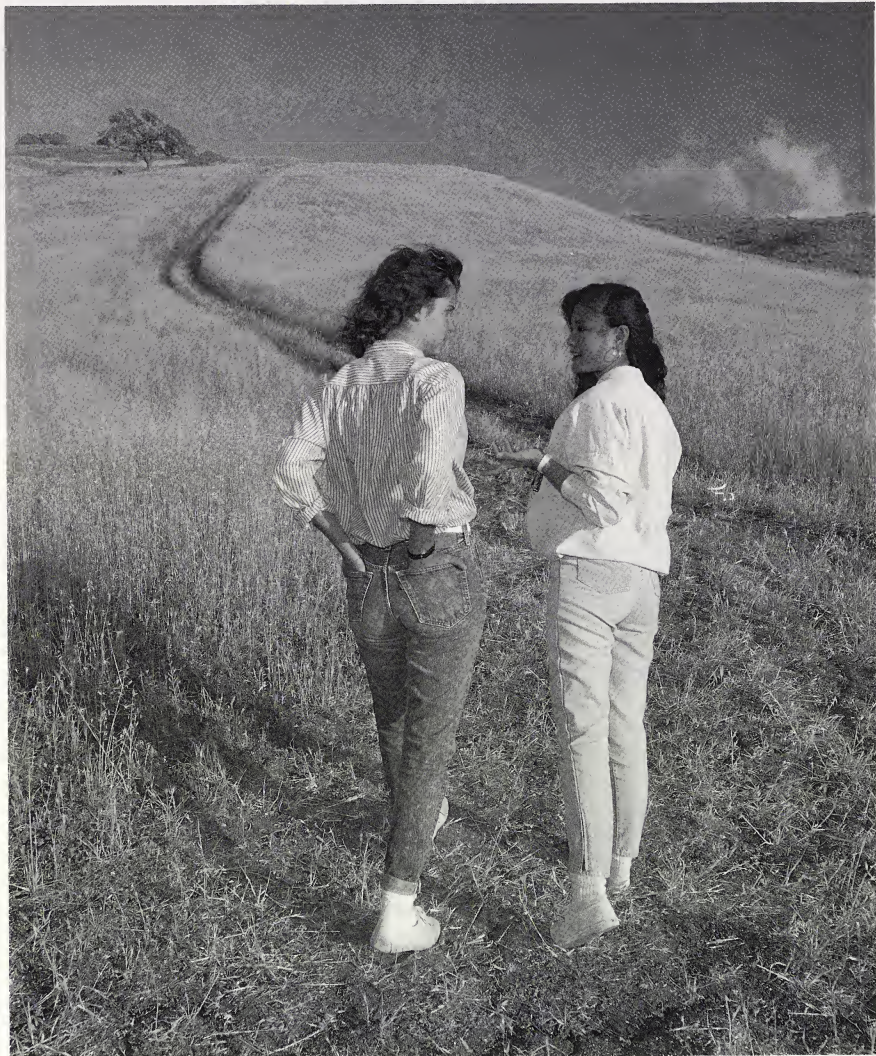
Ik voelde me overstelpt en vroeg mijn man, Dan, die bij het aanrecht stond, om zijn mening. Ik gaf hem de lijst en vroeg of hij de categorieën in volgorde van belangrijkheid wilde nummeren.

Hij had niet veel tijd nodig en gaf de lijst met een grote glimlach op zijn gezicht weer terug. Hij had de categorieën genummerd, maar was met nummer twee begonnen. Onderaan de lijst had hij geschreven:

'1. Lief zijn voor Dan.'

We lachten en omhelsden elkaar; de zon begon te schijnen. Die nummer 1 kon ik doen! Ik maakte me niet langer zorgen over alles wat ik wilde bereiken. Deze lijst, die ik zorgvuldig in mijn gedenkboek bewaard heb, is een levenslange herinnering om deze belangrijkste prioriteit in mijn leven niet te vergeten. □

DE EEUWIGHEID IS LANG...

FOTOGRAFIE: WELDEN ANDERSEN

DEEL HAAR MET EEN ANDER.

Het evangelie is tenslotte voor iedereen.

MIJN LAST WERD VERLICHT

VERTELD DOOR HORST SCHARFFS
AAN SANDRA DAWN BRIMHALL

Onze familie woonde tijdens de Eerste Wereldoorlog in Hamburg, toen het voedsel op de bon was. De stadsbewoners probeerden vaak voedsel van de boeren te kopen, die soms wat over hadden. Toen ik 14 jaar oud was, gaf mijn moeder me geld voor een treinkaartje en stuurde me naar het platteland om te proberen voedsel te kopen.

Na een treinreis van twee uur, kwam ik in een dorpje aan. Ik liep er doorheen, en hoewel ik bij meer dan veertig huizen langsging, wilde niemand me iets verkopen.

Ik was vastbesloten om niet met lege handen naar huis te komen en besloot om 4,5 kilometer naar het volgende dorp te lopen, waar de trein niet kwam. Nadat ik ongeveer drie kwartier had gelopen en bij ieder huis onderweg had aangeklopt, vond ik een boer die mij 45 kilo aardappels wilde verkopen. Ik kon m'n geluk niet op! Ik had hooguit op wat boter en een paar kilo spek gerekend.

De boer legde de zak aardappels op mijn schouders en ik ging op weg naar huis. Het duurde niet lang voordat ik me realiseerde dat het een zware taak was - de aardappels wogen minstens zo veel als ik zelf. Als ik de zak langs de weg zou neerzetten om uit te rusten, zou ik 'm waarschijnlijk niet meer op m'n schouders kunnen tillen.

Toen ik niet meer wist wat ik moest doen, dacht ik aan mijn moeder die me de Schriften en de macht van het gebed

had onderwezen. Ik dacht aan een gedeelte uit het Boek van Mormon waar de Nephieten, die toen slaven van de Lamanieten waren, de Heer vroegen om hun last te verlichten. De Heer beantwoordde hun gebeden en zou, zo dacht ik, mijn last ook best eens kunnen verlichten. (Zie Mosiah 24:15.)

Ik begon te bidden. Onmiddellijk had ik het gevoel alsof de last van mijn schouders was weggenomen. Ik kon zonder moeite en zonder rusten naar het station lopen.

Op het station gebeurde er een ander wonder. De dorpspolitie had het gezag om voedsel van de passagiers af te nemen. Veel mensen probeerden hun voedsel te verbergen, maar ik kon met geen mogelijkheid een zak aardappels van 45 kilo verbergen. Toen ik in de trein stapte, werd er niets tegen me gezegd en mocht ik de aardappels mee naar huis nemen, naar mijn moeder.

Mijn zoektocht naar voedsel bracht onze familie het voedsel dat wij in deze moeilijke tijd nodig hadden; ik ontwikkelde een sterk getuigenis dat de Heer onze gebeden hoort en verhoort. □

Horst Scharffs woont in de Wijk Grant Eighth, in de Ring Salt Lake Grant. Sandra Dawn Brimhall is ook lid van de Wijk Grant Eighth.

ILLUSTRATOR: DOUG FRYER

MET DE LAST OP MIJN
SCHOUDERS BEGON IK
AAN DE LANGE WEG
NAAR HUIS. TOEN PAS
BESEFTE IK DAT IK
EEN PROBLEEM HAD.

BIENVENIDOS! WELKOM TERUG!

MARVIN K. GARDNER

Heiligen in Mexico en
Midden-amerika die waren afgedwaald
van de kerk, komen nu terug.

SAN SALVADOR: Zij kwamen terug door een bisschop en een aardbeving.

MEXICO-STAD: Het was niet een doorsnee bezoek aan het huis van een minder-actief lid - er stond een cassettebandje met muziek van het Mormoons Tabernakelkoor aan en er lag een exemplaar van het Boek van Mormon op de tafel. Was dit wel het goede huis?

PUEBLA (MEXICO): Hij was al jaren niet naar de kerk geweest. Maar toen nodigde een oude vriend, zijn nieuwe huisonderwijzer, hem uit om naar de ringconferentie te komen.

HEREDIA (COSTA RICA): Toen hij onder invloed van alcohol auto reed, kreeg hij een ongeluk en brak zijn rug. Hij smeekte de Heer om hem nog een kans te geven.

SAN JOSÉ (COSTA RICA): Hij zei tegen een vriend: 'Als je blijft, ik wil terugkomen naar de kerk. Je moet echt iemand langsturen.'

Overall in Mexico en Midden-Amerika komen dit soort activiteiten voor. 'Dit is een historisch moment voor de kerk in dit gebied', zegt Jorge Uboldi, president van de Gemeente Mexico-Stad Palmas. Hij heeft meerdere mensen weer

EEN AARDBEVING EN DE DAAROPVOLGENDE BLIJKEN VAN LIEFDE VAN WIJKLEDEN DROEGEN ERTOE BIJ DAT DE FAMILIE SALINAS UIT SAN SALVADOR OPNIEUW TOT BEKERING KWAM.

FOTOGRAFIE: DOUGLAS HERNANDEZ

actief zien worden. Van de 139 leden in zijn gemeente, zijn er 130 actief. 'We zien wonderen', zegt hij.

SAN SALVADOR: De bisschop en de aardbeving

Terremoto! Aardbeving! 'Ik zag de muren van mijn huis vallen!' zegt zuster Salinas. 'Het puin blokkeerde de deuren, waardoor we pas naar buiten konden toen het hevigste gedeelte van de aardbeving voorbij was. Toen krabbelden we over het puin naar buiten en renden de straat op.' Later stortte het hele dak in.

In zijn nabijgelegen kantoor werd broeder Salinas' hoofd geraakt door rondvliegend puin. 'Maar ik lette niet op de pijn, omdat ik me zorgen maakte over mijn gezin', zegt hij. 'Ik rende naar huis en bad "Vader, help ons! Wij zijn Uw kinderen. Help ons!"'

Hoewel zijn vrouw en zes kinderen zich allen in het huis hadden bevonden, was er wonder boven wonder niemand gewond. Het gezin vluchtte in grote angst. 'Maar we wisten dat onze broeders en zusters uit de wijk ons zouden zoeken, en dus kwamen we terug', zegt hij.

De kerkleden zochten hen inderdaad. Een bouwproject van de kerk werd stilgelegd om de leden in de gelegenheid te stellen de slachtoffers van de aardbeving te helpen. Het kerkgebouw werd een hulpcentrum - een toevluchtsoord waar voedsel, kleding, schoon water, medicijnen en andere benodigdheden te krijgen waren. Het gezin Salinas besloot op eigen terrein te bivakkeren in een tent die ze van de bisschop kregen. De leden hielpen met opruimen en brachten bouwmaterialen voor een nieuw huis. 'Ze stonden altijd voor ons klaar', zegt broeder Salinas. 'Ze hielpen ons stoffelijk, emotioneel en geestelijk. Maar belangrijker was dat we de liefde van de Heer voor ons zagen. Hij was ons altijd nabij om ons te beschermen. De enige manier waarop ik Hem dat kan vergoeden, is Hem te gehoorzamen en nederig te zijn.'

Hoewel het gezin al sinds hun doop, zes jaar daarvoor, niet meer actief was geweest in de kerk, had een vriend van hen - bisschop Rafael Luna - de kerk in hun leven gehouden. 'Hij bleef erop vertrouwen dat we zouden terugkomen', zegt broeder Salinas. Zijn vrouw knikt. 'De bisschop kwam vaak op bezoek, en zijn vrouw en kinderen ook. Hij stuurde geregeld leden, huisonderwijzers en huisbezoeksters langs.' Ze glimlacht. 'Ze lieten ons niet met rust!'

In juni 1986 was bisschop Luna met enkele leiders uit de wijk langsgesproken bij het gezin om erop aan te dringen terug te komen naar de kerk. En de bisschop had gevoeld dat het goed was om de zendingen nog eens lang te sturen om hun de zendingen opnieuw te geven. Toen begonnen ze af en toe naar de kerk te komen. En toen sloeg

'We gaan samen'

Rafael Luna is dertien jaar lid van de kerk en is daarvan al elf jaar bisschop. 'In de vergaderingen van de wijkraad,' zegt hij, 'bespreken we welk minder-actief gezin we die week zouden moeten bezoeken.' Nadat er een gezin gekozen is, bezoeken de leden van de bisschop hen, vergezeld van de presidenten van het quorum ouderlingen, het jeugdwerk, de ZHV, de jonge-mannen, de jonge-vrouwen en de zondagsschool, overeenkomstig de leeftijd van de leden van het gezin.

'Die eerste keer gaan we samen, om indruk op ze te maken en te laten zien dat er zoveel mensen in hen geïnteresseerd zijn', zegt hij. Na een gebed te hebben uitgesproken en enkele woorden tot het hele gezin te hebben gericht, splitsen ze, waarna iedere leider met de gezinsleden spreekt die onder zijn of haar verantwoording vallen. De jeugdwerkpresidenten, bijvoorbeeld, praat met de kinderen en vertelt hun wanneer het jeugdwerk gehouden wordt, wie hun lerars is en wat ze in de klas doen - en nodigt ze uit om ook te komen.

'Meestal lijken de gezinnen blij te zijn met ons bezoek, zelfs zij die nadien niet naar de kerk komen', zegt bisschop Luna. 'Op die manier hebben we gedurende het afgelopen jaar enkele hele gezinnen weer geactiveerd.'

vier maanden later, op 10 oktober 1986, de aardbeving toe. Het overweldigende liefdebeton van de leden dat daarop volgde was er de oorzaak van dat zij zich opnieuw bekeerden.

'Er was weliswaar niets over van ons huis,' zegt zuster Salinas, 'maar we hadden alles wat we nodig hadden: de liefde van de leden en de bescherming van de Heer.' Ze is nu eerste raadgeefster in het ZHV-presidium en haar echtgenoot maakt vooruitgang in het priesterschap. Hun kinderen zijn druk en actief in de kerk. 'Het gaat ons goed', zegt ze.

'Samen met de Heer en de bisschop hebben we ons ten doel gesteld om in de tempel verzegeld te worden', zegt haar man. 'Het is geweldig om weer terug te zijn in de ware kerk. We voelen ons gelukkig hier.' (Zie: 'We gaan samen'.)

MEXICO-STAD: 'Het Tabernakelkoor was aan het zingen toen we binnenkwamen.'

Roberto Wilson en zijn vrouw, Maria Teresa, waren al maanden niet naar de kerk geweest. Maar toen ze een telefoonje kregen waarin werd gezegd dat een algemeen autoriteit, een regionaal vertegenwoordiger en een lid van het

ringpresidium (die hun huisonderwijzer was) hen wilden bezoeken, schrokken ze niet, noch voelden ze zich schuldig. 'We voelden ons vereerd omdat ze ons wilden bezoeken!', zegt Maria.

Draaide ze de muziek van het Tabernakelkoor om indruk op hen te maken? 'Nee, ik draai altijd bandjes van het Tabernakelkoor. Die muziek ontspant me.'

Nadat ze een gebed hadden uitgesproken, praatten de leiders met Roberto over zijn werk voor de bank en vroegen toen hoe ze tegenover de kerk stonden. Maria vertelde over enige problemen waar ze in het verleden mee hadden geworsteld. De leiders toonden begrip en vroegen toen of ze wilden terugkomen naar de kerk. 'Ze zeiden dat ik eigenlijk vooruitgang zou moeten maken', zegt Roberto, 'en ze spoorde me aan om het priesterschap te ontvangen en mijn vrouwen en kinderen mee te nemen naar de tempel.'

Hoe reageerden de Wilsons? 'Het was goed dat ze ons bezochten', zegt Roberto. 'Het was duidelijk dat ze ons als visen in hun netten wilden binnenhalen, omdat we afgedwaald waren.'

'Mijn man zei dat ons huis een uitverkoren huis was omdat er zulke bezoekers kwamen', zegt Maria. 'Nu vonden we dat het onze taak was om naar de kerk te komen. Ik dacht aan de roepingen die ik had gehad en ik voelde me naar toen ik bedacht dat ik er nu geen had.'

Ze werden uitgenodigd om de volgende dag naar de ring-

conferentie te gaan. Dat deden ze en sindsdien zijn ze naar de kerk blijven gaan. Hoewel Roberto al vier jaar lid was, had hij nooit het priesterschap ontvangen. Eén maand na het bezoek, werd hij tot ouderling geordend. 'We zijn van plan om naar de tempel te gaan,' zegt hij, 'en ik wil graag dat mijn zoon en dochter eens op zending gaan.'

Ze vertellen over de zendelingen, huisonderwijzers en vrienden die hen in de loop der jaren hebben aangemoedigd. Nadenkend over dat bijzondere bezoek, zegt Roberto dan: 'Ik was blij dat ik met die autoriteiten kon praten; zij hebben een groot hart.' (Zie: 'Wij komen in liefde'.)

PUEBLA (MEXICO): 'Broeder Toriz is altijd mijn broeder geweest'

Velino Carmela was in 1964 gedoopt, maar was in jaren niet naar de kerk geweest, hoewel zijn vrouw en zes kinderen wel actief waren. Toen werd hem een nieuwe huisonderwijzer toegewezen: Abel Toriz, die al meer dan twintig jaar zijn vriend was. Tijdens het eerste bezoek zagen broeder Toriz en zijn zoon een geopend bierblikje op tafel staan, maar ze zeiden er niets over. En in plaats van maandelijks langs te komen, gingen ze wekelijks.

'We missen je in de kerk, en hopen je daar weer eens te zien', zei broeder Toriz elke keer.

'Nou, mijn gezin gaat, maar ik niet', was steevast het antwoord.

'Wij komen 'in liefde'

Het bezoek aan de Wilsons lijkt veel op andere bezoeken die in Mexico en Midden-Amerika worden afgelegd. De dag vóór de ringconferentie komen de leden van het ringpresidium en de bisschoppen bijeen met de bezoekende autoriteiten. Na vasten en gebed bieden de bisschoppen een lijst aan met namen van minder-actieve gezinnen waarvan zij het gevoel hebben dat ze open zullen staan voor een bezoek van hun leiders. Dan splitsen de leiders op in tweetallen en gaan op bezoek. Naderhand komen ze weer bijeen om ervaringen uit te wisselen.

'Bij elk van deze "huisbezoeken",' zegt Isaias Lozano, regionaal vertegenwoordiger in Mexico-Stad, 'zeggen we tegen de mensen: "Wij komen in liefde om u uit te nodigen terug te komen naar Christus. Morgen is er conferentie en we zouden het fijn vinden u daar te begroeten. En we willen niet alleen dat u naar die bijeenkomst komt, maar ook dat u zich erop voorbereidt het Melchizedeks priesterschap te ontvangen en uw gezin mee te nemen naar de tempel.' Meestal spreken we een zegen uit over

het huis; soms zingen we samen met hen een lofzang. De meeste mensen reageren positief op deze bezoeken.'

De ringpresidiums en bisschoppen doen hetzelfde, en met hetzelfde resultaat. 'De bisschoppen brengen ons een lijst met namen van mensen die er volgens hen klaar voor zijn,' zegt president Evaristo de Leon van de Ring Netzahualcoyotl 1, 'en dan gaan wijk- en ringleiders samen op bezoek. Er zijn al veel complete gezinnen teruggekomen naar de kerk.'

Vanzelfsprekend zijn informele vriendschappelijke bezoeken vaak het doeltreffendst. 'Drie zondagen geleden bezochten mijn vrouw en ik een gezin,' zegt Milton F. Marin, president van de Ring San José Costa Rica. 'Ik zei: "Ik ken jullie al jaren, en jullie betekenen veel voor me. Ik wil graag dat je terugkomt, en de Heer wil dat ook. Hij houdt van jullie.' Ik spoorde hen aan om die zondag naar de kerk te komen.'

En dat hebben ze gedaan. Sindsdien zijn ze elke zondag naar de kerk gekomen. Binnenkort komen ze bij ons picknicken!'

Een beetje aanmoediging

Door huisonderwijzers en leiders worden ook anderen gevonden die, net als broeder Carmela, alleen maar een beetje aanmoediging nodig hebben. Soms is daar twintig jaar voor nodig. Een andere keer levert het onmiddellijk resultaat op.

'Ik nodigde een broeder uit voor een gesprek in mijn kantoor', zegt president Marin. 'Toen hij er was, praatte we enkele minuten over koetjes en kalfjes, en toen vroeg ik hem waarom hij al enige tijd niet naar de kerk was gekomen. Zijn smoesjes waren onbetekenend: het was moeilijk om op tijd op te staan; soms waren de toespraken saai; hij was er eigenlijk aan gewend geraakt om niet naar de kerk te gaan. Ik vroeg hem of hij tiende betaalde.

Ja. Of hij het woord van wijsheid naleefde. Ja. Of hij zijn leiders steunde. Ja. En dat ging zo door. 'Kom terug naar Christus', zei ik tegen hem. 'Kom terug en help ons anderen terug te brengen.' De man reageerde positief,

en omdat hij dat waardig was, 'stelden we hem de volgende dag op de ringconferentie voor en ordenden hem tot ouderling. Hij is sindsdien trouw naar de kerk gekomen.'

Een essentiële vraag die de leiders in gesprekken stellen, is: 'Wat weerhoudt u ervan het Melchizedeks priesterschap te ontvangen - of een tempelaanbeveling?' En dan volgt de vraag: 'Kunt u zich daar in een maand op voorbereiden - of twee maanden - of zes maanden?'

President Marin en zijn raadgevers spreken in de zes maanden die verstrijken voor de volgende ringconferentie met alle minder-actieve ouderlingen en toekomstige ouderlingen. De bisschappen en quorumpresidiums ouderlingen verstrekken de uitnodigingen en nemen de mensen mee naar deze gesprekken. 'In onze ring zijn het afgelopen jaar 150 mensen weer geheel actief geworden', zegt hij. 'Daaronder bevinden zich complete gezinnen.'

'Maar, *hermano* [broeder], jij bent het hoofd van het gezin.'

'Ja, maar ik ga niet naar de kerk.'

Broeder Toriz en zijn zoon bleven elke week op bezoek gaan. Toen nodigden ze broeder Carmela op een avond weer uit, en hij zei: 'Ja, morgen ga ik naar de kerk.' En dat heeft hij gedaan.

'Hij is blijven komen!', zegt broeder Toriz. 'En,' zegt hij met een lachje, 'zijn gezin en hij arriveren altijd voor het begin van de dienst. Dat maakt me echt gelukkig!'

'Nou,' zegt broeder Carmela, 'ik wil er gewoon zijn om de symbolen van het avondmaal te nemen. Dat is het belangrijkste doel.'

Hoe kwam hij er na zoveel tijd en zoveel uitnodigingen eindelijk toe te beslissen terug te gaan naar de kerk? 'Ik was niet tevreden met mijn leven', antwoordt hij. Toen mijn vriend broeder Toriz mij elke week kwam uitnodigen, ging ik! Ik had alleen maar iemand nodig die me een duitje gaf!

'Ik hoop nu verzegeld te kunnen worden aan mijn vrouw en kinderen. Het is zoals broeder Toriz zegt: ik moet de

ABEL TORIZ (GEHEEL RECHTS)
MET VELINO EN SARA CAMELA, UIT
PUEBLA (MEXICO), EN TWEE VAN HUN
KINDEREN, CESAR EN SARA.

kans waarnemen nu ze nog thuis zijn. Mijn oudste zoon en dochter willen overigens op zending gaan.'

Hij kijkt naar zijn huisonderwijzer. 'Broeder Toriz is altijd mijn broeder geweest.' (Zie: 'Een beetje aanmoediging'.)

HEREDIA (COSTA RICA): Hij smeekte de Heer

Toen hij het huwelijksfeest van zijn vriend verliet, was Carlos Barrera dronken. Maar hij stapte toch in de auto, kreeg een ernstig ongeluk en brak zijn ruggegraat op drie plaatsen. 'Mijn hele leven ging aan me voorbij', zegt hij. Ik smeekte de Heer: 'Geef me nog een kans.' Hij weet nu dat er aan dat verzoek gehoor is gegeven.

Toen Carlos zeventien was, had hij zich laten dopen. Maar in tegenstelling tot zijn HLD-vrienden, ging hij niet op zending. Toen zij op zending waren, kreeg hij nieuwe vrienden – mensen met slechte gewoonten. 'Ik begon te roken en te drinken. Tot die tijd was ik actief geweest – ik was zelfs ouderling – en mijn geweten begon te spreken. Van toen af aan was mijn leven vreselijk.'

Hij trouwde met een niet-lid, Haydee. 'We misten altijd iets in ons leven', zegt hij. Toen raakte hij zijn baan kwijt. De problemen stapelden zich op. 'Ik ging om met nog slechtere mensen, druggebruikers. Hun leven was vol met wereldse zaken.'

Haydee zegt: 'In plaats van in die moeilijke tijden dichter tot elkaar te komen, werd de emotionele kloof steeds groter.'

Regelmatig kwamen er kerkleden en zendelingen om hem aan te moedigen, en hij kwam zelfs een keer naar de kerk. 'Maar door mijn geweten kon ik er niet tegen daar te zijn', zegt hij. Eindelijk vond hij een goede baan: telefonist in de meldkamer van de politie. Maar gemoedsrust had hij nog steeds niet gevonden. 'Ik ging met de twee meisjes en mijn vrouw naar haar kerk. Ik zocht nog naar wat ik miste, maar vond het niet. Ik praatte daar met de priesters, in tranen smeekend om hulp, maar ze wisten niet hoe ze moesten helpen.' Haydee volgde de zendelingenlessen, maar wilde zich niet laten dopen.

Toen gebeurde in november 1986 dat ongeluk waarbij Carlos zijn rug brak. Gelukkig was de operatie die hij on-

Ze gingen niet per ongeluk

De zendelingzusters bezochten het huis van de familie Barrera niet per ongeluk: de zendelingen in Costa Rica hebben de opdracht gekregen alle leden te bezoeken – de actieven zowel als de minder-actieven. Ze geven hun een aantal zendelingenlessen en vragen dan om namen van vrienden die geen lid zijn.

'Dit is de sleutel van ons succes in het bij het zendingswerk betrekken van de leden', zegt Mervyn Arnold, die daar toen zendingspresident was. 'Onze zendelingen hoeven niet langs de deuren te gaan vanwege de verwijzingen die ze van de leden krijgen. En de minder-actieven geven net zoveel verwijzingen als de actieven – soms zelfs meer.'

Een van de grootste voordelen: 'De zendelingen hebben veel succes gehad met het activeren van mensen, terwijl ze daarbij veel verwijzingen hebben gekregen. Als u de mensen in de wijken vraagt hoe ze actief zijn geworden, zullen velen antwoorden dat de zendelingen langskwamen, hen geregeld bezochten en hun deze lessen gaven.'

derging een succes: hij was niet verlamd. 'Toen ik zag dat ik weer kon lopen, begreep ik dat mijn Hemelse Vader mijn gebed had verhoord, ook al was ik toen dronken. Hoe kon dat? Ik wist dat mijn leven een doel had; ik bad dat Hij me zou helpen.' Vanaf dat moment heeft Carlos geen druppel alcohol meer aangeraakt.

In februari kwamen er twee zendelingzusters kennis maken met het minder-actieve gezin op hun lijst. 'Ze kwamen precies op de juiste tijd!', zegt Carlos. 'Als ze eerder of later waren gekomen, was mijn hart er misschien niet op voorbereid geweest, en zou ik de kans weer voorbij hebben laten gaan. Ik zei stoer dat ik niet dacht terug te zullen komen naar de kerk, maar innerlijk schreeuwde ik om hulp.'

De zusters bleven komen en gaven Carlos en Haydee weer alle zendelingenlessen. Haydee kreeg een getuigenis en liet zich in maart dopen – slechts vier maanden na het ongeluk van Carlos. Carlos stopte met roken en kwam met Haydee en hun twee dochters naar de kerk. Nu geeft hij les aan het quorum ouderlingen en zij geeft les in het jeugdwerk.

'Het is een totale ommekeer', zegt Haydee. 'Dankzij onze Vader in de hemel zijn wij nu met ons hele gezin in de kerk! Als we niet in de kerk waren, zouden we misschien niet meer samen zijn. Wie weet wat er dan met ons gebeurd zou zijn!' (Zie: 'Ze gingen niet per ongeluk'.)

FOTOGRAFIE: ALFONSO MONTERO CUTIERRIZ

EEN VERLANGEN OM TERUG TE GAAN NAAR DE
KERK LEIDDE ERTOE DAT DANIEL FRANKSON
ZICH OPNIEUW BEKEERDE EN DAT ZIJN VROUW
WERD GEDOOPT.

SAN JOSÉ (COSTA RICA): 'Alsjeblieft, ik wil terugkomen'

Daniel Frankson had in zijn thuisland, Canada, de zendingenlessen al gehoord toen hij veertien was en nog bij zijn moeder woonde. Toen hij zeventien was, nodigde zijn zuster, die in Costa Rica woont, hem uit om bij haar gezin te komen wonen en in San José naar de universiteit te gaan. Op de eerste dag dat hij daar was, keek hij uit het raam en zag de zendingen voorbij lopen. Hij volgde de zendingenlessen weer en liet zich dopen.

Maar de gedachte dat hij het priesterschap zou krijgen, boezemde hem angst in. Zijn vriendin uit Costa Rica, met wie hij later trouwde, was erg actief in haar eigen kerk; zij maakte duidelijk dat ze niet in zijn godsdienst geïnteresseerd was. De daaropvolgende vijf jaar was hij niet actief.

Toen sprak Daniel op een dag een vriend. En de gevoelens die zich in zijn hart steeds hadden opgestapeld, kwamen er ineens allemaal uit: 'Alsjeblieft,' zei hij, 'ik wil terugkomen naar de kerk. Je moet echt iemand langssturen.' Hij wist niet dat zijn vriend nu gemeentepresident was, en zich dus in een uitstekende positie bevond om iemand langs te sturen! 'Ik had het gevoel dat er in mijn leven orde op zaken moest worden gesteld. Iets zei me: "Je hebt nu het priesterschap nodig!" Toen ik mijn vriend sprak, voelde ik dat dat een reden had.'

Al gauw stonden zijn nieuwe huisonderwijzers voor de deur. 'Zij zeiden dat ze me elke zondag zouden ophalen, en dat hebben ze gedaan. Ik kon gewoon geen zondag overslaan! Het was geweldig. Er stond iemand klaar voor me, al was het alleen maar om te zeggen: "We staan achter je."'

Daniel ontving het Aäronisch priesterschap en nam toen de zendingen mee naar huis om zijn vrouw, Ana, te onderwijzen. 'Ze maakte het hen echt moeilijk,' zegt hij glim-

'Ik ben een herder'

Wat in Mexico en Midden-Amerika gedaan wordt aan activering, vertoont veel overeenkomsten met wat in andere gebieden in de kerk gedaan wordt – met de bedoeling de mensen te helpen terug te keren tot Christus. 'Ik ben een herder,' zegt gemeentepresident Jorge Uboldi, overeenkomstig de woorden van andere leiders, 'en ik kan niet in mijn kantoor blijven zitten terwijl de schapen afdwalen! Ik moet achter ze aan gaan.'

Contact houden

Uit ervaring weet Daniel Frankson hoe belangrijk het is contact te houden met pasgedoopte leden. Het is de bedoeling om de nieuwe bekeerlingen actief te houden. In Mexico en Midden-Amerika wordt een hulpmiddel gebruikt dat zeer doeltreffend blijkt te zijn.

Tijdens de drie maanden die volgen op de dop, houden de zendingen de vooruitgang van nieuwe leden bij op hun 'kaart'. Ze noteren bijvoorbeeld wanneer ze de *Lessen voor nieuwe leden* hebben ontvangen, een toespraak hebben gehouden of een gebed uitgesproken, of een kerkroeping hebben ontvangen. Er wordt ook op genoteerd wanneer de mannen het priesterschap hebben ontvangen en huisonderwijzer zijn geworden.

Buiten de kaart, houdt de zendingsleider van de wijk ook een notitieboek bij. Daarin brengt hij alle gegevens bij elkaar over alle nieuwe bekeerlingen in de wijk en coördineert hij de bezigheden van de zendingen en de leiders van de wijk om de nieuwe leden te helpen geheel in de kerkprogramma's te worden opgenomen.

'Ik heb het idee dat we de mensen hierdoor nu veel beter behouden', zegt een leider. 'De zendingen vullen de kaarten in en de zendingsleider van de wijk coördineert de nazorg. De meeste mensen blijven nu actief.'

lachend. 'Terwijl de ene in zijn boeken naar een antwoord op iets zocht, was de ander aan het getuigen. Ze kreeg de lessen van veel zendingen. Uiteindelijk zei ze gewoon: "Ik geloof dat het waar is!"'

Daniel doopte haar, en een jaar later werden zij en hun twee kleine meisjes in de Guatemala-Stad-tempel aan elkaar verzegeld. Toen ze weer terug waren in Costa Rica, bestudeerden ze op een avond het Boek van Mormon, toen Ana's overleden grootvader aan haar verscheen en drie keer met nadruk zei: 'Ana, ik heb het evangelie nodig!'

'Dat gaf haar werkelijk kracht,' zegt Daniel. 'We gaan gauw terug naar de tempel om het werk voor hem te doen.'

Ana geeft les in het jeugdwerk en Daniel is lid van de hoge raad. Hij raakt enthousiast wanneer hij spreekt over het zendingswerk dat hij doet. 'We nodigen wekelijks niet-leden uit om bij ons thuis te komen, waarop we ze voorstellen aan de zendingen of een gesprek met ze hebben. Als gevolg zijn er enkelen gedoopt. Als je iets wilt verkondigen, moet je het tenslotte ook in praktijk brengen.' (Zie: 'Contact houden'.) □

HET WERK GAAT VOORT

EEN BLIK OP HET LEVEN VAN EEN PROFEET

April is de maand van de algemene conferentie. Twee dagen lang, in vier algemene bijeenkomsten en een priesterschapsbijeenkomst, ontvangen de leden van de kerk geïnspireerde leiding van de algemene autoriteiten voor het dagelijks leven. President Ezra Taft Benson, de profeet van de Heer, zal de bijeenkomsten presidieren. Dit jaar is president Benson vijf jaar president van de kerk. Hij werd in 1985, na de dood van president Spencer W. Kimball, geordend en aangesteld.

President Benson is nu 90 jaar oud en hij is lichamelijk niet zo actief als hij eigenlijk zou willen, maar hij voert zijn kerktaken nog steeds uit. Hij vergadert dagelijks met zijn raadgevers en andere algemene autoriteiten, hij presideert de geregelde vergaderingen van de algemene autoriteiten en hij gaat iedere week met zuster Benson naar de tempel.

Werken is een essentieel onderdeel van het leven van president Benson. Hij was vier jaar oud toen hij op de boerderij van zijn ouders in Idaho begon mee te helpen. Toen hij veertien was, werd zijn vader voor drie jaar op zending geroepen waardoor hij grotere verantwoordelijkheid kreeg. Vanaf die tijd bestaat zijn leven uit werken en dienstbaarheid aan familie, kerk, maatschappij en land.

Hier zijn een aantal foto's uit het drukke leven van president Benson - een voortdurend voorbeeld van toewijding en dienstbaarheid.

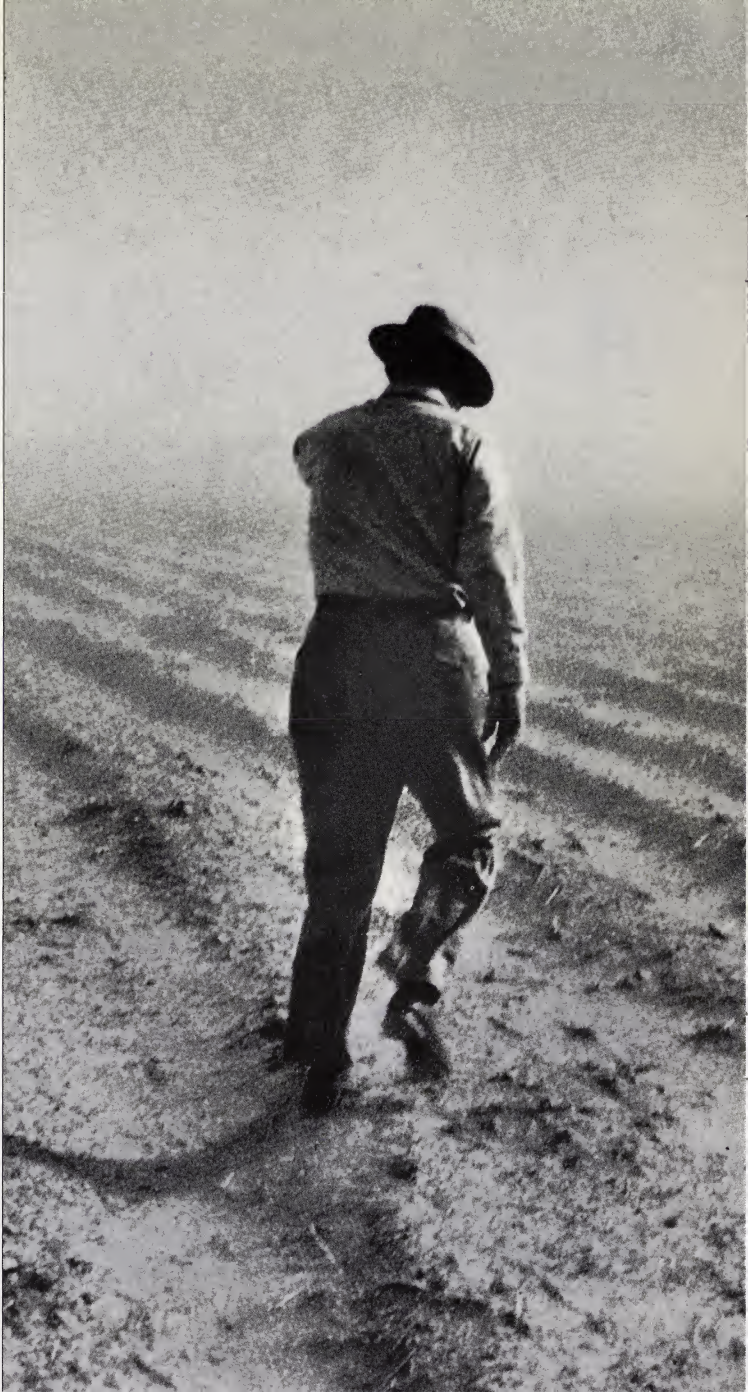
IN SEPTEMBER IS HET 64 JAAR GELEDEN (1926) DAT PRESIDENT EN ZUSTER BENSON TROUWDEN.

PRESIDENT EN ZUSTER BENSON MET HUN KINDEREN TEN TIJDE VAN ZIJN ROEPING ALS LID VAN HET QUORUM DER TWAALF IN 1943: BONNIE (OP SCHOOT), MARK, BARBARA, BEVERLY EN REED (STAAND).

GEHEEL BOVEN:
OUDERLING
SPENCER W.
KIMBALL EN
OUDERLING BENSON
WAREN IN 1943 DE
NIEUWSTE LEDEN
VAN HET QUORUM
DER TWAALF.
DAARONDER: IN
MAART 1946
BEZOCHT
OUDERLING BENSON
HET NOORSE
ZENDINGSGEBIED.
OP DE FOTO,
GENOMEN IN
STAVANGER,
STAAT OUDERLING
BENSON LINKS, MET IN
HET MIDDEN
ZENDINGSPRESIDENT
A. RICHARD
PETERSON EN DE
NOORSE TOLK ERLING
MAGNESEN.

DOOR OUDERLING BENSONS AANSTELLING TOT MINISTER IN HET KABINET VAN VS-PRESIDENT DWIGHT D. EISENHOWER IN 1952 (MIDDENBOVEN) KWAM HIJ ZEER OP DE VOORGROND. OUDERLING BENSON OEFENDE DOELTREFFEND ZIJN FUNCTIE ALS MINISTER VAN LANDBOUW UIT, ZOWEL IN CONTACTEN MET DE MEDIA (BOVEN) ALS TIJDENS BIJVOORBEELD EEN BEZOEK AAN EEN DOOR ERNSTIGE DROOGTE GETROFFEN BOERDERIJ (LINKS).

OUDERLING BENSON, ZIJN VROUW EN JONGSTE DOCHTER BETH BELEEFDEN VEEL VREUGDE AAN ZIJN PERIODE ALS PRESIDENT VAN HET EUROPESE ZENDINGSGEBIED. ONDER: IN JULI 1976 VOERDE PRESIDENT BENSON OP DE 'EZRA TAFT BENSON-DAG' EEN OPTOCHT TE ZIJNER ERE AAN IN PRESTON (IDAHO).

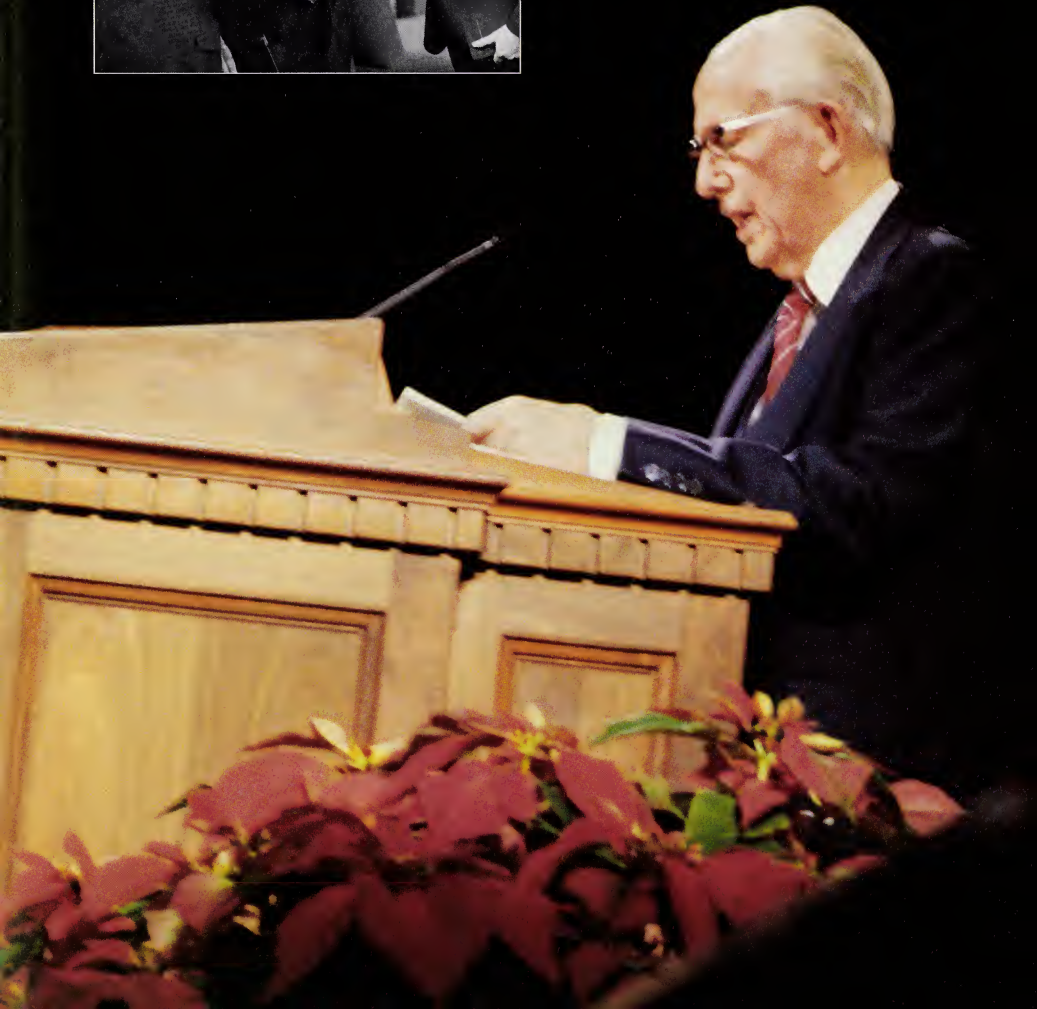
**DE FAMILIE
BENSON BEZOCHT
PRESIDENT
EISENHOWER
(MIDDEN) IN HET
WITTE HUIS IN
WASHINGTON D. C.**

**BOVEN:
OUDERLING BENSON
BEGROET PRESIDENT
DAVID O. McKAY
(RECHTS) TIJDENS EEN
ALGEMENE
CONFERENTIE IN 1960.**

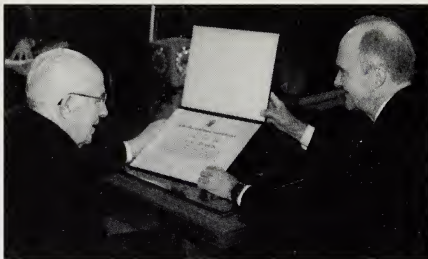

**VANAF 1943 MAAKT
HET WERKEN MET DE
ANDERE LEDEN VAN
HET QUORUM DER
TWAALF EEN
BELANGRIJK DEEL UIT
VAN HET DAGELIJKS
LEVEN VAN
PRESIDENT BENSON.
HIJ WORDT TERZIJDE
GESTAAN DOOR
MANNEN ZOALS ZIJN
TWEË RAADGEVERS -
PRESIDENT GORDON
B. HINCKLEY (LINKS)
EN PRESIDENT
THOMAS S. MONSON.
LINKS:
PRESIDENT BENSON
PRAAT
MET JEUGDWERK-
KINDEREN DIE HEM IN
ZIJN KANTOOR
BEZOEKEN.**

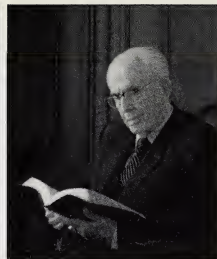

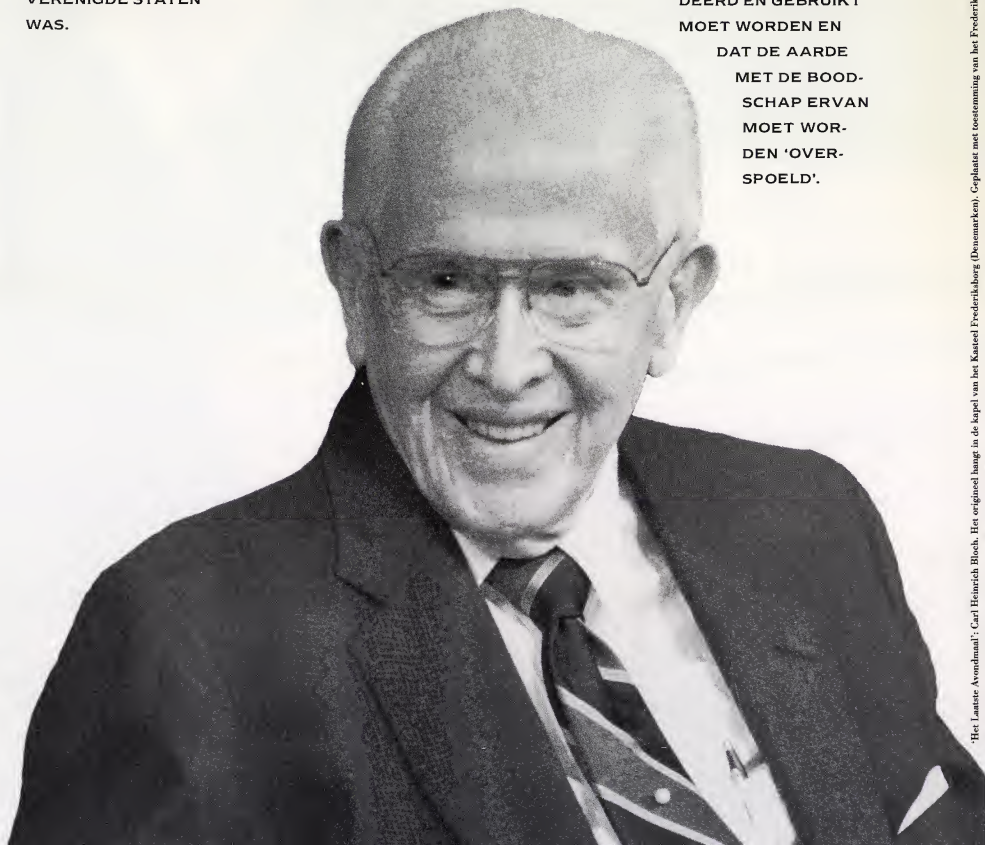
PRESIDENT BENSON (RECHTS) WERD IN SALT LAKE CITY BEZOCHT DOOR GEORGE BUSH, DIE DESTIJD'S VICE-PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN WAS.

IN 1989 ONTVING PRESIDENT BENSON EEN VAN DE HOOGSTE ONDERSCHIEDINGEN IN DE VS: DE PRESIDENTIËLE BURGERMEDAILLE VOOR 'EEN LEVEN LANG TOEGEWIJD DIENSTBEToon AAN HET LAND, DE GEMEENSCHAP, DE KERK EN HET GEZIN'.

DE BIJZONDERE BOODSCHAP DIE PRESIDENT BENSON AAN DE HEILIGEN HEEFT GEGEVEN IS DAT HET BOEK VAN MORMON BESTUDEERD EN GEBRUIKT MOET WORDEN EN DAT DE AARDE MET DE BOODSCHAP ERVAN MOET WORDEN 'OVERSPOELD'.

EN TERWIJL ZIJ ATEN, ZEIDE HIJ: VOORWAAR, IK ZEG U, DAT EEN VAN U MIJ VERRADEN ZAL.
EN ZEER BEDROEFD, BEGONNEN ZIJ, EEN VOOR EEN, TOT HEM TE ZEGGEN: IK BEN HET TOCH NIET, HERE?
JUDAS, ZIJN VERRADER, ZEIDE: IK BEN HET TOCH NIET, RABBI? HIJ ZEIDE TOT HEM: GIJ HEBT HET GEZEGD.
HIJ VERTROK TERSTOND. (ZIE MATTEÛS 26:21-25; JOHANNES 13:30.)

Dit jaar is president Ezra Taft Benson vijf jaar president van de kerk. Hoewel hij al negentig is, vervult hij nog steeds zijn taken en leidt hij een voorbeeldig leven vol toewijding en dienstbaarheid. Zie 'Het werk gaat voort', blz. 42.